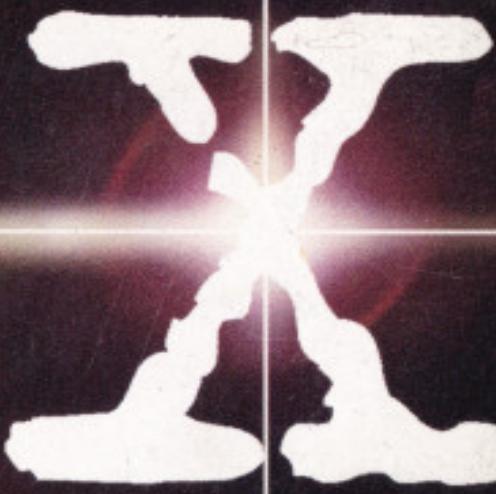

По идея на Крис Кармър

ДОСИЕТА

Кевин Дж. Андерсън

ДОСИЕТА

Мисията продължава...

КЕВИН АНДЕРСЪН

РУИНИ

Превод: Светозар Николов

chitanka.info

Тайни и загадки съпътстват човечеството от древността до днес. Част от тях все още предстои да бъдат разгадани. Младата археоложка Касандра Рубикън най-неочеквано открива в джунглата на Мексико древно светилище на маите. Малко след това тя загадъчно изчезва заедно с цялата експедиция. Издирването ѝ е възложено на агентите от ФБР Мълдър и Скъли...

Насладете се на поредния изпълнен с вълнуващи приключения епизод, класифициран като едно от многобройните Досиета X. Подарете си нефилмированите случаи на любимите Ви герои с настоящата поредица.

„Новият роман на Кевин Дж. Андерсън е поредното предизвикателство към многобройните почитатели на мистериите. Каква по-добра комбинация от майстор на перото и гениален план.“

«Руини» е предназначен за всички възрасти и се чете на един дъх.“

Ню Йорк Бук Ревю

1

РАЗВАЛИНИТЕ НА ДРЕВНИЯ ГРАД КСИТАКЛАН, ПОЛУОСТРОВ ЮКАТАН, МЕКСИКО, ПЕТЬК, 17.45 ЧАСА

Бяха минали дни на усилени разкопки, но работата не напредваше. Едва бяха разкрили повърхността на древния град. Все пак Касандра Рубикън вече видя достатъчно неща, за да разбере, че там долу, в руините, се крият невероятни тайни за произхода на Империята на маите.

Повече от хилядолетие природата бе крила този град в най-отдалечената западна част на Юкатан, където варовиковото плато преминава в плоскогорие от вулканичен произход и гъста, изпълнена с изпарения джунгла. Местните хора, наети да помогат в разкопките, наричаха това място Кситаклан; произнасяха името шепнешком, изпълнени с ужас и страхопочитание.

Касандра го повтаряше бавно, отново и отново, и се опиваше от образите, които то извикваше във въображението ѝ: древни жертвоприношения, пищни богатства и великолепие, жреци на кървави култове, окичени с нефритени накити и зелени птичи пера. *Кситаклан...*

В ранния следобед остана сама да продължи изследванията си във вътрешността на пирамидата Кукулкан. Бавно проникваше все понавътре, като осветяваше пътя си с електрическия фенер. За Бога, тук загадките бяха навсякъде! Наоколо лежаха тайни, множество мистерии, които очакваха да бъдат разкрити. От нея. Въздухът нагарчаше с тебеширен привкус, тя сякаш предусеташе бъдещите си открития.

Освети с фенера площадката, прокара прашна ръка през овлажнялата си от пот коса. Имаше червеникаво-кафява коса с цвят на кора от канелено дърво. Баща ѝ обичаше да казва: на прясно обелена кора, не на продаваната по магазините избеляла подправка на прах. А очите ѝ? Те бяха нещо средно между зелено и кафяво, цветът на медната руда.

Отвън колегите й от експедицията на Калифорнийския университет припряно продължаваха повърхностните разкопки. Подготвяше се подробна карта, с цялостното разположение на града, важните му съставни части: церемониален площад, храмове, монолитни варовикови обелиски — внушителни възпоменателни стълбове, по които бяха изваяни митични пернати змейове, озъбени и страховити. Откриха и аrena с размери на голямо игрище, където древните май бяха разигравали кръвопролитни спортове: победителите или победените несretници — в зависимост от различните исторически тълкувания — са били принасяни в жертва на някой бог.

Това бе Кситаклан: невероятна археологическа находка. Тук имаше толкова много руини, че дори и голяма, добре финансирана експедиция щеше да има работа поне година. Е, Касандра и четиримата ѝ млади колеги от археологическия екип бяха готови да направят всичко по силите си. Поне докато стигнат отпуснатите за мисията скромни университетски средства.

Обелиските бяха навсякъде из джунглата, обрасли с мъх, те се извисяваха на подбрани от астрономическа гледна точка пунктове. Някои бяха паднали, но всички без изключение съдържаха множество, извънредно интересни за учените йероглифи. Кристъфър Порт, техният епиграф и пиктограф, се зае с огромна наслада да превежда. Разбира се, преди това започна да прерисува пиктограмите в старата си, овехтяла тетрадка, която го съпътстваше навсякъде.

Най-важната находка, естествено, бе величествената стъпаловидна пирамида Кукулкан, извисила се в центъра на древното селище. Отвсякъде бе обрасла с бурени и диви храсти, но бе чудесно запазена, устояла на времето. В архитектурно отношение съперничеше на прочутите храмове кули в Чичен Итца, Тикал и Теотихуакан. Тази тук обаче бе недокосната от човешка ръка през вековете. Суеверието на местните хора бе сковало ръцете им столетия и бе запазило пирамидата от любопитни очи. Но само до днес.

На върха на пирамидата, на най-горната ѝ платформа, се извисяваше „Храмът на Пернатия Змей“ с множество колони, отрупани със забележителни резби и богато украсени фризове. Последните представяха пиктографни календари, исторически сцени, митове. Кръстник на храма бе самата Касандра.

То ѝ бе хрумнало, след като забеляза плътните, често повтарящи се мотиви, изобразяващи мъдрия бог Кукулкан и пернатите змейове около него. Те бяха неговата свита или пък неговата охрана — обичаен символ на сила и власт в митовете на маите. Сложните барелефи бяха обогатили знанията ѝ за легендите за Кетцалкоатл или Кукулкан, датиращи от времето на първите народности в района на Централна Америка.

Зад пирамидата екипът бе открил сякаш бездънна цистерна: естествена геологична депресия на варовиковите скали, изпълнена с мазна, черна на цвят вода. Загледана в мътните дълбини, Касандра си представяше купчини древни находки — предмети, изработени от маите, реликви, останки… а може би и кости на принесените жертви. Подобни кладенци във варовика, наречени още кеноти, бяха нещо обичайно за градовете на маите в Юкатан. А този тук — в Кситаклан — едва ли бе оскверняван от ръцете на иманяри или пък изучаван от археолози.

Археолозите възnamеряваха до края на седмицата да разопаковат донесения водолазен костюм и друга апаратура за подводни изследвания. Тя самата, казваше си Касандра, ще се спусне в дълбините, но сега имаше нещо по-важно. Не бяха завършили предварителните описание на главните обекти. Очакваха ги умопомрачителни открития, а времето бе малко. Парите — още по-малко.

Реши да съсредоточи вниманието си върху вътрешността на пирамидата.

Ясно ѝ бе, че ако нейният екип, по време на първата експедиция, не направи голям археологически удар и важни открития, в играта ще се включи истинската конкуренция. Тук ще дойдат по-големи, по-добре екипирани и финансиирани експедиции. И работата на Касандра ще остане в сянка.

Дни наред на обекта вече работеха няколко групи местни хора, наети от водача им — Фернандо Викторио Агилар, също местен човек, авантюрист и „специалист по всичко“. Работниците бяха чистили и изкоренявали дивите храсти и разпростроялата се навсякъде растителност, бяха изсекли с острите си мачете големите махагонови дървета и американските тополи, както и папратта, и пълзящите

растения. За да отстраният покривалото на времето и природата от Кситаклан.

Но щом зърнаха извяяните образи на пернатите змейове, тутакси захвърлиха инструментите и побягнаха в див ужас. Шепнейки си смутено, те отказаха категорично да се приближат до обекта отново или да продължат да помагат за разчистването му дори и когато Касандра обеща да увеличи жалките им надници. Накрая избягаха съвсем, а после изчезна и Агилар, като изостави археолозите сами в сърцето на джунглата.

Касандра винаги зачиташе традициите и вярванията на местните хора — където и да работеше. Сега обаче находките бяха невероятни, вълнението й — огромно, и суеверието на тези работници я разочарова, дори разгневи.

Археолозите продължиха да работят сами. Имаха провизии за няколко седмици и радиопредавател, по който при необходимост можеха да повикат помощ. За момента дори самотата им харесваше.

Днес, използвайки последните часове дневна светлина, вторият археолог на екипа Кели Роън (с когото Касандра делеше и палатката си нощем) изучаваше група йероглифи на горните стъпала на пирамидата. Наведен до него с извехтялата си тетрадка, Кристъфър Порт разчиташе издълбаните с длето надписи, докато Кели, с помощта на фини четки и други инструменти, чистеше попадналите върху тях късчета земя и всякакви други боклуци.

Кейт Барън, историк и фотограф на експедицията, също се възползваше от последните лъчи на късния следобед и работеше върху най-новия си акварел. Тя бе отличен професионалист, затворен, тих човек. Вършеше служебните си задължения с фотоапаратите и дневниците делово: снимаше множество филми за архивна употреба бързо и качествено и веднъж свършила с тях, предпочиташе да се отдаде на изкуството, пресъздавайки духа на обекта.

Археолозите имат такава традиция: да изобразяват всяка малка подробност, която очите им забелязват, да запечатват нещо повече от това, което могат обикновените двуизмерни фотографски плаки. Кейт бе вече напълнила три папки с рисунки, които възкресяваха историята на маите: диптихи, показващи един до друг образи на развалините в сегашния им вид и така, както художничката си представяше града в дните на златния му век.

Докато екипът работеше съсредоточено и мълчаливо, светлината бавно гаснеше, а напечената от жегата джунгла започваше да шуми все по-силно и тайнствено. Дневните същества търсеха подслон, за да избягат от мрака, а нощните хищници се пробуждаха и започваха да търсят плячка. Облаците мухи, жилещи болезнено в дневната жега, се прибираха да спят, но кръвожадни комари излитаха на рояци в прохладните вечерни часове.

Дълбоко в утробата на пирамидата Кукулкан влажният мрак нехаеше дали е ден, или нощ. Касандра продължаваше огледа си.

Заедно с Кели бяха положили доста усилия, за да отворят запечатаната външна врата на пирамидата, внимаваха да не повредят зидарията или каменните барелефи. Доста време отне на Касандра, за да провери разхвърлените във вътрешното преддверие отломки. Тя бавно проникваше все по-дълбоко, от един коридор до друг. Прекара дни в оглед на отделните стаи и сводести помещения. Непрекъснато попълваше картата на вътрешните проходи в безбрежната каменна пирамидална структура, като се опитваше да разгадае лабиринта от коридори.

Следобеда отново прекара в търбуха на пирамидата. Позволи си няколко кратки почивки, за да провери докъде бяха стигнали Кели и Кристъфър в разчитането на йероглифите по стълбището. Говорила и с Джон Форбин, следдипломен специализант по архитектура и инженерство, който сега проучваше полуразрушените постройки наоколо. Форбин също попълваше набръчкана топографска карта, която винаги носеше у себе си — отбелязваше местоположението на руините около пирамидата — и това го отвеждаше все по-навътре в джунглата. Джон бе инженер и не притежаваше нужното въображение да измисля имена на находките си. Той използваше най-обикновени числени обозначения — Храм XI или Обелиск 17.

Касандра погледна ръчния часовник-компас и пристъпи навътре в лабиринта. Насочваше силния електрически фенер напред сякаш бе оръжие. Студеният светлинен лъч пробягваше като острие на меч по грубо издяланите варовикови блокове и неравните подпорни греди. Бездиханни сенки подскачаха към нея в най-изкривени и уродливи форми всеки път, когато местеше осветлението. Движеше се внимателно, вдишваше горчивия въздух с мириз на тебешир и плесен. Нещо черно се плъзна мигновено в широка пукнатина на стената.

Касандра държеше малък касетофон в ръка, заедно с къс разграфена хартия, на която маркираше пътя си. Досега повечето от изследваните тунели се оказваха задънени. Може би, за да заблудят и объркат неканените гости, а може би... бяха запечатани съкровищници? Или нещо още по-ценено и вълнуващо за археолозите — запечатани погребални камери — гробници. Или пък зад скалната стена се криеха хранилища на безценни древни писмени документи?

Ex, да можеше екипът да открие непокътнат сборник от старинни ръкописи на маите! Една от онези великолепно илюстрирани книги, написани на направена от кората на черничево дърво хартия. Истински принос за науката, който би увеличил стократно знанията за тази централноамериканска империя! Науката познаваше само четири запазени сборника с документи на маите. По-голямата част от другите са били унищожени от фанатизирани испански мисионери в опитите им да смачкат всичко различно от тяхната вяра. Обаче Кситаклан е бил изоставен, напуснат много преди конкистадорите да се появят в Новия свят.

Доста прах се бе съbral в косите на Касандра. Под очите и по бузите също имаше размазана мръсотия. Краката и ръцете я боляха от умора, цялата бе вцепенена и съсипана от многото нощи, прекарани на неудобна постеля, кожата ѝ бе възпалена от стотици ужилвания на какви ли не насекоми. Доста време мина откакто за последен път бе пила студена напитка или бе взимала топъл душ.

Ала всички чудеса, които досега бяха открили, си струваха безкрайните неудобства и саможертви. *Археологията не е за слабаци!*, мислеше си тя.

Баща ѝ, който винаги я наричаше „красавице моя“, твърдеше, че тя похабява младостта си, като се рови в паяжините на древни цивилизации, но Касандра само се смееше на тези думи. Баща ѝ бе голяма работа! Всъщност именно собствената му слава на именит археолог я бе накарала да се заеме с тази наука. Прочутият Владимир Рубикън беше едно от най-големите светила по въпросите на американските скални жилища, особено на процъфтялата преди хилядолетия Анасазка цивилизация. Но старият Рубикън бе започнал кариерата си, изучавайки маите.

Касандра желаеше да направи свой удар в тази област да спечели личен авторитет, а не просто да продължи бащината дейност. В

началото се бе увлякла много по геологията, бе проучвала състава на терена, върху който се намираха джунглите на Централна Америка. Но продължавайки научната си работа, откри, че знае за древните май толкова, колкото и Кели, самообявилит се археологически експерт на екипа им.

Двамата представляваха впечатляваща двойка, която успя да убеди членовете на управата на Калифорнийския университет да финансира скромната им експедиция в Мексико. Екипът щеше да се състои от следдипломни специализанти, които желаеха да работят за създаването на авторитет, за бъдещи препоръки, за правото да публикуват научни изследвания, на чиито корици да стои тяхното име, а не да разчитат на стипендии, стигащи само за едната храна. Последното бе ахилесовата пета за всички учени от всички времена.

Късметът им не спря дотук — получиха изненадващ подарък — Бог ги благослови и с допълнително финансиране от мексиканския щат Кинтана Роо, на чиято територия се намираха развалините на Кситаклан. С тези мексикански пари Касандра успя да купи екипировката за подводни изследвания, да наеме местни работници и да плати на Фернандо Викторио Агилар. Като си спомни за него, изсумтя ядосано.

До този момент експедицията бе успешна и може би щеше да намери своето място в специализираната литература.

Касандра продължи да навлиза в тунела, като диктуваше на касетофончето описание на изминатия път. Прокара пръсти по каменните блокове наоколо, гласът й ту се извисяваше, ту стихваше. Цялата пламтеше от възбуда в един момент, шептеше в почуда, описвайки видяното. Това строителство във вътрешността на Кукулкан — конструкция в друга конструкция — й напомняше за руските матрьошки. И все по-често не намираше думи за точна оценка — толкова бе впечатлена.

Внезапно в осветената площ пред нея забеляза, че стените от лявата ѝ страна бяха различни на цвет от дясната. Развълнувана, разбра, че се е натъкнала на вътрешния храм. Това беше оригиналът, върху чиято основа бе строена пирамидата Кукулкан.

Древните май бяха строили по-високи и по-внушителни храмове върху стари развалини, защото вярвали, че с течение на времето на определени места се натрупват магически свойства. Величественият

церемониален център Кситаклан се бе оказал сърце на ритуалите в този район. Онова, което в незапомнени времена е било обикновен религиозен храм в гъстата джунгла, се бе превърнало постепенно в истински магнит на мощта на маите.

До мига, в който обитателите му го бяха напуснали. Неочаквано и необяснимо защо... оставяйки го в прекрасно състояние, празно в очакване да бъде открито векове по-късно от нея.

Като си налагаше да говори смислено, Касандра почти допря касетофона до устните си: „Каменните блокове тук са много по-гладки, дялани по-внимателно. Повърхността им е гланцирана, сякаш са лакирани, или пък подложени на интензивна термична обработка“. Усети, че се усмихва — разсъждаваше като геолог, а не като археолог.

Докосна каменната повърхност, гладка като застинала лава, и задъхано продължи да записва впечатленията си: „Нормално е да очаквам да намеря фрагменти от белосване или хоросанова мазилка, употребявани от маите, но не виждам никакви остатъци от боя, нито пък следи от длето. Стените са напълно гладки.“

Тръгна по вътрешния стенен периметър. Тук въздухът бе доста по-застоял, не бяха го раздвижвали въздушни потоци векове наред. Кихна, а ехото отекна като далечни експлозии из страничните катакомби. Тънки струйки прах потекоха между цепнатините в таванните блокове. Касандра мълчаливо се помоли: дано издържат носещите греди.

„Явно се намирам сред останките на първиястроен тук храм — продуктува тя — в най-вътрешната структура, която е била някога сърцето на Кситаклан, първата постройка на този обект.“

Силно развълнувана, Касандра продължи по вътрешната спирала, като галеше с пръсти хладната полирана повърхност на камъка. Придържаше се към новооткритата стена — всъщност това бе най-старата стена — и се питаше какви ли тайни крие самото сърце на пирамидата.

От всички събрани данни заключи, че величественият Кситаклан не е просто поредният мост към мистериите на културата на маите. Легендите на този чутовен град бяха дълбоко проникнали в съзнанието на местните хора, те не преставаха да говорят за проклятието, надвиснало над това място, и за духовете, които го обитават. Според

твърденията мнозина бяха изчезнали безследно тук, но Касандра отдаваше това на местната митология.

Каква бе причината древните май да създадат именно на това място център с огромна религиозна важност? Защо точно тук — в една безлична част на джунглата, без пътища, без реки, без медни или златни мини в съседство?

В коридора отпред зърна купчина отломки, които препречваха пътя. Стори ѝ се, че адреналинът клокочи в ушите ѝ. Бе стигнала центъра на пирамидата, трябваше на всяка цена да продължи, да види какво има отвъд. Възможно ли бе да е на прага на велико откритие?! „Но да не говоря за това, преди да съм стигнала до края“ — наложи си тя и пристъпи напред.

Напъха касетофона в джоба, разграфената хартия в пазвата, остави фенера на земята и с двете ръце започна да отхвърля горните парчета варовик от купчината. Не обръщаше внимание на облаците вдигаща се прах и на мръсотията, сипеща се наоколо ѝ. Не ѝ бе за пръв път да се рие в боклуци.

Като отхвърляше отломките с голи ръце, Касандра постепенно си проправи проход, достатъчно широк да пропусне крехката ѝ снага. Промъкна се през него и насочи фенера нагоре. Неволно си чукна главата в свода докато се взираше напред, после пропълзя в нов коридор, който леко се спускаше надолу.

Пред нея се откри голямо ехтящо помещение. Бе доста по-общирно от всички, през които бе минала досега. Зала, достатъчно просторна да побере десетки хора. От него имаше изход — закривена шахта, спускаща се спираловидно надолу. Насочи лъча на фенера и почти го изпусна от изненада. Мили Боже, не бе виждала нищо подобно!

Бялата светлина се докосна и се отрази от стени, направени от метални плочки, извити метални трегери, кристални прозрачни панели. Наведе лъча, а някои части от новооткрития интериор продължиха да блестят с неземна, остатъчна светлина.

Познанията ѝ по древна история подсказваха, че тези чудати неща са невъзможни тук, че не са естествени. За майте се знаеше със сигурност, че са употребявали металите рядко. Кремъкът и обсидианът задоволявали нуждите им от сечива и режещи инструменти. А тук, пред очите ѝ... не, нямаше никаква грешка!... блестеше гладък, лъскав

метал, без петънце по него, сякаш току-що излят в модерна пещ. Бе никаква необичайна сплав — нищо подобно на грубо излетите злато и мед, използвани от древните май.

Касандра остана неподвижна още малко, после се изви и промъкна напред, за да може с едната ръка да хване касетофона, а с другата — фенера. Натисна бутона за запис.

„Това е забележително!“ — рече тя, после замълча за дълго, опитвайки се напразно да намери точните думи. „Виждам сребрист метал, но не потъмнял като среброто, а с бял блесък. Дали е алуминий или платина? Но това е невъзможно, древните май не са познавали тези метали.“

Касандра си спомни, че бе чела за намерени в египетски гробници предмети с кристалночист метален блесък, които изглеждаха като нови, въпреки че хилядолетия са били закопани дълбоко под земята. И въпреки това, веднъж извадени от там и изложени на въздуха от нашия постиндустриален век, настен със съдържащи серни примеси замърсители, те неизбежно потъмнявали и корозирали за няколко седмици. „Внимание! — натърти тя в микрофона. — Трябва да изследваме тази зала изключително старателно!“

Отчаяно й се искаше да се измъкне от този проход и да огледа всичко в залата, внимателно и бавно, колкото й душа иска, но благоразумието надделя, нещо в нея я предупреждаваше да не постъпва така.

„Реших все още да не влизам в залата“ — продиктува Касандра със старание гласът ѝ да не звучи мрачно. — „Нещата трябва да останат непокътнати, докато събера целия екип и всеки даде експертното си мнение по спорни въпроси. Връщам се за Кели и Джон. Заедно изцяло ще разчистим този проход и ще го укрепим с подпорни греди. Нужно е Кейт да заснеме всичко както си е сега, преди който и да е влязъл.“

След дълга пауза проговори отново: „Официалното ми становище е, че ГО направихме... ГОЛЯМОТО ОТКРИТИЕ.“

Изключи касетофона, прегълтна трудно. Пропълзя обратно през прохода и като излезе, започна да изтупва дрехите си. Правеше го неохотно, после се отказа. Върна се по същия път, който криволично из лабиринта, и вървя без да спира до изхода, като си наложи да изглежда спокойна. Мислеше за баща си, представяше си жилестия и

сух старец: колко ли ще се гордее с дъщеря си? Направила открытие, което съперничеше — къде ти! — направо надминаваше всичко, постигнато от него.

Ускори крачките си. Стъпките ѝ отекваха, от време на време затихваха, сякаш шептяха, из каменните коридори. Като доближи изхода в подножието на пирамидата, искрящите лъчи на залязващото слънце я заслепиха, като светлините на движещ се настрема ѝ влак. Затича се и залитайки, излезе от пирамидата на свежия въздух.

— Хей, Кели! — извика Касандра. — Открих нещо! Веднага събери екипа, бързо! Само почакайте да видите това!

Никой не ѝ отговори. Спря, примигна и застана неподвижно отвън. Тишина. Залитна леко назад и се опря на рамката на изхода.

Нямаше никой. Руините изглеждаха напълно пусти. Касандра чу само тихия глас на джунглата, шумолене, жужене, нищо друго. Погледна към по-високите нива на пирамидата, там, където очакваше да види двамата си колеги, които разчитаха йероглифите... но пирамидата пустееше.

Залезът преминаваше в сумрак, настъпващ най-лошото време на деня за видимостта, когато сенките се оцветяват в тъмнеещи тонове. Над върховете на дърветата откъм запад остана само тънката дъга на залязващото слънце, като оранжев фар, осветяващ сцената с неясен блясък.

Никой! Нито членовете на екипа, нито който и да е от избягалите индиански помагачи.

— Кели, Джон, Кристъфър! — завика Касандра. — Кейт, къде сте, бе хора?

Засенчи очи с ръка и се загледа към откритото площадче, където Кейт бе разположила преди време триножника си да рисува. Боже! Триножникът лежеше, разбит, на земята. Касандра успя ясно да различи калния отпечатък на ботуш върху едно от платната.

Разтревожена, отново огледа стръмното стълбище, което водеше нагоре по външните контури на каменната грамада. Някъде там Кристъфър и Кели се бяха потрудили здравата да разчистят издълбаните в камъка йероглифи, за да ги прерисуват и започнат разчитането на митичните исторически хроники на Кситаклан.

Нямаше го Кели, нямаше го и Кристъфър... нямаше жива душа наоколо.

Забеляза куфарчето с екипировката на Форбин отсреща — от другата страна на площадчето, където Джон бе изучавал развалините на един от по-малките храмове. Наколо се търкаляха и малките дървени колчета и цветните ленти, с които маркираше невидимите линии на пресичане. Но нямаше и следа от младия инженер.

— Хей, Кели! Това да не е никаква тъпа шега, по дяволите! — викна отново тя. Но стомахът ѝ се сви. Чувстваше се ужасно сама, изолирана, заобиколена от дивата джунгла, която сякаш искаше да я погълне... Защо дяволската гора наоколо, винаги шумяща, винаги раздвижена, бе затихнала изведнъж, а? — Хей, хора!?

Усети движение откъм гърба си. Чу стъпки — някой идваше откъм дълбокия кладенец зад пирамидата. Въздъхна облекчено. Най-после приятелите ѝ се връщаха. Боже!

Зад ъгъла се появиха мъгливите силуети на непознати хора. Не, те очевидно не бяха от нейния екип. На слабата светлина едва различаваше физиономиите им, но безсъмнено видя, че носеха оръжия. Автоматични карабини.

Мъжете насочиха оръжията към нея.

Един от тях заговори на английски, с груб акцент: — Трябва да дойдете с нас, сеньорита!

— Кои сте вие? — настоятелно запита Касандра и в нея пламна познатият ѝ огън, който заглушаваше гласа на разума. Стисна фенера, като че бе палка. — Къде е моят екип? Ние сме американски граждани. Как се осмелявате...

Един от хората повдигна дулото на карабината и стреля. Куршумът рикошира в камъка, някъде на петнадесет сантиметра от лицето ѝ. Ситни, остри като иглички каменни отломки ужилиха бузата ѝ.

Касандра изпищя рязко и подскочи назад. Потъна в изхода на храма, сякаш търсеше подслон в древния мрак на религиозната обител. Затича по тъмния тунел, а след нея заецаха викове на испански. Ядни ругатни и проклятия. Още изстрели. Явно отвън настъпи объркване. За неин късмет...

Сърцето ѝ биеше лудо, тя не разсъждаваше кои биха могли да са мъжете отвън. Или какво искаха от археологическия екип. Не посмя дори да мисли сторили ли са нещо на Кейт, на Джон, на Кристъфър... и на Кели. Ще мисли за това после — ако оцелее.

Погледна назад. На входа се мержелееха няколко силуeta. Стояха там и очевидно спореха. Един бъльсна друг, после ядно размаха юмрук. Чу още викове на испански.

Касандра реши да свие по един от коридорите. Снопът светлина заподскача отпред. Разбра, че е забравила да го изключи, когато бе излязла. Може би тези непознати убийци нямаха фенери, но можеха да проследят светлината на нейния. Изключи фенера и се затъри напред слепешката.

Отзад прозвучаха още изстрели. Куршумите отскачаха от каменните стени, като разгневени смъртоносни оси. Звукът на смъртта. Тези хора може би стреляха лошо, но всеки рикошет би могъл да я убие.

Нямаше избор. Стремглаво се затича напред в мрака, по лабиринтоподобните коридори, все по-навътре и по-надълбоко из неизследваните проходи на каменната утроба. Зави надясно, после наляво, после отново надясно. Пак запали фенера, макар и някъде назад да чуваше шумотевицата на преследвачите си. Някъде там избухваха малки оранжеви кълба огън и тя разбра, че въоръжените палеха кибритени клечки и запалките си с надежда да открият някакви нейни следи.

Засега имаше предимство. Вече бе слизала тук, имаше фенер, имаше идея, макар и доста мъглява, къде отива. Всъщност отново слизаше към центъра на пирамидата.

Но веднъж стигнала там, къде можеше да се скрие?

Колкото по-навътре отиваше, толкова по-сигурно влизаше в капана. Трябаше да мисли, да използва мозъка си, за да надхитри онези убийци, които и да бяха те. Е, поне с мисленето нямаше проблем.

Извади касетофона и пренави касетката. Направи го с надеждата, че трескаво диктуваните указания и другите бележки могат да й помогнат отново да намери същия път към онази странна зала, останала скрита от човешко око векове наред. Да се скрие там, докато преследвачите ѝ се откажат от гонитбата?

Хубаво. Няма проблем.

Непознатите може би ще оставят пост на външната врата, а после ще се върнат по-добре екипирани, за да я догонят? Могат да започнат систематично претърсване и накрая да я спипат. И да я

застрелят в някой ъгъл на древната руина? А което е и още по-лошо, могат просто да я изчакат отвън. Да седят на гюме, докато тя, изнемощяла и полуудяваша от глад и жажда, излезе, залитайки от пирамидата.

Не биваше да мисли така точно сега. СЕГА трябваше да оцелее. Продължи да напредва.

Натисна бутона за възпроизвеждане. Наостри уши да чуе записаните на микрокасетата упътвания. Нищо. Само глухо съскане и леко прашене. Казаното от нея бе изтрито! Някой бе неутрализирал лентата със записи.

— По дяволите! — Касандра изпъшка. Още нещо, което не разбираще, а и не можеше да обмисли точно сега. Маршрутът, по който бе минала този следобед, бе все още пресен в паметта ѝ. Може би щеше да намери пътя без странична помощ.

Налагаше се.

Коридорите на външната пирамида вървяха спираловидно надолу и се навиваха като пружина. Надолу, надолу, а пътят бе отрупан с отломки, едри, ръбати парчета варовик от разпаднали се блокове. Тя се препъваше, драскаше ръцете си по неравните стени, но продължаваше да се движи. Чу нов изстрел. Защо ли си хабят мунициите? В никакъв случай не могат да я уцелят точно сега. А може би се стряскат от ехото на собствените си стъпки? Уплашени хора с карабини са най-опасният тип преследвачи.

Накрая Касандра стигна до гладките, сякаш излети стени на вътрешния храм. Бе точно там, където желаеше да бъде. Макар че оставаше въпросът какво да прави сега.

Насочи светлината към тесния проход, който си бе разчистила преди. Приличаше ѝ на прясно отворена рана...

Не. Това бе авариен изход, люк на избавлението!

Скърцайки със зъби, задъхана, Касандра запълзя през прохода, като змия. Преди той ѝ се бе сторил прекалено тесен, прекалено ограничен като пространство. Сега паниката я тикаше напред, скалната маса режеше лактите ѝ, раменете ѝ, но тя не мислеше за това.

Промъкна се с мъка през барикадата от отломки в изолираната отзад зала и се отпусна на пода. Под краката ѝ нещо прокънтя и ехото повтори шума. Този под необяснимо защо бе метален.

Отзад коридорите загълхнаха. Тишината бе не по-малко потискаща.

Лъчът на фенера се отразяваше от лъскави повърхности, гладки и заоблени, сфери с геометрично съвършенство, чиято направа едва ли е била по силата на старите май. Светлината започна да трепка. Изглежда батериите се изтощаваха.

Някъде назад отново прокънтя залп пушечни изстрели. Шумът проникващ и през редицата каменни стени. Чуха се викове, повисоки, сякаш по-близо, но Касандра не можеше да бъде сигурна — отражението на звука из лабиринта от проходи можеше да лъже.

Тук — в това чудато помещение — тя бе на неизследвана територия. Закрачи към последния коридор, който се спускаше спираловидно надолу: наклонена пътека в самото сърце на пирамидата. Като че ли тунелът слизаше доста дълбоко под земята. Не се спря да премисля: забърза по него, като оставяше преследвачите си все по-назад.

Спохди я плаха надежда. Може би това бе таен изход от пирамидата. Ами ако водеше до кладенец, ако отворът бе под земното ниво? Дали щеше да успее да се измъкне оттук!

Остър звук разкъса тишината и разбуни ехото в лабиринта — още един изстрел. Преследвачите й не биха могли да бъдат близо. При всички случаи Касандра ги бе изпреварила значително. Те би трябвало да са загубили всякаква нейна следа още преди доста време в онези завити и безкрайно пресичащи се тунели. Все пак страхът я тласкаше все по-бързо напред и напред по наклонената плоскост... докато изведнъж пред очите ѝ се появи пещера на чудесата! Да, на чудесата, дори и на пръв поглед при сравнително слабата светлина!

Остъклените панели на стените наоколо отразяваха невероятни комбинации от кристални сфери и метални площи, подредени в геометрични вариации по варовиковите блокове. Тя долови това с помощта на периферното си зрение за секунда, а после фенерът примига и пещерата потъва в мрак. Сякаш нещо изсмука тока от батериите, изтощи ги по същия мистериозен начин, по който изчезна и записът от касетата.

Касандра преглътна панически, почувства, че се задушава в това затворено пространство. Беше загубена! Залитна слепешката напред, махаше с ръце в тъмнината, търсеше опора. С върха на пръстите

напипа нещо като отвор. О, да! Бе някакъв вход, врата. Влезе несигурно, с надеждата да намери източник на светлина.

Заслепи я силен блясък, разбра, че се намира в задънено помещение — без изход, с размерите на килер... или на ковчег. Ослепително осветление искреще иззад гладки, стъклоподобни стени.

Запита се, макар и прекалено късно, дали пък тази съдба не е полоша от мъжете с карабините?

Обля я леденостудена светлина, сякаш течност се спусна върху ѝ, почувства остьр мраз... и тя загуби съзнание.

2

ФБР — ЦЕНТРАЛА, ВАШИНГТОН, ВТОРНИК, 09.14 ЧАСА

Все ѝ се струваше, че върши нещо непозволено или неразумно. Да, тази мисъл ѝ се въртеше из главата всеки път, когато тя — специалният агент Дейна Скъли потърсеще партньора си фокс Мълдър в „светая светих“ — главната сграда на ФБР във Вашингтон.

Помнеше първия път, когато бе влязла в това „божествено“ за всеки млад агент място — личния кабинет на Мълдър. Бе съвсем млада, новак в професията, обикновен агент за обща работа. Необяснимо защо командирована към досиетата „ХИКС“. „Тук сме събрани само най-ненужните за ФБР“ — това ѝ бе казал агент Мълдър тогава вместо обичайното представяне. По онова време Мълдър си мислеше, че големите шефове на бюрото изпращат младата агентка, за да го „прислуша“ — тъй като бе добре известно, че никой не гледа с добро око на пламенния му интерес към явления, които нямаха естествено обяснение.

Днес, след тригодишна съвместна работа, Скъли и Мълдър имаха зад гърба си разследвани десетки случаи. Бяха разчитали за помош един на друг толкова пъти, че вече не помнеха броя им. Вярата на Мълдър в свръхестественото и в съществуването на извънземни си оставаше непоклатима, а Скъли все така упорито продължаваше винаги да търси рационални обяснения. Макар и често да не се съгласяваха със заключенията на другия, двамата взаимодействаха изключително добре като екип.

Всъщност Скъли посещаваше достатъчно често тесния кабинет на партньора си. Толкова често, че отлично помнеше къде какво стои, независимо от неразборията в него. Винаги знаеше какво да очаква. И тази сутрин кабинетът не я разочарова.

Из помещението се търкаляха всякаакви вещи и материали от необичайните разследвания на Мълдър: видеокасети, справки за ДНК, епикризи, увеличени снимки на белези от дребна шарка върху

увяхнала кожа, замъглени моментални снимки, които би трябвало да съдържат доказателства за присъствието на НЛО. На лавица стоеше парче изкривен шрапнел, за което се твърдеше, че идва от катастрофирал космически апарат, паднал в Уисконсин. Десетина неразгадани мистериозни дела, чиито преписки бяха подредени в папки, чакаха реда си да бъдат прибрани в черния шкаф за документи. Този шкаф съдържаше онова, което според редица хора бе причината за съществуването на агент Мълдър: досиетата „ХИКС“.

Скъли почука на рамката на отворената врата и влезе като прокара ръка през червеникаво-златистата си коса.

— Не зная дали ще разполагам с нужната енергия да се преборя с хаоса тук толкова рано сутринта, Мълдър — рече тя.

Мълдър се завъртя заедно със стола си, изплю малко слънчогледово семе и се изправи.

— Опитай да закусваш с подсладена юфка — ухили се той. — Това ще ти даде сили да правиш каквото си искаш.

Нещо я жегващо винаги когато той се засмиваше по този начин. Обичайно хиленето означаваше, че Мълдър пак е съсредоточил вниманието си върху някоя нова теория, и то както винаги — напълно в разрез с общоприетото. Теория, която тя най-вероятно щеше да се наложи да опровергава.

Скъли забеляза, че върху бюрото са натрупани книги по археология, томове древна митология и много подробни карти на Централна Америка. Опита се да свърже всичко това логично и да направи някакви изводи. Защото трябваше да е готова, когато той направи предложението за следващата им задача. Какъвто очевидно бе случаят.

— Погледни тук, Скъли — каза Мълдър и й подаде предмет от никакъв белезникаво зелен на цвят полиран камък, не по-голям от юмрук, с фина, интересна резба.

— Познай от три пъти какво е това!

Тя поглеждаше предмета — очевидно старинен, тежък. Повърхността бе излъскана до блясък, беше гладка, сякаш покрита с мазнина. Резбата представяше извита змиевидна форма, нещо като настърхнала усойница, покрита с големи, несъразмерни пера. От устата й стърчаха извити игловидни зъби. Създанието бе много свирепо и страховито на вид.

Авторът очевидно е бил голям майстор в занаята, формата идеално пасваше в неравномерните контури на скалния къс. Прокара пръсти през една от вдълбнатините, питайки се на какъв ли тест я подлага Мълдър, по дяволите.

— Е, какво мислиш? — попита той.

— Отказвам се — отвърна Скъли, втренчена в предмета. За нея той си бе пълна мистерия. — Да не би да е коледно украсение? — опита се да се пошегува.

— Тц. Студено.

— Е, добре — тя се замисли сериозно този път. — Мисля, че разпознавам камъка. Нефрит, нали?

— Много добре, Скъли. Не знаех, че в медицинския факултет преподават минералология.

— Аз пък не знаех, че са включили минералогия в курсовете по поведенческа психология — върна му топката тя. После отново се загледа в камъка. — Изглежда древен. Някаква митологична фигура, може би, а? Сигурно нещо от онези книги на бюрото ти ей там? Ще се опитам да позная произхода... свързан е с ацтеките, нали?

— Всъщност с маите — отвърна той. — Според най-точните оценки на специалисти това произведение е на около хиляда и петстотин години. Народът Майа е почитал нефрита. За маите той е свещен камък. Използвали са го само за най-ценните си предмети.

— Ценен колкото златото ли? — попита Скъли, колкото да спечели време, за да разбере накъде бие Мълдър.

— Много по-ценен. Маите са го носили в превръзките около слабините си като лечение за стомашни болки и други болести. Дори са слагали парче нефрит в устите на знатните си покойници, за да им служи като сърце в задгробния живот.

— Хм, сърца от камък, а — тя обръща предата в ръце, оглеждайки го внимателно. — Очевидно е, че в изработката му е вложено много умение, големи усилия. Сложна работа...

Мълдър кимна, избута настрами една от книгите на бюрото, за да подпре лакът.

— А и е било цяло предизвикателство за резбарите. Нефритът е доста твърд и плътен минерал, затова занаятчиите не са могли да използват традиционните кремъкови или обсидианови инструменти. — Той протегна ръка и почука с нокът резбата в ръцете ѝ. — Вместо това

се е налагало да работят с абразивни прахове и инструменти за еднократна употреба — сигурно десетки на брой: дървени триони, костени шила, канап, с който са претривали повърхността хиляди пъти, за да получат малки улеи. После полирали нефрита с тиква или влакна от захарна тръстика. Бая работа...

— Добре, Мълдър, това очевидно не е проста фигурка, издялана от дърво ей така, за забавление. Някой е желаел от камъка да се получи впечатителен предмет. В такъв случай излиза, че специалната форма има особен смисъл. Влечуго с пера? Да не би майте да са боготворели змиите?

— Топло — рече той. — Но не горещо. Не забелязваш ли, че тук нямаме обикновена змия. Това е прочута митологична фигура — пернат змей, свързана с бога Кетцалкоатл. Така са го наричали ацтеките. Майте го именували Кукулкан, за тях той е бил носител на мъдростта. Според някои източници Кукулкан научил майте да съставят и ползват календари, учили ги е и на астрономия.

Подаде ѝ слънчогледово семе, тя отказа. Мълдър започна да люпи семките.

— Жреците — астрономи на майте, са били царе на точните изчисления. Точността на техните „примитивни“, както някои хора ги наричат, календари не е надмината и до днес. Майте дори построили сложни машини със зацепващи механизми и зъбни колела, за да правят изчисленията си. Те били основани на припокриващи се цикли от по петдесет и две години. Изглежда Кукулкан е бил изключителен учител... или пък е знаел неща, които били неизвестни на останалите.

— Математическите им умения били изключителни. Всъщност те са единствената древна цивилизация, извела концепцията за нулата. Нещо особено важно за баланса на чековата ти книжка, например.

— Не и за моята — отвърна тя.

С известни усилия Скъли размести кашон с гипсови отливки на нечии огромни отпечатъци от стъпки и седна. Погледна отливките, но бързо реши, да не рискува да пита откъде са дошли.

— Всичко това е много интересно, Мълдър, но какъв е случаят и какво общо има с него тази буца нефрит на хиляда и петстотин години с форма на пернат змей? Да не би на някои хора да им се привиждат змейове в задния двор? Или си открил несъответствия в нашия

календар? Дето могат да бъдат обяснени само с древни резби от времето на маите.

Тя му върна фигурата, а Мълдър внимателно я постави върху купчината книги за Централна Америка.

— При нормални обстоятелства не би трябвало да има нищо общо с нашите случаи — отвърна Мълдър. — Обаче тази реликва е била насконо конфискувана на границата на мексиканския щат Кинтана Роо на полуостров Юкатан. Арестуваният търговец твърди, че произходът ѝ е от археологически разкопки в неотдавна открит град на маите в сърцето на джунглата. Разрушен град на име Кситаклан.

Според официални мексикански данни в този район са регистрирани голям брой необяснени изчезвания на хора от десетилетия насам. И тъй като районът е доста примитивен и изолиран, можем да се обзаложим, че има още толкова случаи, които не са нито докладвани на властите, нито дори забелязани.

— Пак не виждам каква е връзката, Мълдър — Скъли прехвърли крак връз крак.

— Повечето местни хора не се осмеляват да приближат това място, твърдят, че било прокълнато, или свещено... зависи как им тълкуваш думите. В техните легенди се разказва за свирепи пернати змейове, за добрия бог Кукулкан, за бродещите духове на хората, принесени в жертва на боговете, които не могат да си намерят покой, за кръвта им, обагрила ритуалните камъни.

Скъли се понамести на стария и неудобен ведомствен стол: „Съмнявам се дали ФБР ще се съгласи да ни командирова да разследваме някакво си древно проклятие на маите.“

— Не е само това — рече той и очите му светнаха. — Екип американски археолози насконо започнал разкопки на Кситаклан под егидата на Калифорнийския университет от Сан Диего. Според предварителни съобщения този обект досега не е бил изследван, а го смятат за ключов за историята на маите. МОЖЕ да се окаже, че градът е първият голямомащабен строеж на тяхната цивилизация. Освен това определено е център, където редовно и често са извършвани жертвоприношения.

Мълдър се усмихна, сякаш нанасяше смъртоносен удар:

— Предварителните химически анализи на този предмет показват интересни аномалии, доста необичайна структура на

кристалите, неизвестни примеси, които подсказват, че произходът на този материал няма нищо общо с Юкатан и развалините...

Скъли впи очи в бледозеленикавия на цвят камък:

— Ти да не мислиш, че това нещо има космически произход, а?

Той сви рамене и изтръска купчинка слънчогледови семки в кошчето за боклук. Няколко останаха на масата.

— Същият екип археолози е изчезнал безследно преди седмица. Не са изпратили сигнал за бедствие или за помощ, или че имат неприятности, например. Аз и ти отиваме да ги намерим.

— Мълдър, това не е ли работа на мексиканските власти?

Мълдър продължи:

— Вчера ми се обади бащата на Касандра Рубикън. Тя е младата жена, която води екипа на университета от Сан Диего. Оказва се, че самият той е ужасно известен археолог. Позвънил тук-там, обадил се и на местното бюро на ФБР в Сан Диего. Там чули думите „древно проклятие“, „развалини на маите“ и ми прехвърлиха случая.

Скъли го изгледа, а той повдигна вежди.

— И така, днес следобед имам среща със Скинър. А утре аз и ти ще се запознаем с Владимир Рубикън. Той е тук, във Вашингтон.

Тя хвърли поглед към нефритената скулптура, към томовете, после погледна очарованата физиономия на Мълдър.

— Май няма смисъл да те навивам да се откажеш от това, а?

— Никакъв — рече той.

— Тогава какво да ти кажа? Ами да, всъщност отдавна искам да ида в Мексико.

* * *

Заместник-директорът Скинър седеше зад бюрото си и както обикновено потропваше с пръсти — този път по грижливо попълнени формуляри пред него. Не се изправи, когато Мълдър влезе в кабинета.

Това не е на хубаво, рече си Мълдър. Но досега Скинър го бе изненадвал толкова много пъти, че реши да не прави прибързани заключения, а да изчака.

Плешивият мъж зад бюрото можеше да бъде много добър приятел, но и най-опасният враг. Скинър бе винаги отлично осведомен

и предаваше нужната информация на подчинените си само когато сметнеше, че за това има достатъчно важни причини.

Точно сега бе особено важно Скинър да погледне на случая със симпатия. Налагаше се заедно със Скъли да прескочат до Юкатан.

Скинър го изгледа през очилата си с метални рамки.

— Не съм сигурен, дали разбираш в колко деликатна ситуация ще работиш, агент Мълдър?

Мълдър бе застанал мирно пред бюрото на началника. С грижливо заучена неутрална физиономия той гледаше към портретите на президента и на министъра на правосъдието: „Възнамерявам да пристъпя към случая с необходимата дискретност, сър.“

Скинър кимна, потвърждавайки, че вече бе мислил за това.

— Гледай точно така да стане. Що се отнася до Бюрото, случаят е извънредно важен — безследно изчезнали американски граждани, може би е извършено престъпление против тях. За теб и агент Скъли съм издействал статут на аташета по юридическите въпроси. Ще действате като пратеници със специални пълномощия от името на посолството на САЩ в Мексико Сити.

Скинър вдигна пръст:

— Помнете обаче колко е деликатно положението, предвид сегашното икономическо и политическо напрежение. Мексиканското правителство е винаги ужасно чувствително за вмешателства от страна на официални американски представители на мексиканска територия. Няма нужда да ти напомням колко хора от Агенцията за борба с наркотрафика бяха избити от наркобароните в Централна Америка.

— Още нещо — районът, където отивате — щата Кинтана Роо, е гнездо на политически сблъсъци. Местното управление практически е уязвимо от сепаратисткото движение, чиито методи са доста груби. Изглежда, че и силата на сепаратистите расте благодарение на непрекъснатите доставки на оръжие, които идват незнайно откъде.

— Да не намеквате за възможност археолозите да са станали жертва на политическите борби? — попита Мълдър.

— Това ми се струва доста по-вероятно, отколкото някакво древно проклятие на маите — отвърна му Скинър. — Да не би ти да си на противното мнение?

— Може би да, може би не — подхвърли Мълдър внимателно. — Във всеки случай налага се да огледаме всички възможности.

Шефът взе от бюрото папка с куп документи, удостоверения, фактури. Подхвърли ги към Мълдър, който ги разгледа. Забеляза, че всички места, където трябва да има подпис, бяха вече попълнени.

— Очаквам от теб да се придържаш стриктно към протокола, Мълдър — натърти Скинър. — Настоявам в никакъв случай да не излизаш от рамките на предстоящото разследване.

— Разбира се, сър.

— Ако обидите някой от местните високопоставени лица, ще трябва да отговаряте не само пред ФБР, а и пред Държавния департамент. Това е... освен ако преди това не ви набутат в някой мексикански затвор.

— Ще направя всичко по силите си, за да не се случи такова нещо, сър — заяви с каменна физиономия Мълдър, взе папката и я пъхна под мишница.

— Още нещо, агент Мълдър — продължи Скинър с неразгадаемо изражение на лицето, — пожелавам ви приятно пътуване.

3

РЕДАКЦИЯТА НА „САМОТНИ ЛОВЦИ“, ВАШИНГТОН, ВТОРНИК, 16.40 ЧАСА

— Когато няма къде да отиде за помощ, специалният агент Мълдър каца при нас да търси истинските отговори — ехидно рече Байърс и се облегна удобно в стола си. Оправи костюма и връзката, поглади с пръст елегантната си червеникова брада и спокойно огледа госта.

Той влезе сам. Затвори вратата след себе си и застана в мрачната редакция на „Самотни ловци“. Това бе издание за всякакъв вид конспирации. Носеше му се славата, че публикува официалните истини за хилядите тайни машинации и заговори, в които бе замесено правителството.

Скъли му бе казала веднъж, че особняците, които правят списанието, са най-големите параноици, които познава. Изкукали, ги бе нарекла тя. Мълдър обаче бе установил много пъти, че тайната информация, която те сякаш изсмукваха от пръстите си, често води в правилната посока. А тя бе нещо, което не би могъл да научи от никоя официална инстанция.

— Здравейте, момчета — поздрави Мълдър. — Я кажете, кой ще върти света тази седмица?

— Мисля си, че Мълдър обича да ни проверява — отвърна Ленгли и прекоси стаята с лениви стъпки, влечейки крака. Още малко усилия и походката му би заприличала на модерен танц. Той беше висок и клощав, облечен неглиже. Пасваше отлично във всякаква компания, било на компютърни маниаци, или рокери. — Сигурно го прави за собствена сигурност — добави той и нагласи очилата си с черни рамки.

Ленгли бе рус с твърда като четка коса. Шегуваха се, че сигурно я мие в плодоизстисквачка. Мълдър никога не го бе виждал облечен в нещо друго освен вехта тениска с реклама на някой почти неизвестен състав.

— А според мен просто харесва компанията ни — обади се третият, Фрохайк. Той работеше в задната част на редакционната стая, на метална полица с няколко фотоапарата от най-скъпите марки, които Мълдър познаваше. Някъде малко зад него Ленгли включи редакционния магнетофон с големите ролки и започна да записва разговора им.

— Вие тримата сте хора точно по мой вкус — рече Мълдър с обезоръжаваща усмивка.

Байърс винаги носеше костюм и вратовръзка. Говореше тихо и интелигентно. Син, с когото би се гордяла всяка майка. Изключвайки страстта му да критикува различни правителствени организации и увлеченията му по свързани с НЛО заговори срещу човечеството.

Фрохайк носеше очила и късо подстригана коса. Чертите му бяха възгруби и не изглеждаше пригоден за всяка компания. Отдавна харесваше Дейна Скъли, което се изразяваше предимно в приказки. Мълдър подозираше, че ако Скъли се съгласи някога да излезе с него, Фрохайк ще се скапе от напрежение и нерви: какво да прави, как да се държи. Въпреки това специалният агент се трогна дълбоко, когато дребният Фрохайк се появи с голям букет цветя до леглото на лежащата в кома Скъли. Това бе станало след отвличането й преди време.

Никакъв надпис не маркираше вратата на „Самотни ловци“, редакцията не фигурираше и в нито един телефонен указател. Тримата работеха доста тихо и дискретно. Те си записваха всеки телефонен разговор и внимателно прикриваха дейността и движенията си из Вашингтон.

На най-обикновени на вид, но много практични лавици в редакцията се намираше техника за следене и подслушване и различни монитори. Стърчащите от стената кабели практически ги свързваха с всички достойни за внимание компютърни мрежи, централни сървъри или електронни справочници. Мълдър подозираше, че „Самотни ловци“ никога не бе получавала разрешение за достъп до повечето от системите. Това обаче не пречеше на тримата „хакери“ да бъркат пиратски в справочните библиотеки за информация, било на ревниво пазените от чуждо око правителствени организации или на индустриски групировки.

Повечето от столовете в редакцията бяха отрупани с кашони, натъпкани до горе с големи пликове. Етикетите им с предварително написани адреси бяха обърнати с лицето надолу и нито един не носеше адрес на подателя. Мълдър знаеше това.

— Винаги идваш навреме, агент Мълдър — рече Фрохайк.

— Тъкмо разпращаме новия брой. Можеш да ни помогнеш да ги пуснем в пощенските кутии.

— А ще позволите ли преди това да надникна в броя? — попита агентът.

Ленгли извади стара ролка от един от магнетофоните, сложи етикет на металната кутия и включи друга система. — Това е специален брой на „СЛ“. Изцяло за Елвис.

— Елвис ли? — Мълдър бе наистина изненадан. — Аз пък си мислех, че вие с такива неща не се занимавате.

— А, не — с гордост възрази Байърс, — ние конспирация не пропускаме.

— Вече виждам това — възклика Мълдър.

Ленгли свали очилата и започна да трябва с тениската си. На гърба ѝ имаше реклама за турне на „Суп Драгънс“. Примила с кръглите си очички към Мълдър, после си постави очилата. — Няма да повярваш какво сме изровили. Като прочетеш историческата ретроспектива ще видиш нещата поновому. Сам съм правил проучванията, сам съм написал повечето неща в този брой.

— Според нас днес Елвис е представян като месианска фигура — от влиятелни хора с много власт, но не знаем кои са точно те. Подобни примери колкото искаш в човешката история. Смятаният за мъртъв крал се появява отново, за да поведе своя народ. Този подход се оказва много силна основа за формиране на нова религия или култ.

— Какво точно имате предвид? Легенди от типа на крал Артур, който обещава да се завърне от Avalon ли? — засмя се Мълдър. — Или за Фридрих Барбароса, който заспал в една пещера, а брадата му трябвало да порасне до не знам къде си, за да се събуди и отиде да спасява Светата Римска Империя?

Ленгли се смръщи.

— Тези примери не са от най-сполучливите, понеже въпросните месии не са се завърнали, независимо от обещанията си. Обаче нека вземем Русия за пример: цар Александър I, който побеждава Наполеон

и после умира... а години наред мужиците говорят за странстващ просяк или монах, който твърди, че е истинският Цар. Това е наистина народна легенда. Да си спомним и за библейската теза за смъртта на Иисус Христос, който ще се върне, за да оглави отново учениците си.

— Едва ли трябва да те убеждаваме колко хора ежедневно разпознават Елвис в различни точки на земното кълбо. Живият Елвис! Нашето мнение е, че тези случаи са инсценирани, за да се създаде основа за нов фанатичен култ.

— Кой не иска да го викат на бис — прозя се Мълдър. Протегна ръка и взе един от големите пликове. Извади брой на списанието и се загледа в голямата снимка на Елвис на корицата. Очите му пробягаха по водещата статия. — Значи вие пробутвате идеята, че някой си се опитва да представи раждането на Пресли като Второто пришествие.

— За бога, Мълдър, ти не знаеш ли колко наивни са хората? — сопна се Фрохайк. — Само помисли. Заслушай се в някои от текстовете на Елвис и ще видиш колко от тях звучат като взети от Новия Завет. Например „Обичай ме нежно“. Или „Не бъди жестока“. Звучат като проповед от амвона.

Байърс се наведе към госта. — И помисли за поставянето им в съвременен контекст. Ами че всеки поп или рок хит, даже да е на старите плочи, стига до повече хора отколкото дори Проповедта на Иисус на Голгота някога е стигнала.

— Така ли? — захили се Мълдър. — Какво ли е искал да ни каже Елвис със „Затворническия рок“ или с „Хрътката“?

— За обяснението на този тип музика ни бе нужно малко повече време. За тези парчета ще говорим в следващия брой. Наистина ще те изненадаме.

— Вие и без друго вече ме изненадахте достатъчно.

Байърс сви рамене и се помести на стола. — Слушай, агент Мълдър, ние не правим коментар, само предаваме фактите. Оставяме на читателите да си правят заключенията.

— За вас самите или за конспирациите, които им описвате?

Фрохайк насочи към Мълдър голяма камера, която изщрака. — Снимка за нашите досиета — ухили се той.

Мълдър потупа с пръст ново отпечатания брой: — Мога ли да взема този екземпляр?

— Твоят екземпляр трябва да дойде по пощата — отвърна Фрохайк, все така ухилен.

— Слушай, Мълдър, защо не си платиш за официален абонамент? — подхвърли Ленгли. — Хем ще похарчиш част от парите на ФБР за нещо, дето баш си струва.

Байърс се усмихна:

— О, не, не, за човек с ранга на Мълдър сме длъжни да осигурим компютърен абонамент. Освен това ще се чувствам неспокойно, ако неговото име се мъдри в списъка на абонатите ни.

— Значи се страхувате от проверка на Издателската асоциация, така ли?

— Виж какво, агент Мълдър, нашите читатели са специални хора — заяде се Байърс. — Те са личности, които не желаят имената им да се смесват с какви ли не отрепки, които също се интересуват от нашите версии. Полагаме огромни усилия абонатният списък да не попадне, където не трябва. Всеки от нас пази по една трета от абонатните имена в отделен файл, с отделна парола за достъп, в отделна компютърна система. Никой не може да влиза в чужд файл. Всеки си пише адресите сам.

— И си ги принтира насаме — каза Фрохайк.

— Човек не може да се опази от всичко и всички — мъдро отбеляза Ленгли.

— Това е вярно — примириително добави Мълдър.

— Трябва да се залавяме със запечатване на пликовете — обади се Ленгли. — Ще се радваме, ако ни помогнеш, Мълдър.

Агентът поклати глава:

— Извинявайте, но не мога. Дойдох само за малко информация, после си тръгвам.

— С какво могат скромните ни персони да помогнат за спасяването на невинни граждани, заплашени от нечистите замисли на правителството? И то днес следобед? — това бе Байърс.

Мълдър помести един от натъпканите кашони и седна.

— Да сте чували напоследък нещо за Централна Америка, по-специално за Юкатан? Най-вече за разкопки на развалини от времето на маите? За Кситаклан? На ръцете ми е безследно изчезнал екип археологи и намерен предмет, който може да има извънземен произход?

— Чакай да видя — рече Ленгли. Завъртя замислено глава и дългата му руса коса се разпиля. — В колежа първата ми специалност бе археология.

Байърс погледна колегата си скептично.

— А, бе, аз пък мислех, че си специализирал политология.

Фрохайк се изпъна, очилата му проблеснаха:

— А на мен ми каза, че си електронен инженер.

Ленгли сви рамене:

— Завиждате ли? Имам разнострани интереси.

Байърс изведнъж стана сериозен и се извърна към Мълдър:

— Централна Америка ли каза? Чувам цял куп непотвърдени неща за този район. В един от щатите в Юкатан действат сепаратисти. Движението им се нарича „Либерасион Кинтана Роо“. Изглежда насилието там се развира, слушам новини за бомби в коли, за заплахи по пощата. Е, не може да не знаеш, че военнопромишленият комплекс на САЩ снабдява борците за свобода с оръжие, и то на безбожни цени.

— И защо?

— За създаване на политическа нестабилност. Това си е стара игра — натърти Байърс и в обичайно спокойните му очи проблеснаха пламъчета. — Не забравяй и за наркобароните в този район. Някои от по-могъщите навлязоха в оръжейния бизнес. Те вече купуват модерни бойни технологии. Неща, които преди десетина години бяха немислими.

— Аз пък съм си мислил — възрази Фрохайк.

— Я кажи как се връзват тези неща с конкретните ти интереси, Мълдър? — намеси се Ленгли.

— Споменах ви, че преди седмица е изчезнал екип американски археолози. Те открили забележителни предмети в руините. Част от тях изникват на черния пазар. Местните хора не смеят да припарят до развалините. Твърди се, че над града тегне древно проклятие. Той е бил изоставен преди хиляда години и сега говорят за отмъщението на Кукулкан и на неговите пазители — свирепи пернати змейове.

— Като те познавам, Мълдър, чудя ти се как още не си подгонил разни древни астронавти по онези места — засмя се Ленгли.

— Мъча се да бъда максимално обективен — сериозно отвърна агентът. — Съществуват много загадки, свързани с културата на маите и тяхната история, но все пак не съм готов да ги приема на доверие

веднага. Древни астронавти и проклятието на майте... да не говорим за наркобарони, за военни операции и революционни движения, за които ми спомена Байърс. Юкатан май наистина е място, където събитията препускат.

— Значи ти и прекрасната агентка Скъли сте се запътили натам да разследвате? — подметна Фрохайк и в гласа му прозвуча надежда.

— Да, утре заминаваме за Канкун.

— Ето къде потъват парите на данъкоплатците — изсумтя Ленгли.

— Надявам се, че агент Скъли ще се завърне със здравословен тропически загар — добави Фрохайк.

— Сигурно, Фрохайк — усмихна му се Мълдър.

Агентът се накани да си тръгва. Бе вече късен следобед. Задръстването по околовръстното шосе сигурно ще е ужасно, рече си той. Може би е по-добре да се върне в службата и да поработи още малко? — Благодаря за информацията.

Когато стигна до вратата, Байърс, който се бе изправил и оправяше връзката си, подвикна зад гърба му:

— Агент Мълдър, ако намерите нещо интересно, непременно ни се обади. Да го имаме — за нашите досиета.

— Ще видя какво мога да направя за вас — отвърна му Мълдър.

4

ЧАСТНАТА ВИЛА НА КСАВИЕР САЛИДА, КИНТАНА РОО, МЕКСИКО, ВТОРНИК, 17.01 ЧАСА

Овехтялата патрулна кола, собственост на мексиканската полиция, лазеше бавно нагоре по алеята. Оградената с високи стени вила на най-могъщия наркобарон в Кинтана Роо се извисяваше като крепост сред гъстата гора.

Автомобилът с уморени от дълга служба амортизори бе легнал ниско върху влажната настилка от здраво трамбован варовиков чакъл. Мазни сиво-синкави облаци пушек излизаха на пресекулки от ауспуха. Полицейската кола беше боядисвана наскоро, но боята не бе нанесена равно, затова ефектът не личеше особено.

До шофьора се бе настанил Фернандо Виктор Агилар с престорено изражение на абсолютно спокойствие и безгрижие. Отдавна беше разбрал, че тази маска винаги му върши чудесна работа в бизнеса. Потърка брада с пръсти. Бе се избръснал само преди час. Много обичаше да гали гладката кожа и да усеща приятната й свежест. Наоколо ухаеше на мъжки одеколон; миризмата бе остра, но приятна и коригираше други, по-малко приемливи миризми, които бе насьbral по време на целия ден Карлос Барехо, началник на щатската полиция в Кинтана Роо.

Барехо караше бавно и внимателно заобикаляше калните локви по алеята. Чистата полицейска униформа му прилягаше, носеше я с удоволствие и самочувствие. Всъщност се гордееше с нея и се мислеше за много изискан в тези дрехи. Агилар обаче не намираше почти нищо стилно у Барехо.

На задната седалка седеше младият Пепе Канделария, помощникът на Агилар. Пепе беше индианец, постоянен и послужен спътник, който безропотно и бързо изпълняваше всяка заповед на шефа си. Сега, сложил ръка върху поставения в дървен сандък скъпоценен предмет на съседното място, изглеждаше като задържан от Барехо дребен престъпник, когото отвеждаха в ареста.

Макар че Агилар и Пепе си бяха направо за затвора, както и да се тълкуват мексиканските закони, и двамата бяха сигурни, че полицейският шеф Барехо няма да си позволи да ги прибере на топло. Щеше да загуби прекалено много.

Колата спря пред внушителните, богато украсени порти от ковано желязо във високата каменна стена, които препречваха пътя им. Като пухтеше, Барехо свали прозореца и махна с ръка на тежковъръжения пазач, който го разпозна незабавно.

Агилар жадно гледаше през предното стъкло, оценявайки наум колко ли струва само дебелата стена, която заобикаляше огромната крепост на Ксавиер Салида. В нея имаше много вградени каменни плохи със сложна украса, йероглифи, изписани от ръката на древен майа, скулптури на ягуари и пернати змейове, образи на жреци с диадеми от птичи пера и отрупани със злато превръзки на слабините. Някои от тези плохи бяха истински, донесени отколе, забравени и покрити с гъста растителност руини в джунглата, други бяха перфектни копия, поръчани от Агилар на изкусни имитатори.

Ксавиер Салида не усещаше разликата. Макар и всемогъщ във владенията си, той бе най-обикновен глупак с високо самочувствие.

— Tiene una cita, Señor Barrejo? — изстреля думите човекът от охраната. — Имате ли уговорена среща, господин Барехо?

Карлос Барехо се намръщи. Имаше дебели тежки мустаци, сякаш носеше товар на горната устна, черната му коса под фуражката беше замазана с брилянтин. Бе започнал да плешивее, а линията на отъняващата коса образуваше шпиц по средата на челото, но козирката на фуражката прикриваше всичко това.

— Аз от уговорки нямам нужда — избумтя тежкият му глас. — Негово превъзходителство сеньор Салида ми е казал, че винаги съм добре дошъл в дома му!

Агилар се наведе към прозореца от страната на Барехо, забързан да предотврати евентуален сблъсък, който би затруднил и забавил влизането им:

— Носим още едно от древните съкровища, които негово превъзходителство така много обича — бързо рече той. — Нали знаете как им се радва той, а този предмет е още по-ценен от предишните.

Кимна многозначително с глава към задната седалка, където лежеше затвореният сандък, скрил съкровището под дървения капак.

Тънкият като камшик Пепе държеше ръката си върху капака.

— Я да видя какво има там? — попита пазачът.

— То е само за очите на негово превъзходителство сеньор Салида. Той би бил много недоволен, ако разбере, че пазачите му проверяват стоката, преди той да е оценил стойността ѝ. — Агилар накриви небрежно шапката си от кожа на оцелот и любезно се усмихна на пазача.

Човекът се поколеба, попристипи на място, премести карабината от едното рамо на другото, но накрая отвори тежките порти, после завъртя бариерата навътре, за да направи път на полицейската кола.

Барехо паркира на широката, покрита с каменни плохи алея, която завиваше към подобната на бастион вила. Намираха се във вътрешния двор и тук височината на стените изпъкваща още повече. От няколкото кучешки колиби долетя яростен лай. Салида имаше расови доберманни. Използваха ги и за сплашване, когато се наложеше. Внесени отнякъде пауни гордо щъкаха по околните морави и се събираха около хладната водна пелена над фонтана, чиято вода бликаше в леко замъгления въздух.

Агилар се обърна към двамата си спътници:

— Тази сделка е по-особена и по-сложна. Затова нека аз да преговарям. Когато стигнем до Салида, ще говоря само аз. Тъй като предметът е много рядък и необичаен няма как да знаем истинската му стойност.

— Гледай да получиш най-високата цена — изръмжа Барехо. — Оръжията струват пари, а Либерасион Кинтана Роо се нуждае от тях.

— Да, бе да, скъпоценните ти революционери — Агилар оправи елека си в каки, понамести шапката и опипа косата да провери стегната ли е вързаната отзад с панделка опашка. После погледна към боядисаната в бяло вила.

Бяха положили неимоверни усилия да отмъкнат разни ценности от Кситаклан под носа на подозрителните американски археолози, но вече всичко отмина. Чужденците повече няма да им създават проблеми. Този предмет бе една от последните големи реликви на пирамидата, взети от „залата на чудесата“, както с благововение я бе нарекъл индианецът, преди да потъне обратно в джунглата. Не каза обаче къде точно се намират съкровищата...

Неговите хора отново командват Кситаклан и свободно могат да търсят и да печелят. За всички, които досега бяха рискували, беше дошъл моментът да бъдат възнаградени.

Агилар и Барехо излязоха от колата и тръгнаха, а Пепе се повлече след тях приведен под товара. Тайнствената вещ бе учудващо лека за размерите си, но младежът бе слабоват. Естествено, нито Барехо, нито Агилар предложиха да му помогнат.

Балконите на втория етаж бяха отрупани с цветя. Между парапетите и гладката повърхност на мазилката се виеха многоцветни стъбла във великолепна хармония. На отделен малък балкон висеше люлка. На друг имаше плетени столове.

Пред вратата стоеше втори пазач, също с карабина на рамо. Той пристъпи към тях.

— Здрави! — обърна се към него Агилар с най-приветливата си усмивка. — Тук сме, за да се срещнем с негово превъзходителство Салида.

— Страхувам се, че днес му е лош ден — изсумтя пазачът. — Ако настоявате, поемате риска да го ядосате.

— О, той ще ни приеме — настоя Агилар и отново се усмихна.
— Ако искате да подобрите настроението му, само покажете каквото му носим, а?

Пазачът погледна сандъка и настръхна, а погледът му стана подозрителен. Агилар не му оставил време да отвори уста отново:

— Още една ценност за вашия господар. По-красива от статуята на пернатия змей, която му донесохме миналия път. Нали знаете колко много цени тези скулптури!

Във външния двор един от пауните нададе остьр кряськ и вдигна олелия, като че валяк газеше кокошка. Агилар се огледа — птицата бе разперила перата на разкошната си опашка, застанала върху висок възпоменателен стълб. Колоната бе отрупана с йероглифи на маите и разни образи, наредени около главата на свирепо зейнал ягуар.

Колоната бе висока най-малко три метра и тежеше няколко тона. Беше започната да се накланя, макар и майсторите на Салида да я бяха закопали дълбоко. Десетки работници се бяха потили дни наред, за да я докарат тайно от джунглата, да я прекарат през алеята и поставят в двора пред прозорците на могъщия гангстер.

Паунът отново изкрещя, развявайки пищни пера. Агилар си представи как ги къса, злорадо, едно по едно.

Пазачът ги поведе. Минаха през просторно, мрачно и хладно преддверие, после по огромно и тържествено извито стълбище към втория етаж, където бяха кабинетите на Ксавиер Салида и личния му апартамент. Сънчева светлина искреще през тесни прозорци, огрявайки танцуващи във въздуха прашинки.

Стъпките им отекваха глухо. Домът бе затихнал, сякаш заспал... или така изглеждаше, докато се качиха на втория етаж. Тук вече се чуваха виковете на Салида. Приближиха бавно по широкия хол.

Пазачът ги изгледа накриво.

— Нали ви казах. Сеньор Салида не е в настроение днес. Свалиха един от малките ни товарни самолети. Загубихме пилот, а и много килограми от продукта.

— Аз нямам нищо общо с тази работа — думите направо изхвръкнаха от устата на Барехо, внезапно променил тона. — Да не са онези от Агенцията за борба с наркотрафика?

— Сеньор Салида си знае кого да подозира — отвърна пазачът и изгледа полицейския началник право в очите.

Доближиха една от стаите, където могъщият Салида обикновено отдъхващие. Двете врати от махагоново дърво с изящна украса бяха леко открайнати, но не повече от десетина сантиметра. Отвътре, полузаглушени, долитаха яростните крясъци на наркобарона.

— Гробе! Сто на сто е Петер Гробе. Кой друг може да бъде толкова нагъл? — Салида затихна за миг, сякаш изслушваше нечий отговор. — Не се страхувам от разширяваща се конкуренция — пак викна той. — Трябва да му го върнем тъпкано казах! И никакви коментари, никакви заплахи! Само бум и край! Просто го направете!

— Проеча ехото на тресната телефонна слушалка. После настана гробна тишина, сякаш убиец затисна устата на жертвата си с възглавница.

Агилар прегълътна неспокойно, намести шапката си и направи крачка напред. Надяваше се да умилостиви разгневения господар с усмивка, поемайки инициативата. Пазачът остана на място, запречил пътя им с тяло, здраво стиснал карабината. Поклати предупредително глава:

— Още не! Сега не е моментът.

Минута по-късно отвътре долетяха звуките на оперна ария, очевидно бе пусната мощна стерео уредба. Сопраното бе много силно, на места преминаваше във фалцет и тогава звучеше по-грозно дори и от пауна. Мелодията обаче бе покъртителна — също като изплакване на разкъсваща сърцето човешка болка. Езикът бе непознат на Агилар.

Той знаеше, че и наркобаронът едва ли разбира думите, но Салида си бе такъв — обичаше да се преструва, да си слага маската на изискан човек. Арията продължи цели пет нетърпими минути, после бе рязко прекъсната. Замени я много по-уравновесена инструментална класическа пиеса с приятна и сложна мелодика.

Като чу промяната на музиката, пазачът кимна и им направи знак да влязат. Отвори им дясната част на двойната врата.

Агилар и Барехо влязоха заедно — един до друг, но първият усещаше, че преимуществото е на негова страна. Зад тях влечеше крака Пепе и с големи усилия влечеше сандъка със скъпоценния, чуждоземен предмет.

Ксавиер Салида се извърна и ги изгледа. Скръсти ръце на гърди и се усмихна сякаш много търпеливо, много топло, напълно непресторено. Агилар се изуми: с каква бързина наркобаронът променяше настроението си — от дива ярост преди броени минути до това сегашно спокойствие.

— Здравейте, приятели мои — рече Салида помпозно. Дрехите му бяха от най-добро качество, ризата — от бяла коприна, панталоните — шити от майстор шивач. Носеше чудесна жилетка, златна часовниковая верижка висеше от джобчето й.

Агилар кимна и свали шапката от оцелотова кожа. Задържа я пред гърди, като васален просител. — Щастливи сме, че се съгласихте да ни приемете, Ваше Превъзходителство — заяви той. — Носим още един чудесен предмет, който ще Ви представим сега. Нещо изключително, великолепно, просто досега не сте попадали на такова.

Салида се закикоти:

— Фернандо Викторио Агилар, ти всеки път казваш едно и също.

Агилар се усмихна:

— И не се ли оказвам винаги прав? Не купувате ли винаги онова, което Ви нося? — Махна с ръка на Пепе. Последният се приближи и

остави сандъка върху малка масичка със стъклен плот до бюрото на наркобарона.

Карлос Барехо бе застанал мирно и се опитваше да внушава авторитет с полицейската си униформа, а Агилар се оглеждаше крадешком. Да, познатата колекция фини гравюри, поставени в професионално направени массивни позлатени рамки, стари скулптури на майстори, поставени на пиедестали, някои произведения на изкуството от периода преди Колумб в стъклени боксове, други просто положени на рамките на прозорците. Салида обичаше да се хвали с онези, които му харесваха лично, макар че нямаше представа дали те наистина са ценни стариини, или просто лъскави дрънкулки. В един от ъглите на стаята имаше голяма лавица, запълнена с бутилки от най-скъпите световни марки вино.

Агилар знаеше, че преди да стане богат и всемогъщ, Ксавиер Салида е бил неграмотен, макар че сега навсякъде демонстрираше колко знае и какъв вкус има. Разказваха интересна история за това как си намерил специален учител, който го научил да чете. Нещастният човечец се бе справил отлично с тази си задача, но по-късно, погълнал прекалено много текила в местната кръчма, за зла участ се пошегувал с образованието на наркобарона и Салида наредил той да изчезне завинаги.

След това се бяха появили поредица други учители. Те бяха преподавали на Салида изкуство и музика, умения да разпознава класическите образци и уж го бяха преобразили в почтен гражданин. Ядеше само от най-скъпия хайвер севрюга. Пиеше само най-избрани вина. Слушаше стара музика на най-новите марки стереоуребди. И се преструваше, че разбира какво прави, като събира скъпи предмети на изкуството.

Агилар се възползваше от всичко това, подмазваше му се, ласкаеше го и злоупотребяваше с липсата на солидни знания за изкуствата. За да не признае, че няма представа какво купува, Ксавиер Салида винаги приемаше офертите на Агилар.

Този път обаче предметът бе наистина много специален. По този въпрос съмнение нямаше.

Пепе отстъпи от масичката, потеше се, прегърдаше и местеше крака като малоумен. Изтри дланите в панталона си и зачака понататъшни заповеди.

Наркобаронът посочи сандъка.

— Е, хайде, Фернандо, отвори. Нека да видим какво си намерил този път.

Агилар погледна Пепе с нетърпение и махна с ръце. Младият помощник отиде до сандъка и с нокти успя да изтрягне пироните от капака, после го вдигна. Съдра плата, с който бе уплътнено празното пространство, после внимателно извади магическия предмет. Агилар се усмихна великолепно.

Наркобаронът пристъпи напред, затаил дъх, очарован, запленен. Точно на такава реакция се бе надявал Агилар.

Пепе го постави на масата и отстъпи назад, като пак избърса потни длани в панталоните. Предметът представляващо напълно прозрачна правоъгълна кутия, почти куб със страна не повече от тридесет сантиметра. Огрян от светлината, блестеше с призматични цветове, сякаш вътрешното му съдържание беше направено от фини диамантени плаки.

А вътре имаше странини, неземни, пресичащи се връзки сякаш от стъклени влакна, нещо като искрящи кристали. Агилар си помисли, че прилича на най-сложния часовник в света, направен изцяло от оловен кристал. От едната страна бяха пробити мънички дупчици. Подвижни квадрати маркираха ъглите, имаше ги и върху горната част. Върху прозрачните стъклени повърхности бяха гравирани символи, подобни на неразбираемите йероглифи на маите. Непонятна работа!

— Какво е това? — задавено изрече Салида. Докосна едната страна на предмета и светкавично отдръпна пръсти сякаш се опари. — Студено е! Като замръзнало, дори на тази жега!

— Този предмет е голяма загадка, Ваше Превъзходителство — започна Агилар. — Досега не съм виждал подобна находка, дори и при значителните ми знания и опит в областта на археологията. — Всъщност знанията на Агилар в тази област бяха съвсем незначителни, но при все това не бе виждал нещо подобно преди. Кситаклан бе източник на множество необичайни неща.

Наркобаронът отново се наведе над чудния предмет. Устата му се отвори в удивление. — Откъде е донесен? — Беше заковал очи като омагьосан, а Агилар ликуваше вътрешно. Сделката бе сигурна. Сделка за много, много пари!

— Находката е от нов и таен археологически обект, наречен Кситаклан, древен град. В момента прехвърляме част от най-ценните находки. Сигурен съм обаче, че скоро ще пристигне нова археологическа експедиция и ще отнесе най-ценното.

При тези думи лицето на Карлос Барехо потъмня от ярост. — Искат да крадат от Кинтана Рю — изръмжа той. — Да изнесат историческото наследство на родната ни страна. — Агилар сви устни. Само полицейският началник да не се отплесне и да не започне една от безкрайните си политически речи.

— Да, но преди това да стане, ние ще „консервираме“, каквото успеем, нали? — С усмивка подхвърли Агилар. — А Вие сте един от най-изтъкнатите наши граждани, Ваше Превъзходителство.

Фернандо Викторио Агилар бе израсъл по улиците на Мерида. Майка му бе проститутка. От малък тя го бе научила да краде. С откраднатото от него успяваха да преживеят относително добре. Той обаче бързо разбра, че кражбата си е кражба, било то нещо дребно за храна от пазара, като едно манго, било то мерцедес. И една вечер докато споделяше бутилка мескал с другар по съдба, той бе изковал философията си чрез следния пример: ако ще крадеш едно манго, по-добре открадни златния часовник на някой турист, продай го и с парите си купи цял влак манго за цял живот. Кражбата си е кражба. Защо да не задигне най-доброто?

Въпреки опита от детството, Агилар често се чувствува като в небрано лозе заради навика си да краде. Позволяваше си дори известни угрizения, когато впоследствие забележеше гняв, страдание или страх по лицата на ограбените от него туристи или собственици на магазини.

По-късно за голямо свое удовлетворение откри нещо по-важно: кражбата на древни предмети на изкуството бе съвсем различно нещо. Това означаваше да крадеш от отдавнашни покойници, хора, които не дават пет пари за това какво ще стане с предметите, които никога са ги радвали. Чрез такава кражба той печелеше много повече пари, пък и не бе така рисковано, както да обереш турист по улиците на Канкун.

Освен в случаи, когато натрапници като американските археолози се появят да ти се пречкат не където и не когато трябва...

Ксавиер Салида предложи първата си цена и тя бе далеч над онова, което Агилар очакваше. Карлос Барехо едва се въздържаше да

не зареве от радост, обаче Агилар спокойно успя да вдигне цената с още петнадесет на сто.

По-късно охраната ги изведе до паркираната кола при всеобщо задоволство на всички участници в сделката. След новата придобивка лицето на наркобарона грееше, а Агилар и Барехо бяха предоволни от полученото.

Полицейският началник подкара колата през портите от ковано желязо надолу по алеята. Когато стигнаха до черния път в подножието на хълма Агилар нареди на Барехо да спре. Извърна се да говори с помощника на задната седалка.

— Ти ще слезеш тук, Пепе. Искам незабавно да се върнеш в Кситаклан. Сам видя колко пари изкарахме от този предмет. Сигурно има още подобни. Нямам доверие на никого освен на теб. Виж какво още може да се намери при развалините. И побързай.

Пепе неохотно се измъкна от колата. Бръкна под задната седалка и извади старо мачете, което винаги носеше със себе си. — Ама, настоявате ли да вървя пеша дотам? — измънка той.

Агилар се намръщи:

— Ще стигнеш дотам най-много за ден. Два дни, ако се мотаеш. Ако искаш, хвани някой да те закара, но побързай! Да не те е страх? От цялата тази работа за теб има голяма награда!

Пепе преглътна мъчително и поклати глава:

— Ще направя както искате, сеньор Агилар.

— Знаеш къде да ме намериш — рече Агилар покровителствено. Бръкна в куфарчето, което носеше и извади голяма пачка песо. — Ето, вземи! За семейството. Ще има още много пари, но не трябва да ги носиш всичките сега, когато си сам! Поздрави прекрасната си майка и сестрите. Може би скоро ще ги посетя лично.

Пепе запелтечи благодарности и обещания, после се вмъкна като лалугер в джунглата край тесния път. Агилар нахлуши оцелотовата си шапка и с удоволствие разпусна плитката, оставяйки черната коса да се разпилее на воля. Намести се в полицейския автомобил, чувствуващ се безкрайно доволен от себе си. Може би ще се обръсне с удоволствие отново?

— Тръгвай към Канкун — нареди на полицията. — Хайде да похарчим малко от спечелените мангизи, а?

Барехо го изгледа. По устните му играеше тънка, самодоволна усмивчица.

— Ти си харчи от твоя дял — натърти той.

— Така и ще направя — отвърна Агилар.

Потеглиха по пътя, който лъкатуше между дебелите дървета на джунглата.

5

МУЗЕЯТ ПО ЕСТЕСТВЕНА ИСТОРИЯ, ВАШИНГТОН, СРЯДА, 10.49 ЧАСА

Каменният ягуар се взираше в посетителите с кръгли очи, същински малки дискове от полиран зелен нефрит. В отворената пасть бяха набити големи остри зъби от добре наточен кремък. Вековете бяха изтънили червеникавата боя върху стилизираното тяло с мускулести извики и мощни хълбоци — тя бе избеляла и поолющена. Имаше табела, която твърдеше, че статуята е реликва, намерена в гробницата на един от прочутите крале на маите в град Уксмал.

— Напомня ми за една съседска котка — рече Мълдър, като се вглеждаше в експоната.

Тълпа третокласници, водени от притеснен на вид учител, нахлу в залата, където бяха изложени съкровища от периода на двете Америки преди Колумб. Децата крещяха и се гонеха като луди, въпреки отчаяните усилия на учителя да ги укроти.

На фона на осветени витрини с цветни платна бяха наредени манекени с диадеми от птичи пера и ритуални превръзки. Фонът представляше джунглата и различни пирамиди — живописни квадратни постройки. На друго платно имаше испански конквистадори, прилични на астронавти в блестящите си сребристи брони.

От високоговорители, разположени над тези диорами^[1], долитащо съответното звуково оформление: грохот на барабани, зов на melodични флейти, индианско песнопение, различни птичи викове, жужене на насекоми. Подходящо оцветени лампи симулираха слънчев залез.

В центъра на залата се виеше покрит с резби варовиков възпоменателен стълб — или умело направена гипсова имитация — който почти допираше металните греди под тавана. Добре насочени светлинни даваха възможност на зрителя да разгледа йероглифите, издълбани в камъка с дълбок релеф. Това бе календарът на маите и някои астрономически фигури.

Скъли се наведе над плексигласова витрина да разгледа поставената прилекнала фигурка, наподобяваща плашило с дълга брада и закривен нос. На главата на това каменно създание имаше нещо като миниатюрна старовремска печка за каменни въглища. Скъли си погледна часовника, после Мълдър и повдигна вежди.

— Е, археолозите живеят с друго време, те го мерят във векове — мъдро забеляза партньорът й. — Не можеш да очакваш от такъв човек да забележи петминутно закъснение.

Сякаш по волята на магьосник зад тях изникна слаб мъж, чието лице очевидно бе преживяло доста капризи на времето. Надникна над рамото на Скъли и посочи към фигурката с кривия нос:

— Това тук е Ксиухтекухтли, богът на огъня на древните маи. Едно от най-старите божества в Новия свят.

Широко отворените, удивително сини очи на мъжа имаха почти бухалско изражение на неволна изненада. Сякаш бе намислил да каже нещо, но още не се решаваше да го направи. На верижка около врата му висяха очила за четене. Непознатият продължи лекцията си:

— Този бог е бил повелител и на времето. На всеки период от петдесет и две години е имало извънредно важни обреди, изпълнявани в негова чест. В съответната нощ маите изгасяли огньовете в градовете. Всичко потъвало в мрак и студ. Тогава главният жрец запалвал нов огън — възрастният мъж повдигна вежди, а тънките му устни се изкривиха в демонична усмивка. — Стъквали този специален огън върху гърдите на затворник. Завързвали жертвата върху олтар, а огънят горял, погълщайки все още биещото й сърце. Маите вярвали, че тази церемония задължава времето да продължи да върви напред, да не спира.

— Естествено — каза Скъли.

Мъжът протегна ръка.

— Сигурно вие сте агентите от ФБР. Аз съм Владимир Рубикън. Съжалявам за закъснението.

Мълдър пое протегнатата ръка и се изненада на силата и твърдостта й, сякаш стariят археолог цял живот бе местили тежки каменни блокове.

— Аз съм специалният агент Фокс Мълдър. Това е партньорката ми Дейна Скъли.

Скъли също се здрависа, а Мълдър продължи да изучава чертите и външния вид на Рубикън. Археологът имаше възтясно лице, завършващо с фина брадичка. Невчесаната му коса бе започнала да побеляла. На места, където русото още не бе напълно посивяло, стоеше жълтеникава. Изглеждаше сякаш бе разлял кафе върху косата и брадата си.

— Благодаря ви, че приехте да се срещнете с мен. — Бе нервен, неспокоен, пристъпваше от крак на крак, сякаш не знаеше какво да каже. — Ако можете да направите нещо, за да върнете дъщеря ми Касандра, вечно ще бъда ваш дължник...

— Ще направим всичко по силите си, г-н Рубикън — тихо каза Скъли.

Археологът посочи с ръка към изхода. Изглеждаше уморен, тъжен, и загрижен. Избягваше да пристъпи към конкретния разговор, от който очевидно се страхуваше.

— Идвам в музея на доброволни начала следобедите, тъй като този семестър имам много малко лекции, програмата ми е съвсем лека. Изобщо не ми се преподава вече, нямам и много време за това, но да разпалваш интереса на студентите към археологията е всъщност инвестиция в нашето бъдеще. Само по този начин ние, старите копачи, можем да си осигурем работата. — Засмя се насила на шегата си и Мълдър помисли, че той я използва доста често.

— Ще се нуждаем от повече информация за дъщеря ви, доктор Рубикън — рече Мълдър. — Можете ли да ни кажете какво точно е открила тя на този нов обект? Всъщност най-напред да изясним — какво отиде да търси тя?

— Разбира се. Чакайте да помисля... — очите на археолога се разшириха отново. — Кситаклан е великолепен град, ако се съди по снимките, които ми изпрати Касандра. Всъщност това е откритие на десетилетието за предколумбовата епоха. Иска ми се аз самият да съм там.

— Щом е толкова важен обект, защо са изпратили толкова малък екип? — направо започна Скъли. — Струва ми се, че експедицията на калифорнийския университет не е чак толкова добре екипирана или финансирана. Напротив.

Рубикън въздъхна.

— Агент Скъли, вие надценявате отношението, или да кажем значението, което университетите придават на усилията за осветляване на миналото. Ще се изненадате ли ако ви кажа, че по груби изчисления има поне хиляда обекта в Юкатан, Гватемала и Хондурас, където разкопки още не са правени? Тази част на света е била център на културата на маите и там са били построени най-големите градове на Новия свят.

— Мислете за Юкатан като за древна Гърция, но почти недокосната, изоставена. В Гърция се изследва вече хиляди години и всичко е познато. В по-голямата част на Централна Америка обаче джунглата е върховен господар. Тази всемогъща гора е погълнала всички стари градове и като защитно наметало ги е скрила от човешките очи.

Мълдър се изкашля.

— Доктор Рубикън, научих за странни индиански легенди и суеверия. Те засягат именно стария изоставен град. Чух приказки за проклятия и свръхестествени предупреждения, свързани с маите. Намирате ли за възможно дъщеря ви по време на разкопките си да е открила нещо... необичайно? Нещо, което да е довело до нещастие? Знаете ли, че в този район на Юкатан броят на безследно изчезналите лица е огромен?

Скъли въздъхна и реши да не прави коментар по думите на Мълдър. Последният обаче наблюдаваше стария археолог с огромен интерес.

Рубикън прегълътна, но вирна гордо глава, сякаш търсеше сила отнякъде.

— Отлично знам за безброй случаи на безследно изчезнали и се ужасявам при мисълта, че някаква страховита съдба е сполетяла и моята Касандра. Много страни неща съм виждал на този свят, агент Мълдър, но... съм по-склонен да вярвам, че Касандра е попаднала в капан на контрабандисти на ценни предмети за черния пазар. Страхотна търговия се върти с антики, които отиват в частни колекции. Дъщеря ми и нейният екип са разкопали девствен обект и това най-вероятно е привлякло вниманието на снабдителите на черния пазар.

Почеса козята си брадичка и изгледа Мълдър разтревожено:

— Много повече се страхувам от хора с карабини, отколкото от който и да е мит.

В същия миг едно от групата деца отвори странична врата с надпис „Авариен изход“ и задейства пожарната аларма. Голямото помещение заехтя от виещи сирени. Останалите деца се стреснаха и като изплашени пилци запълниха навън. Дотича запъхтян човек от охраната.

— Понякога си мисля, че стар археолог като мен би се чувствувал много по-добре на обект — каза Владимир Рубикън, а пръстите му заиграха около верижката на очилата. Измъчена усмивка се появи на лицето му и той се обърна към Скъли, после към Мълдър — И така — кога тръгваме? Колко време ще ни е необходимо да стигнем до Кситаклан? Много искам час по-скоро да намеря дъщеря си.

— Вие? Ние? — повдигна вежди Скъли.

Мълдър потупа ръката й успокоително.

— Вече съм го уредил, Скъли. Той е специалист. Познава руините на маите по-добре, от който и да е водач.

— Имам спестени пари. Ще си платя за всичко — обади се Рубикън и в святкащите му сини очи се появи още по-отчаян израз. — Представяте ли си какво съм изпитал, откакто Касандра изчезна — не зная жива ли е, мъртва ли е, къде е? Можете ли да се поставите на мое място?

Мълдър погледна към Скъли. Тя го гледаше право в очите. Внезапно усети колко сходни бяха чувствата и мислите на партньора й и на този възрастен човек, който страдаше за изгубената си дъщеря. Преди години Мълдър също бе загубил близък човек...

Специалният агент преглътна.

— Да, доктор Рубикън, — продума той. — Може и да не ми вярвате, но мога да разбера какво точно изпитвате в този миг.

[1] Диорама е умален макет на реално съществуваща местност, исторически момент или сцена. Диорамата може да изобразява и несъстоял се момент. — бел.Ripcho ↑

6

ЛЕТИЩЕТО НА МАЯМИ, ФЛОРИДА, МЕЖДУНАРОДНИ ПОЛЕТИ, ЧЕТВЪРГЪК, 13.49 ЧАСА

Владимир Рубикън твърдеше, че няма да му струва нищо и кавалерски настояваше да седне по средата между Скъли и Мълдър. Сух, възслаб и висок, той очевидно владееше изкуството да се настанява удобно и в най-тясно пространство. Това вероятно се дължи на ранната му археологическа кариера, мислеше си Мълдър — промъквал се е през какви ли не цепнатини, спал е в претъпкани палатки, свивал се е под клоните на дърветата в проливен дъжд.

Докато пътниците все още се качваха в самолета, Мълдър по навик седна до прозореца — винаги се надяваше да зърне нещо интересно навън. Огледа седалките с хората от специалния чартерен полет. Видя редици светнали от белота глави — предимно възрастни хора с отдавна демодирани дрехи. Толкова отдавна, че нищо чудно още утре тази мода пак да се върне, рече си агентът.

Старците обаче съвсем не приличаха на група притихнали по местата си богомолци, очакващи всеки миг църковната служба да започне. Напротив, пенсионерската компания бе шумна като тълпа деца от училищен автобус. Всеки носеше на връхната дреха самозалепващ се етикет с надпис: „Здравейте! Казвам се...“.

Мълдър се замисли за десетките случаи, които бяха разследвали със Скъли. Наведе се леко към външната седалка и се пошегува:

— Скъли, не си спомням да сме попадали в по-страховита ситуация — достолепни, ала палави възрастни граждани на чартерен полет до Канкун! Какво ли ще стане, ако се разлудеят? — После затегна колана, сякаш се приготвяше за тежко пътуване.

Самолетът плавно набра височина и напускайки чистото, слънчево небе над Флорида, полетя над съседните рифове и ниски островчета в югозападна посока, над Карибския басейн, към отрупания с тъмни облаци хоризонт над Юкатан. Скъли се отпусна в

удобната седалка, затвори очи и си позволи миг на спокойствие и пълна отмора.

Мълдър си припомни първия им случай заедно. Летяха за Орегон, бързаха да започнат следствие по повод загадъчната смърт на гимназиални ученици. Тогава Мълдър бе убеден, че младежите са били отвлечени от извънземни. По време на полета самолетът бе започнал да се тресе неконтролирано и да губи височина. Агентът бе запазил спокойствие и присъствие на духа, Скъли бе мълчала с ръце, впити до болка в страничните облегалки.

Владимир Рубикън, вклинен между двамата, наместил тесните очила на върха на носа, се взираше в бележник със записи. Добавяше имена, места, хора, които си спомняше от предишни експедиции.

— Много време мина откакто работех в Централна Америка — рече той. — Но културата на майте е една от основните теми в изследванията ми. Може би някой от старите ми познати ще успее да ни отведе до Кситаклан. Него го няма на картите.

— Разкажете ни за предишната си работа, доктор Рубикън — помоли Скъли. — Опасявам се, че лично аз не зная много за археологията, поне не толкова, колкото бих искала.

Поглаждайки козята си брадичка, старият археолог ѝ се усмихна.

— Подобни думи са музика за ушите на старец като мен, драга! Главната ми изследователска работа бе съсредоточена в американския югозапад, по-специално в областта, оградена от четири страни от северна Аризона, Ню Мексико, южна Юта и Колорадо. Все още е загадка високата култура на обитавалите този район индианци. Те са строили каменни жилища, занимавали са се със земеделие, имали са общи битови ритуали. — Очилата му се плъзнаха напред, Рубикън ги намести и продължи:

— Също както майте, тези индианци, наречени Анасази, са имали забележителна, процъфтяваща цивилизация, подобна на други скални жители от този район. За съжаление тази жизнена култура започнала да запада, те се заселили в малки градчета, които постепенно запустели. Други племенни групи в съседство пък поддържали активна търговия: това са Синагуа, Хохокам и Моголон, които са ни оставили много интересни руини. Ще ги намерите при редица национални паметници като Меса Верде и Каньон де Чели.

— Лично аз си спечелих име — ако мога така да се изразя — с разкопки и възстановяване на обекти в северна Аризона около Уъпатки и Сънсет Крейтър. Повечето туристи в тази част на страната се запътват направо към Големия Каньон и пренебрегват всички останали исторически забележителности. Всъщност това е добре за нас, археолозите, тъй като туристите обикновено правят бели, отнасят ценни за науката отломки вместо сувенири и прочие — Рубикън се прокашля.

— Бях направо запленен от Сънсет Крейтър — това е голям вулкан близо до Флагстаф. Сънсет Крейтър изригнал през зимата на 1064 г. и буквально изтрил от лицето на земята развиващата се с бързи темпове Анасазка цивилизация. Всъщност индианците били поставени на колене — случило се нещо подобно на Помпей. Културата им не успяла да преживее този удар, а столетие по-късно жестоки суши опустошили земята, унищожили посевите им и това е краят на Анасази. Ако паметта не ме лъже тази област бе обявена за национален паметник, защото някакъв холивудски продуцент решил да натъпче кратера с динамит и да го взриви за сцени от свой филм.

Скъли отвори масичката на гърба на предната седалка — стюардесата се задаваше с количка напитки.

— Коренните жители се разпилели по околните югозападни земи след изригването на Сънсет Крейтър преди около деветстотин години... и ако е имало нещо положително в цялата работа, то е, че вулканичната пепел направила местната почва невероятно плодородна. Е, поне до настъпването на големите суши.

Стана както Мълдър бе пророкувал, на шега или не. Още не изгаснал надписът „Не пушете! Затегнете коланите!“ и старците се разлудуваха. Започнаха разходки, смяна на местата, обмен на клюки, пред тесните като ковчези тоалетни се наредиха дълги опашки.

За негов ужас се появи и възрастна дама, на която й хрумна да даде тон за стари шлагери. Още повече го удиви фактът, че по-голямата част от старците знаеха наизуст думите и пееха до края традиционни песни като „Лунна река“ и „Градски лагери“.

Наложи се Владимир Рубикън да крещи, за да могат другите двама да го чуват. — И така, моята Касандра ме придружаваше в някои от по-късните експедиции. Майка й се помина, когато тя бе десетгодишна. Омръзна й да живее с чудак като мен — ровех се из

мръсотията на нецивилизовани части на света, играех си с кости на отдавна умрели хора и сглобях изпочупени древни съдове. Касандра, обаче, бе омаяна от разкопките, не по-малко от самия мен. Предполагам, че така се появи желанието й да тръгне по моя път.

Рубикън преглътна и свали очилата:

— Сега, ако нещо ѝ се е случило, ще се чувствувам ужасно виновен. Тя се посвети много повече от мен на централноамериканските цивилизации. Проследи движението на ацтеките, олмеките и толтеките на юг след нахлуването им в Мексико и развитието на техните култури, всяка заимствала от предхождащата. И досега не зная дали го правеше от любов към археологията, или за да ме впечатли и да ме накара да се гордея с нея... може би просто е искала да се състезава със своя старец. Надявам се, че ще успея да получа отговор на този въпрос!

Мълдър се смръщи, лицето му изведнъж стана сериозно, но не продума нищо.

Час след началото на полета старците направиха нещо, което в началото той възприе едва ли не като опит за отвличане. Един от тях, нахлупил шапка за голф, се изправи на мястото, откъдето стюардесите обикновено правят съобщенията. Ухиленият човек взе слушалката за вътрешна връзка в самолета, накриви шапката си още повече и се провикна:

— Здравейте, хора! Добре дошли на борда на „Вива Сънсет“! Говори ви Роланд, директорът на екскурзионната развлекателна програма! Забавлявате ли се достатъчно? Да или още не?

Отвърна му дружен одобрителен рев, който разтресе стените на машината. Някой нададе боен вик, други пронизително свирнаха с уста.

— Представи си, че изживяват второ детство — успокоително измърмори Скъли. Мълдър обаче само поклати глава.

В този миг шефът на развлеченията Роланд обяви, че екипажът разрешил вътрешната връзка да бъде използвана за игра на бинго, за да могат пътниците от групата да се позабавляват още час до края на полета.

Сърцето на Мълдър се сви. Междувременно изморените стюардеси тръгнаха с развеселени физиономии да разнасят дебели моливи и картончета за играта.

Шефът Роланд бе на седмото небе.

След малко долитащите от стенните говорители викове за щастие загълхнаха и се превърнаха в еднообразен говор, който при добро желание можеше да се пренебрегне. Да, но само за кратко, докато една дебела дама изпища с все сила „Бинго! Бинго!“ и размахала картон, подскочи от мястото си.

Мълдър си наложи да гледа навън през прозореца — не виждаше нищо друго освен пухкавите бели облаци и синия океан. — Питам се дали не сме някъде близо до Бермудския триъгълник — мърмореше си тихо под нос, после успя да се усмихне.

Ако Скъли бе седнала до него, сигурно щеше да го сръга с лакът в ребрата.

Рубикън дъвчеше бисквита и бавно отпиваше от кафето. Прочисти гърло и махна с ръка да привлече вниманието на Мълдър:

— Агент Мълдър — рече той, приглушен от шума наоколо. — Вие самият изглежда също таите голяма мъка в себе си? Загубили сте обичан от вас човек, нали? Все още носите болката и не забравяте?

— Болката на стоика от ФБР — пак направи опит за шега Мълдър. Но не успя и се загледа в сините като метличина очи на Владимир Рубикън. — Да, вярно е, загубих близък човек — отвърна, но не направи опит за обяснение.

Рубикън постави силни, жилави пръсти върху рамото на агента и учтиво замълча. Повече от всичко Мълдър мразеше да се връща към онзи ужасен спомен: ослепително ярката светлина и извънземните похитители. Сестра му, изведнъж увисваща във въздуха, после сякаш изсмукана през прозореца, докато той самият едва успя да зърне спираловидния, неземен силует в сияещата рамка на вратата...

Тези образи бяха погребани някъде дълбоко в подсъзнанието му. От много време. Бяха извадени на бял свят и възстановени изключително трудно, само с помощта на продължителни и интензивни хипнотични сеанси. Регресивна хипноза, така я наричат специалистите. Скъли отдавна подозираше, че на такива процедури, или пък на паметта на колегата й, специално за този отрязък от времето в миналото му, не може да се разчита особено много. Тя смяташе, че Мълдър е реконструирал единствено образи, в които самият той е искал да повярва.

Мълдър обаче вярваше на паметта си. Нямаше нищо друго, на което да разчита, освен на вярата си, че Саманта е жива и той ще я намери един ден.

— Най-лошото е неведението — сякаш прочете мислите му Рубикън. — Човек чака и чака, а отникъде ни вест, ни кост.

Някой отстрани отново изрева „Бинго!“ и директорът Роланд се хвана на работа, като започна внимателно да проверява цифрите. Очевидно печелившият във всяка игра получаваше по едно бесплатно питие в Канкун.

Мълдър пламенно се надяваше, че тази шумна група туристи скоро ще се махне от главите им. Ще се качи на луксозен двуетажен автобус, който сто на сто ще я чака на летището, за да я откара в хотел, който и да е хотел, само не онзи, където той, Скъли и Рубикън имаха запазени стаи.

Накрая самолетът започна заход за кацане, снижавайки се постепенно, а това позволи на агента да различи крайбрежието на Юкатан. Полуостровът се извиваше като огромен пръст, разсякъл лазурните води на Карибско море.

— Вие най-малкото можете да направите нещо, за да намерите дъщеря си — обърна се Мълдър към Рубикън. — Имате отправна точка.

Рубикън затвори бележника и го прибра в джоба.

— Пътуването ми се отразява добре — кимна той — Да тръгнеш на път отново и да се поразкършиш, е освежително. Години са минали, откакто съм бил на, хм, практическа работа. Мислех си, че приключенските ми дни ала Индиана Джоунс са отдавна приключили.

Поклати глава, изглеждаше изморен и тъжен.

— Толкова време съм похабил да уча други, да чета лекции за неща, открити и донесени в музеите от някой друг. Превърнал съм се в дъртак, който живее на стари лаври, не прави вече нищо и само се мотае насам-натам. — Говореше с нескрито презрение. — Добре, че излязох от това паразитно състояние, само ми се иска причината да бе друга.

Скъли се наведе към археолога:

— Ще направим всичко по силите си, за да открием дъщеря ви, доктор Рубикън. Ще стигнем до истината.

7

ДЖУНГЛАТА НА ЙОКАТАН, БЛИЗО ДО КСИТАКЛАН, ЧЕТВЪРТЪК ВЕЧЕРТА

Нощем джунглата издава хиляди звуци, в нея витаят хиляди сенки, таят се хиляди опасности...

Луната, огромна сребриста монета, грееше с водниста светлина, сякаш валеше рехав дъжд. Лъчите ѝ едва проникваха през високите клони, същински преплетени юмруци. Пепе Канделария имаше усещането, че се намира в друга вселена, захвърлен нейде съвсем сам.

Спря, за да се ориентира. Къде беше? Виждаше звездите, но едва успяваше да различи утъпканата пътека под богатата растителност. Ала и без пътеката усещаше посоката към развалините на Кситаклан. Непогрешимото му чувство за ориентиране бе вродено умение, наследено от индианските му прадеди.

Трънливи храсти посягаха към ръкавите на белезникавата му вълнена риза като отчаяни просяци, опитващи се да го задържат. Но Пепе ги сечеше здравата с бащиното мачете и напредваше сигурно.

Голяма чест бе, че неговият приятел и работодател Фернандо Викторио Агилар му има такова доверие. Пепе бе най-довереният водач и помощник на Фернандо. Макар че на практика такова изключително доверие често означава човек да разчита само и единствено на собствените си сили. Младият индианец не можеше да си позволи лукса да търси чужда помощ. Понякога му се струваше, че задачата е доста тежка за сам човек, че Фернандо го експлоатира и го преуморява, но Пепе не можеше да откаже, Фернандо му плащаше предостатъчно.

Пепе Канделария имаше четири сестри и дебела майка. Баща му бе покойник. Изпотен и пъшкащ, измъчен от треска, която бълбукаше като разтопена лава под кожата му, на смъртния си одър той бе заклел Пепе да поеме грижата за семейството.

Сега майка му и сестрите непрекъснато му натякваха за поетата клетва...

Наведе се и мина под ниско провиснали стари и криви клони. Все пак докосна чепатата им повърхност и нещо малко, многокрако, падна върху рамото му. Бързо го отхвърли с опакото на ръката без да прави опит да провери какво бе то. В джунглата всяко ухапване, било то на паяк или на друго насекомо, означаваше отравяне, или най-малкото болка.

Луната бавно се извисяваше в небосклона. Ала светлината ѝ бе все така слаба. Лъчите не можеха да пробият през гъстите мрежести облаци, забързани високо горе. С малко повече късмет и труд Пепе може би щеше да успее да се добере до дома си преди разсъмване.

Инстинктът го водеше през гората, посочващо му древните пътеки безпогрешно. Онези неописани и ненамиращи се на никоя карта пътища, векове наред използвани от потомците на майте и толтеките, чиято цивилизация бе царувала тук от незапомнени времена, докато един ден бе паднала жертва под испанския меч.

Обичайните пътеки обаче не водеха към светия Кситаклан. И за съжаление Пепе трябваше да сече клони и храсти, за да си проправя път натам, накъдето го водеше инстинктът. Как забрави да наточи мачетето преди да тръгне!

Баща му бе починал от инфектирана рана, вследствие ужилването на смъртоносния червен скорпион. Червен като пламъците на пожар. Отец Роналд от мисията бе казал, че такава е Божията воля, но разплакалата майка на Пепе бе провъзгласила, че причината е проклятието на Тлацолтеотл, богинята на греховната любов. Това би трябвало да означава, че съпругът ѝ е изневерявал често.

По тази причина тя отказа да остане в стаята, където агонизираше бащата. После, вярна на традицията, тя настояваше той да бъде погребан под пръстения под на бедната колиба — техния дом. И в крайна сметка се оказа, че семейството няма друг изход освен да напусне малкото жилище... а Пепе е длъжен да намери ново.

Построяването на нов дом бе само първото бреме от новите финансови тежести, които се бяха изсипали на плещите на Пепе. Сега семейството очакваше и разчиташе на Пепе да се грижи за всичко, за да изкупи прегрешенията на баща си и да изпълни дадения под натиска на обстоятелствата и скръбта обет.

И той го правеше. Налагаше се. Но не бе лесно.

Парите, които получаваше от Агилар, стигаха за храна, за поддържане на новата къща, дори бяха останали мъничко и с тях бе купил папагал на Кармен, най-малката сестра. Тя обожаваше птичката и я бе научила да изговаря неговото име, което му доставяше голямо удоволствие. Освен когато посред нощ го будеше с крясъците си „Пепе! Пепе!“.

Сухите листа на палмово дърво някъде наблизо прошумоляха също като гърмяща змия. Сега, борейки се с гъстите провиснали лиани, Пепе копнееше да чуе гласа на папагала, тихото дихание на заспалите сестри и шумното хъркане на майка си. Но най-напред трябваше да отиде до Кситаклан, за да угоди на приятеля си Фернандо.

Отлично разбираше смисъла на задачата си. Щом негово превъзходителство Салида се интересува от онези неща и желае да купува още от тях, значи Фернандо трябва да получи нови и нови пратки от древните руини. А Фернандо има нужда от него — Пепе да му ги достави и да му помогне това да стане колкото може по-бързо.

Древният град бе напуснат, вече ги нямаше американските археолози. Особено се радваше, че занапред чужденци няма да бъркат из руините. Фернандо не можеше да разреши външни хора да отнасят неговите собствени съкровища. А Пепе не желаеше те дори да се докосват до скъпоценните предмети, да ги рисуват и описват в големите си тетрадки, да ги изследват като някакви си забавни остатъци от една загубена цивилизация. Клиентите на Фернандо поне ги ценяха и плащаха, каквото се полагаше за тях.

Без помощта на Фернандо семейството на Пепе сигурно щеше да гладува. Сестрите му щяха да бъдат принудени да проституират по улиците на Мерида, дори и малката Кармен. Самият той вероятно щеше да робува някъде из засетите с марихуана полета на Салида или на Петер Гробе, или пък на някой друг от наркобароните. Да намира безценни съкровища на маите от напуснатите руини му се струваше далеч по-безопасно, дори по-почтено.

Майката на Пепе обожаваше Фернандо и флиртуваше с него. Възхищаваше се от одеколона, с който той обилно се пръскаше след бръснене, от шапката му от кожи на оцелоти. Твърдеше, че покровителството на Фернандо е Божи дар специално за сина й, било от боговете, било от единствения Бог, в зависимост от това дали в момента си мислеше за старите идоли, или за католическата мисия.

Пепе не се оплакваше — той възприемаше това щастие, откъдето и да идва то.

На неделните служби, когато цялото село се събираще на литургия, Пепе внимателно слушаше любопитните приказки на отец Роналд от Светото писание, но винаги се съмняваше доколко те са валидни и приложими в тухашната действителност. Пеещи ангели и облечени в бели роби светци вероятно биха били съвсем на място за потънали в разкош и охолство хора, които посещават църкви с климатична инсталация... Обаче тук, в гъстата джунгла, в първичната утроба на Майката Земя, в съседство с древните храмове и образи, старите, доста по-първобитни представи за нещата бяха подостоверни.

Особено в днешно време.

Някъде отпред изпраща клон, допирачки се до други клони. Листа шепнеха в хор, нещо невидимо като че ли се движеше по върховете на дърветата... змия ли бе това? Или маймуна? Или ягуар?

Пепе прецапа през тесен поток, а мозъкът му автоматично си записа координатите в онази карта, която съществува само в човешкото съзнание. Знаеше точно къде се намира, доколко се е приближил до целта. Кситаклан бе там — отпред.

В същия миг ниските храсти прошумоляха, после силно пропукаха, нещо голямо се движеше в гъсталака от силно ухаещи хибискуси. Голяма тежест цопна с мощн пляськ във водата. Пепе разпозна очите на влечуго, издължената форма на кайман, търсещ нощната си плячка. Бе голям и гладен екземпляр, като се съди по водните кръгове и вълните, които заплискаха към него. Бързо, бързо напред! Пепе премина калната ивица и се закатери по стръмния бряг, за да се шмугне в нискостеблената растителност, далеч от очите на хищника.

Веднъж изкачил се горе, Пепе чу други шумове,олови движение: някой чупеше клони, падаха листа. Дано да не е някоя от ловувящите нощем котки! Представи си как скача отгоре му и го разкъсва с могъщите си мускулести лапи с огромни нокти. След миг чу бърборенето на група маймуни, разбудени от бягството му от каймана. Въздъхна с облекчение, макар че тялото му потреперя и по него пробягаха силни конвулсии. Според каноните на старата религия ягуарът бе богоподобно животно, но Пепе не усещаше нужната

духовна сила да се срещне, сам и нощем с пантерата на джунглата, както наричаха това същество индианците.

Векове наред католическите свещеници бяха полагали неимоверни усилия, за да изкоренят веднъж и завинаги старата вяра. Щом намереше доказателства за ритуално пролята кръв или белези от самобичуване, или пък липсващи пръсти на ръка или крак, отсечени с острите като бръснач обсиadianови ножове, което бе друг ритуал на самоосакатяване в селото, отец Роналд произнасяше дълги проповеди за вечни мъки в ада и ужасно проклятие.

Тогава селяните се извиняваха, смирено се отдаваха на покаяние, държаха се кратко и виновно пред отците... но не променяха начина си на мислене. В сърцата и умовете им нищо не се бе променило от идването на испанците преди около пет века. Понякога пролятата ритуално чиста кръв измиваше завинаги неща, които честият дъжд в джунглата не би могъл никога да изtrie.

В паметта си Пепе пазеше кристално ясен спомена за умирация от раната баща и коленичилата с наведена глава пред колибата майка. Тя бе разкъсала езика и устните си с клонче бодлива лиана, за да пролее чиста кръв върху земята като собствено жертвоприношение.

Последното обаче не свърши работа. Пепе се питаше дали пък боговете не бяха останали недоволни: те може би искаха повече кръв, отколкото тя бе готова да даде.

В обвянето с легенди минало боговете бяха пирували с кръв, с изтръгнатите сърца на принесените жертви, с плътта на хвърлените в бездънните свещени кладенци.

От тези славни дни бяха останали само руини и рисунки. Може би боговете се бяха наситили на кръвта...

Дойде и краят! След още час промъкване през джунглата и нощния мрак Пепе пристигна в забравения град Кситаклан.

Като отмести големите, изтеглени листа на бананово дърво, той се взря в осветената от лунни лъчи поляна около неравните стени на разрушените храмове. Неспокойно огледа отрупаните със скулптури видове: ето и кривоносите маски на Чак, бога на дъждовете, безбройните пернати змейове, покрити с мъх и лиани. Все така величаво, макар и обгърната с растителност, се извисяващо внушителната пирамида Кукулкан.

Някои от най-дебелите дървета бяха отсечени и изнесени на страна. Когато започваха разкопките на обекта, американските археолози бяха отстранили и плътния килим от ниски храсти и друга зеленина, векове не докосвани от човешка ръка. Сега изровените канавки и дънерите на големите дървета изпъкваха като пресни рани по лицето на земята.

Американците бяха отсъствали само няколко дни, а джунглата вече протягаше зелени ръце към отнетата ѝ територия. Искаше си я обратно.

В центъра на големия площад на Кситаклан се издигаше стъпаловидната пирамида. Еднаквите по височина нива бяха порутени на места. Жилавите корени и лиани си бяха свършили работата — бавно и сигурно — и тук-там големи каменни блокове се бяха наклонили — започващо разруха. Но на върха на грамадата гордо се издигаше непокътнат храма на Кукулкан, бога на мъдростта, чийто образи навсякъде бяха заобиколени от хранителите му — пернатите змейове.

Задачата на Пепе сега бе да се вмъкне в пирамидата, да се порови из тесните коридори, за да търси скрити ниши или изсечени в скалата скривалища, съдържащи нефритени предмети, здрави съдове, покрити с йероглифи плочки. Фернандо Агилар щеше да измисли нужните легенди и красиви приказки за всички тях и да им увеличи цената. Пепе трябваше само да му отнесе намереното, и да си получи парите.

Стъпка по стъпка, леко и тихо, Пепе пристъпи на поляната. После погледна нагоре и замръзна! Нещо се придвижи мълниеносно! Загадъчни полусенки се плъзгаха надолу по порутените стъпала на пирамидата, сякаш някой изливаше вряло олио върху вода...

Пепе не помръдва, но сенките продължаваха да се движат... към него.

Някъде отгоре клони и листа шумоляха, нещо се плъзгаше, движеше... По земята високите и меки папрати се разклатиха, като че някакво голямо същество пълзеше през клонестия гъстайлак.

Присвивайки очи, Пепе се заозърта на всички страни. Вдигна ръка, за да изтрие студената пот, потекла по лицето му. С другата стисна здраво бащиното мачете и се приготви да се отбранява: може би го дебнеше ягуар или дива свиня? Лъскавата арка на оръжието блесна на лунните лъчи. Пое дълбоко дъх, всичко в него бе нащрек. Отстъпи

още крачка от дърветата — погледна нагоре, да не би голям хищник да се стовари на гърба му.

В този миг луната пак се скри зад облак. Изчезна мъждивата ѝ, но все пак окуражителна светлина. Пепе замръзна и наостри уши. А джунглата отново зашумя: усещаше движение отвсякъде, като че множество незнайни същества се приближават. В мрака му се стори, че ръбът на пирамидата Кукулкан се озарява от слаба светлина, сякаш от зейналата паст на бездънния кладенец се издига луминесцираща мъгла.

Преглътна с мъка и отново отстъпи от провисналите клони на огромно дърво. Къде ли би могъл да се скрие сега? Бе далеч от хората, далеч от селото. Не можеше да разчита на ничия помощ. Дали да не се скрие в пирамидата, или в някой от съседните храмове? Или на покритото с отломки игрище, където атлетите на маите бяха практикували кървавите си спортове пред жадуващите за зрелища тълпи? Или да избяга в джунглата, далеч от Кситаклан? Не можеше да вземе решение.

През деня джунглата щеше да бъде много по-безопасно място. Но не сега, не нощем! Никога нощем. Как не се бе сетил да поизчака малко.

После зърна две издължени, гъвкави форми над струпните на купища и покрити с мъх и растителност блокове от срутен храм. Съществата се носеха плавно, подобно на влечуги, движенията им обаче бяха разлети и гъвкави, някак грациозни като на птици, отривисти, същевременно деликатни. Това бяха същите сенки, които бе зърнал на стъпалата на пирамидата! В тях нямаше нищо сходно със зловещото, тромаво настъпление на покрития с люспи кайман в потока преди малко.

На края на игрището се издигаше възпоменателен стълб — каменен монолит, покрит с йероглифи — символите от календара на маите, военна история, религиозни писания. Трета сянка се отдели от този стълб и се плъзна към него.

Пепе размаха мачетето заплашително: надяваше се, че жестът ще спре настъпващите същества. Но вместо да спрат, те ускориха хода си.

Изведнъж луната проби разлетите, тънки облаци и слабата ѝ светлина отново огря контурите на руините и тъмните петна на разкопания площад. Сърцето му лудо затупка в гърдите, от устата му

се изтръгнаха задавени думи: говореше древния език, на който го бяха учили майка му и баща му. Пред себе си видя чудовища, пръкнали се от митовете и легендите, които знаеше от детската си възраст.

Пернатите змейове се движеха мълниеносно, като танцуващи светковици; бяха далеч по-големи от крокодили, но видно притежаваха сила и интелигентност, далеч над възможностите на всеки друг хищник. Заобиколиха го — дойдоха от три страни, бавно, дебнешо, уверено.

— Кукулкан! — високо изстена Пепе. — Кукулкан, моля те, запази ме!

Трите змея засъскаха, сякаш някой пръскаше огън с вода. Изправиха се на задните си крака, разтвориха острозъба паст, забляскаха тънки и дълги зъби, същински жертвени ножове.

И тогава го озари божи проблясък: в мига на откровението Пепе разбра какво трябва да направи.

В благоговение, надвило всянакъв ужас, с ръба на мачетето разпра кожата на ръката си. Шурна топла кръв, но нямаше никаква болка. Протегна им ръка, поднасяйки кръвта си като жертвоприношение. Надяваше се да умилостиви служителите на мъдрия Кукулкан с този жест от древните ритуали на старата религия.

Но вместо да ги укроти, миризмата на прясна кръв влуди съществата. Пернатите настръхнаха и го нападнаха: съсъкът им бе като шуртяща вода, като шумящи листа. Ozарени от лунните лъчи, перата се оказаха блъскави издължени люспи. Светнаха зъби като огромни игли... закривени нокти на изродени крайници.

„Гази нощ старите богове получават своята жертва“ — само това успя да мине през съзнанието на Пепе; той изпусна мачетето, когато трите змея се нахвърлиха върху него.

8

КАНКУН, МЕКСИКО, ЧЕТВЪРТЪК, 16.21 ЧАСА

Скъли потисна усмивката си, а Мълдър въздъхна с облекчение, когато екскурзионната група ги освободи от присъствието си на летището в Канкун. Старците се изнизаха от самолета и се запътиха към митницата и към вече движещите се ленти с багажа им. Груповият водач обаче ги насочи към гишетата за граничен контрол, където униформените служители започнаха проверка на документите и обработка на паспортите.

Човекът на гишето подпечата паспорта на Мълдър и му го върна.

— Ако някога облека такива дрехи, обещайте да ме спрете, преди да съм си купил билет за екскурзия — пошегува се Рубикън. — Никога няма да се пенсионирам — закани се той, но никой не се усмихна.

Наоколо се въртяха десетки агенти на бюра за пътуване, предлагаха всевъзможни екскурзии, раздаваха брошури и пъхаха реклами във всяка готова да ги поеме ръка. След като се пребориха с безбройните си чанти и куфари, старците се втурнаха към очакващия ги извън летищната сграда специален суперлуксозен автобус. Също като разпили се пиленца, които квачката майка подгонва обратно към курника. Около тях се мотаеше цяла тълпа млади хора — със сигурност не служители на летището, предлагаха услугите си за багажа и за какво ли не, само и само да получат бакшиш.

Скъли поведе другите двама през емиграционната служба. Минаха през митницата без инциденти и потърсиха отпуснатия им микробус, който трябваше да ги отведе до хотела. Нито Скъли, нито Мълдър знаеха испански, но безбройни надписи навсякъде по стените бяха предназначени за англоговорещи туристи. При това озърнеше ли се някой от тях объркано наоколо и веднага дотичваха двама-трима мексиканци, топло усмихнати, готови да окажат помощ. Рубикън обаче самодоволно демонстрира лингвистичните си способности. Направи справки и получи необходимите упътвания, обмени пари и за тримата.

Старият археолог искрено се радваше, че може с нещо да помогне като част от групата.

На път към хотел „Карибски брегове“ в микробуса им се качи и двойка младоженци, изцяло заети със себе си. Шофьорът пусна инструментална диско музика по силните стереоговорители и започна да си припява, потупвайки кормилото, пляскайки по крака си с ръка в ритъма на мелодията.

Мълдър седеше до Скъли и прелистваше снопче цветни брошури, които упоритите представители на разни компании му бяха дали на летището.

— Я чуй следното, Скъли — рече той. — „Добре дошли в Канкун, където лазурното Карибско море милва красивите плажове с копринен пясък. Тук ще се насладите на романтични коралови рифове, а под водите лежат потънали испански галеони, загадъчни и вълнуващи.“ Някой яко си е напрягал мозъка за тази реклама — засмя се агентът.

— Защо пък, звучи очарователно — отвърна Скъли, загледана през прозореца навън към истинско съзвездие от красиви цветове и яркото слънце. От двете страни на пътя като войници се редяха дебели дървета. — Във всеки случай е много по-добре, отколкото полярна научноизследователска станция или завод за обработка на пилешко месо в Арканзас, нали така?

Мълдър продължи да прелиства брошурите. Имаше и карта на района около хотела им, тясна ивица земя между Карибско море и лагуната Ничупте. До нея с големи букви бе написано: „Почти всяка стая е с изглед към океана!“

Свел глава, Рубикън бе положил пътната чанта върху кокалестите си колене. Или се бе заслушал в музиката, или бе зает със собствените си мисли. От време навреме сините му очи примигваха, сякаш да се преборят с подозителната влага в тях. Скъли го пожали с цялото си сърце.

Шофьорът натисна клаксона и изруга тихо на испански; наложи му се да завърти рязко волана, за да избегне сблъсък с някаква си очевидно самоделна каруца, доста стара на вид и много широка — заемаше повече от собственото си платно в шосето за хотела. Човекът, който я управляваше, се засмя, махна с ръка и също натисна своя клаксон. Последният прозвуча особено — нещо като „Ахугаа“, като

смях на герой от комиксите. Шофьорът на микробуса се усмихна насила, погледна пътниците си с неудобство, махна с ръка, но после отново заруга тихо.

На задните седалки младоженците се изкикотиха и продължиха да се целуват.

Рубикън опира тесните очила, които висяха на метална верижка на врата му, и се обърна към Мълдър:

— Един от хотелите рекламира факта, че на игрището му за голф деветата дупка е построена около развалините на малък храм на маите... — В удивените му очи се четеше умора и беспокойство.

— Ужасно е, че са получили разрешение за строежа — каза той.
— Експлоатират собствената си история и култура, оправдяват я, омаловажават я. Само да видите каква екстравагантност а ла Холивуд има в Чичен Итца. Искат от туристите много пари за нещо, което наричат „грандиозно храмово шоу“: многоцветни прожектори нощем осветяват пирамидите, представят се допнапробно аранжиирани народни танци от иначе професионални актьори, облечени в пластмасови наметки с пера и шарени костюми; шумни барабани бутят по стереосистеми.

Презрението в гласа на археолога изненада Скъли. Рубикън въздъхна безпомощно:

— Испанските конкистадори представляват само първата вълна на разрушително посегателство в Юкатан, втората са туристите. — Насили усмивка. — Поне с част от получените от туризма приходи се финансира реставрацията на големи археологически обекти като например... Кситаклан.

* * *

Хотелът им се оказа модерна сграда с декоративна мазилка в псевдоацтекски стил на фасадата, с големи блестящи прозорци, тераси за слънчеви бани и чадъри от палмови листа. Имаше и пряк достъп до плажа. Морето и вълните наистина бяха лазурни, а пясъкът — същинска бяла коприна на пипане — точно както бе обещано в брошурата. Хотелската прислуга отнесе багажа в стаите, а Скъли и Мълдър се наредиха на опашка, за да се регистрират.

Рубикън, който мърмореше нещо под нос, извади бележника с подробните записи, за да потърси по телефона възможни водачи за експедицията. Не желаеше да губи и минута — искаше час по-скоро да започнат да издирват дъщеря му. Докато чакаха в просторното преддверие, той нетърпеливо хвърляше погледи към направените от гипс скулптури на ягуари, фалшивите барелефи и стилизираните љероглифи.

— Добре дошли в нашия курорт и в хотела „Карибски брегове“ — издекламира служителят на регистрацията, подаде им ключовете и продължи в същия дух да изброява планираните за същата вечер хотелски развлечения. — Сеньорита, не бива да пропускате възможността тази нощ да вечеряте и да се забавлявате на борда на нашите яхти — и той многозначително затрепка с клепачи.

Скъли учтиво поклати глава.

— Не, благодаря. Дошли сме по работа, не за удоволствия.

— О, да, разбира се, но за удоволствия винаги има време, нали така — продължи да настоява човекът. — На нашите яхти има великолепен избор от ястия с омари, танци, дори приключения с истински карипски корсари — гласът му бе изкусителен и многообещаващ.

— Благодаря ви, но наистина трябва да ви откажа — твърдо отвърна Скъли, взе ключа и си тръгна.

Служителят направи последен опит:

— Сеньор, сигурно поне Вие няма да откажете да посетите тазвечерното ни лимбо парти?

Мълдър прошепна в ухото на Скъли:

— Хей, лимбото може да ни свърши работа като гимнастика. Все едно част от задължителната програма на ФБР за обща физическа подготовка, а?

Скъли погледна към археолога и тихо възрази:

— Хайде да отложим ваканцията, докато намерим Касандра Рубикън, какво ще кажеш?

* * *

След задължителния душ и преобличането имаха среща в един от хотелските ресторани за вечеря. Отведоха Мълдър и Скъли на голяма маса с ваза, в която имаше издаващи омайващ аромат тропически цветя. Докато келнерът държеше стола на Скъли, Мълдър седна. Погледна си часовника, очакваше, че Рубикън ще дойде всеки момент.

Агентът бе сменил вечния официален костюм и вратовръзката с удобна памучна риза и панталони. Скъли забеляза след малко промяната в облеклото му и повдигна вежди, прикривайки усмивчица:

— Виждам, че ти май вече си навлязъл във всекидневния мексикански дух?

— Не мексикански, а карибски — отвърна той. — Тук сме под прикритие. Най-добре е да изглеждаме като туристи, а не като агенти на ФБР.

Без да са поръчали, друг келнер им донесе по една „Маргарита“. В коктейлите имаше много лимон, ръбът на чашите бе обилно посыпан със сол. Скъли се задълбочи в менюто, истински празник за чревоугодника: само местни специалитети — пресни омари, разнообразни рибни ястия с лимон и кориандър, пилета с дъхави подправки и шоколадов сос с моле и чили. Мълдър отпиваше от „Маргарита“-та и се усмихваше. След малко си поръча още един коктейл.

— Обичам тези древни напитки на маите — пошегува се той.

Скъли затвори менюто.

— Обадих се в консулството да проверя как стоят нещата. От ФБР са ни изпратили всички необходими разрешителни и прочие, помолили са за съдействие компетентните местни органи, но очевидно от тях не можем да очакваме голяма помощ. Затова инициативата си е наша, както винаги.

— Започваме веднага щом обмислим каква тряба да е тя — замисли се Мълдър. — Първо, ще вземем кола под наем и ще отидем до мястото, където е изчезнал екипът археолози. Може би ще се намери водач да ни преведе през джунглата.

Рубикън не идваше. Междувременно келнерът се върна за поръчката им. Мълдър бе изгладнял като вълк след леките закуски на самолета. Избра си пиле, готово с банани, а за допълнително — зеленчукова супа с лимон и чили. Скъли поръча маринована риба в

особени сосове, специално опечена в бананови листа. Предполагаше се, че това е типичен за Юкатан специалитет.

Агентката отвори чантата си и извади папка. — Препрочетох информацията, която имаме за членовете на експедицията — другите също изчезнали американски граждани. Човек не знае, откъде може да изскочи заек.

Постави папката на масата и извади няколко досиета на специализанти от Калифорнийския университет на Сан Диего. Към тях имаше и снимки. Взе най-горната:

— Освен Касандра Рубикън заслуга за създаването и функционирането на въпросния екип има още един археолог: той се казва Кели Роуън, двадесет и шест годишен, ръст около метър и деветдесет, атлетично телосложение, отличен успех, специализирал американско изкуство до идването на Колумб. Според ръководителите на дипломната му работа тя е почти завършена. Темата проследява връзките на центральноамериканските митологии на базата на сравнителни проучвания на важни митове на маите, олмеките, толтеките и ацтеките. — Тя подаде досието на Мълдър.

— Джон Форбин — най-младият от групата, двадесет и три годишен, първа година следдипломна квалификация. Очевидно планира да стане архитект и строителен инженер. По тази логика се интересува главно от примитивни методи за мащабно строителство, като центральноамериканските пирамиди. Много вероятно е Касандра Рубикън да го е взела в експедицията като консултант и експерт по възстановяване на разрушени сгради. — Подаде на колегата си и това досие.

— Следващият е Кристифър Порт, според всички източници е многоуважаван... епиграф... на теб познат ли ти е този термин?

— Според това, което напоследък съм чел, епиграфът е специалист по разчитане и превод на кодове и йероглифи — обясни Мълдър. — Голяма част от писмения език на маите все още не е добре проучен, освен това там контекстът играе приоритетна роля.

— Значи са взели Кристифър, за да превежда намерените йероглифи — продължи Скъли и пое последното досие. — Последната е Кейтлин Барън; тя е историкът и фотографът на групата, освен това е художник с аспирации и бъдеще. Тук пише, че госпожица Барън има

зад гърба си вече няколко малки изложби на акварели в една от студентските изложбени зали в Сан Диего.

Подаде на Мълдър снимките и той внимателно започна да ги преглежда, една по една. После отново погледна часовника. Обърна се и този път Рубикън вече влизаше в ресторана, обръснат, с официално вечерно сако. Повечето от другите посетители бяха облечени в къси панталони, сандали и цветни ризи. Мълдър му махна с ръка и старият археолог се запъти към тях. Вървеше като много уморен човек.

Докато сядаше келнерът се завъртя около него, но Рубикън дори не докосна донесения веднага коктейл.

— Нямаме късмет — рече той. — Търсих всички, с които още поддържам контакт. Естествено, има хора в отдалечените райони, с които е трудно да се осъществи телефонна връзка, но тези в Канкун и Мерида са заети. Един от тях вече се е пенсионирал. Опитвах се да го придумам да ни придружи, да направи последна експедиция с нас, докато... хм, разбрах, че той бил прикован, хм, на инвалидна количка. Okаза се, че друг приятел — той спаси живота ми през 1981 година по време на експедиция — бил убит в престрелка, нещо свързано с наркотрафика. Когато попитах за него, съпругата му се разплака — Рубикън се прокашля. — С трима други пък изобщо не можах да се свържа.

— Е, май ще трябва да разчитаме на собствената си изобретателност — обади се Мълдър. — Ще се опитаме да намерим човек, който да ни заведе до обекта. Разстоянията са огромни дори за кола, доста време ще ни е нужно само да се доберем до съответния географски район.

Археологът се облегна на стола и избута менюто на страна.

— Има още една възможност — подхвърли той. — В последната си пощенска картичка Касандра споменава местен човек, който ѝ помагал. Името му е Фернандо Викторио Агилар. Успях да намеря телефона му и оставил съобщение — че търсим водач за джунглата. Човекът, който се обади, смяташе, че Агилар вероятно ще се заинтересува от предложението. Ако е така, надявам се да успеем да се свържем лично с него или тази вечер, или утре.

Рубикън преплете пръсти и започна някакъв сложен масаж, сякаш да прогони артрита от ръцете си. — Самото ми присъствие в този луксозен туристически курорт създава у мен чувство за

безпомощност... и за вина, като не зная какво изживява моята Касандра в този миг.

Пристигна поръчаното от Мълдър и Скъли и това донякъде промени настроението. Рубикън се размърда, огледа менюто, направи избора си и отпрати келнера с поръчката.

Мълдър гледаше скръбната физиономия на Рубикън и си мислеше за дните след изчезването на Саманта. Макар че често се бяха посдърпвали, както се случва при брат и сестра, днес Саманта му липсваше повече от всякога; той силно тъгуваше за нея и отчаяно копнееше да я намери, да ѝ помогне. Чувствуващо се лично отговорен, тъй като бе присъствал на отвличането ѝ. Защо не бе направил нищо онази нощ? Поне да бе имал смелостта да се изправи пред онази ослепителна светлина...

Момче на дванадесет години няма големи физически възможности, но пък има невероятна енергия и Мълдър я бе запазил вече много години. Помнеше дългите разходки с велосипеда из кварталите на родния град — Чилмарк в щата Масачузетс с население около 600 души — бе обикалял къща по къща наред, натискал звънците и питал дали някой не е видял или чул нещо за Саманта. Въпреки това дълбоко в сърцето си знаеше, че няма просто обяснение за случилото се със сестра му.

Дни наред бе вършил множество неща: бе писал обяви „Безследно изчезнала“ с описание на Саманта и молба за информация — също както се прави съобщение за загубено домашно куче. По онова време нямаше размножителна техника, затова бе писал всичките обяви една по една, с черен маркер. От онези старите, чиито мастило издаваше силна, дразнеща носа миризма. Бе подсмърчал, хлипал... дори повече, отколкото бе плакал за загубената сестра. Бе закачвал обявите по витрини, по автобусни спирки, по телеграфни стълбове.

Никой никога не можа да му каже нещо определено. Обаждаха се хора да изразят съжаление или съчувствие.

Майка му се бе съсипала от скръб, бе плакала по цели дни. Бащата бе понесъл нещастието с каменно лице, стоически. След всичките изминали години Мълдър смяташе, че баща му е подозирал или знал нещо, което е било близо до истината. Вероятно бе получил злокобно предупреждение за заплаха, грозяща Саманта, затова си бе мълчал и не бе направил нищо.

Години наред Мълдър долавяше някакво далечно ехо от Саманта във всяко изпречило се на пътя му тъмнокосо момиченце. Всичките му опити да разлепва собствените си обяди и да звъни по хорските врати се бяха оказали безплодни. Не бе постигнал нищо, но непрекъснато чувствуваше вътрешна необходимост да направи още нещо. Това се бе превърнало в мисия на живота му.

Сега наблюдаваше лицето на Владимир Рубикън и знаеше, че в главата на археолога се въртят същите мисли, в сърцето му — същите чувства. Затова бе дошъл в Юкатан, търсил бе старите си познати, настоявал бе да придружи хората от ФБР в разследването им.

— Ще я намерим — неочеквано и за себе си се обади Мълдър, протегна ръка през масата и стисна пръстите на Рубикън. Помъчи се в гласа му да прозвучи увереност. И отново в съзнанието му проблесна образа на изчезващата в ослепителната светлина Саманта.

Мълдър впи поглед в очите на Рубикън:

— Ще я намерим — твърдо рече той.

Но в този миг не бе сигурен на кого всъщност обещава.

9

КУРОРТЪТ „КАРИБСКИ БРЕГОВЕ“, КАНКУН, ЧЕТВЪРГЪК, 21.11 ЧАСА

Скъли се прибра в хотелската стая, решена да поспи. Обилната и вкусна вечеря ѝ се бе уладила. Свали обувките и чорапогащника и се почувствува отлично. Трябваше да си отпочине добре. Идните дни я очакваше трудно пътуване до Кситаклан в джунглата без каквito и да е удобства.

На стената висеше голяма картина в маслени бои с богат на багри, но доста изтъркан и типичен сюжет: изгрев-слънце над Карибско море, затихнали вълни, палмови дървета. Балконът на стаята гледаше към тебеширено бял плаж и към океана. Скъли вдъхна топлия въздух, миришещ на сол, и се заслуша в шума на вълните. По пясъка се разхождаха двойки. Силни електрически лампи висяха на стълбове по плажната линия. Изкуши се да си поплува и да се отпусне в разкошната вода, но веднага се укори — бяха дошли да разследват загадъчен случай.

Въздъхна уморено и се отпусна върху завивките с надеждата, че блаженството на почивката ще бъде безкрайно.

И веднага някой зачука по вратата: остро, пронизващо, като залпове от влизаш в битка испански галеон.

Не бе поръчвала нищо по телефона, затова автоматично, още със ставането си, застана нащрек. Чукането не спираше.

— Добре, добре, идвам — обади се тя и с нежелание се запъти към вратата.

Погледна към другата — полуотворена — врата, свързвща нейната стая с тази на Мълдър и тръпки полазиха по гърба ѝ. Настоятелното и безцеремонно чукане съвсем нямаше почерка на обслужване по стаите. Отвън се намираше нетърпелив и самонадеян човек. Тя взе оръжието си от масичката и внимателно застана до вратата.

Отвори и пред нея изникна човек в полицейска униформа, с едър като варел гръден кош и космати юмруци, единият току-що издигнат да продължи ударите. Още преди Скъли да се съвземе от изненадата и да отвори уста, той пъхна крак в отвора, за да й попречи евентуалното затваряне в лицето му.

— Дойдох веднага, щом като научих за пристигането ви — избумтя той под дебелите черни мустаци. — Вие сте агент от ФБР Скъли, а другият е Мълдър, нали така? — Фуражката бе нахлупена здраво върху кръглата глава, а по пъlnите бузи лъщеше пот. Човекът имаше широки рамене, биволски гърди и мускулести ръце, сякаш жонгираше с пълни циментови торби просто за упражнение.

— Моля? — сопна се Скъли, застанала така, че той да забележи девет милиметровия пистолет. — Кой сте вие, сър?

Човекът изчака, вероятно мислеше, че тя ще го покани в стаята. Направи се, че не забелязва оръжието. После каза по-меко: — Аз съм полицейският началник Карлос Барехо от полицията на Кинтана Роо. Прощавайте, че не можах да ви посрещна на летището. Извинете ме за грубостта. Имам много случаи и малко хора.

— Казаха ни, че сте бил информиран за нас, но не сте предложил помош за разследването ни — отвърна Скъли.

Междинната врата се отвори и в стаята се появи Мълдър с разчорлена коса, набързо закопчана и полунапъхана в панталоните риза. Скъли забеляза, че ризата е закопчана накриво, обаче раменният кобур с пистолета си е точно на мястото.

Мълдър подхвърли: — Май наистина сме разтревожили служителя на регистрацията, като отказахме танците на яхтата!

— Имайки предвид голямото ви натоварване, ние с удоволствие ще съсредоточим собствените си усилия върху въпросното разследване — протоколно издума Скъли. Тя оправи блузата, опъна полата по бедрата си. Въпреки външната любезност на полицая, с интуицията си усещаше неговата неприязнь — Разполагаме с всички нужни разрешения и пълномощия.

— Да, да, нямам свободни хора за работа — заяви Барехо. — Нали разбирате. — Лицето му бе червендалесто, спокойно, но от него лъхаше недоверие, беше нашрек. Свали си фуражката и Скъли веднага видя плешивостта и изпъкващия шпиц по средата на челото. —

Опасявам се, че не разполагам почти с никаква информация за изчезналата американска археологическа експедиция.

Като се опитваше да запази учтивия тон, Скъли продължи протоколно: — Г-н Барехо, с местните органи на реда отдавна поддържаме традиционно сътрудничество. И двете страни имат една и съща задача — да открият безследно изчезналите американски граждани. Ние желаем да започнем работа веднага и ще бъдем щастливи да присъединим усилията и опита си към вашите.

Очите на Барехо останаха студени.

— Естествено, че ще ви сътруднича. Чрез сателитната връзка на бюрото на ФБР в Мексико Сити бях уведомен, че вие двамата сте командирани тук като аташета по юридическите въпроси. Вашият началник от службата за връзки и международно сътрудничество любезно помоли да ви снабдя с копия от цялата информация, която в момента събирам. Моите собствени началници наредиха същото.

— Благодарим ви, г-н Барехо — отвърна Скъли, все така внимателно, все така усещайки антагонизма в него. — Моля ви, бъдете уверен, че в никакъв случай не възнамеряваме да се намесваме във вашите работи и да оспорваме вашата власт. Тъй като района, в който е извършено престъплението, е в рамките на щата Кинтана Роо...

— Чакайте сега — прекъсна я Барехо, очевидно изгубил търпение. — Предполагамо престъпление... твърди се, че е извършено престъпление, да използвам собствената ви юридическа терминология. Нямаме никакви доказателства за такова или пък потвърждение за онова, което всъщност се е случило.

— Вярно, предполагамо престъпление — съгласи се Скъли. — Юрисдикцията тук е ваша. Мексико е суверенна държава. Като агенти на Федералното бюро за разследване аз и моят колега Мълдър сме само упълномощени да ви предложим съдействие.

Мълдър се прокашля:

— Ние обаче имаме и друго пълномощие — а то е правото да разследваме всяко извършено срещу американски гражданин престъпление. — Поглади коса и застана до партньорката си. — Мандатът на ФБР предполага разследване на действия, свързани с тероризма, незаконния трафик на оръжие или наркотици, както и отвличане на американски граждани. Докато не получим допълнителна информация за Касандра Рубикън и приджурявящите я археолози ще

действаме с презумпцията, че някой евентуално ги държи като потенциални заложници.

— Заложници! — изсмя се Барехо. — Съжалявам, агент Мълдър, обаче си мисля, че е далеч по-вероятно те да са се загубили в нашата джунгла.

— Надявам се това да се окаже истина — намеси се Скъли и застана между Мълдър и якия мексикански полицай.

В коридора отвън се зададе келнер със сериозно, почти надменно изражение на лицето. Носеше голям поднос с отрупани с нарязани плодове тропически питиета. Последните изглеждаха като провален химически експеримент на доктор Джекил от произведението на Р. Л. Огивънсън. Минавайки край тях, келнерът ускори крачка и подчертано демонстрира, че не желае да се заслушва в противящия разговор.

Барехо въздъхна и поклати глава. — Ще трябва да ми простите, ама аз не вярвам изцяло на ФБР. — Изви вежди като черни гъсеници на челото си. — Бившият ми колега в Мексико Сити — Артуро Дуразо — бе мишена на една от вашите незаконни операции под прикритие. А сега гние в американски затвор.

Скъли се намръщи. Името абсолютно нищо не ѝ говореше.

— Според ФБР Дуразо продавал наркотици за милиони долари и те влизали в САЩ — продължи Барехо. — Подмамиха го да излезе извън границите на карибския остров Аруба, за да могат вашите хора да го арестуват „законно“. Никога не е имало официална екстрадиция, доколкото ми е известно. Чиста клопка, нагласено натопяване.

Скъли завъртя глава, за да отметне червеников златистата си коса, но продължи да гледа спокойно полицейския началник в очите.

— Отново ви уверявам, г-н Барехо, ние не се интересуваме от полицията на вашия щат или от вътрешната ѝ дейност. Просто издирваме изчезналите си съграждани.

От хола към техния коридор бързо закрачиха двамина. Над рамото на Барехо Скъли разпозна Владимир Рубикън с разчорлената му жълтениково бяла коса и увисналите — сякаш ще паднат всеки миг — на края на дългия нос очила. Водеше жилест мъж със силно загоряла от слънцето кожа, с дълга, завързана отзад коса, същинска конска опашка, и измачкана широкопола шапка от петниста кожа. Когато се приближиха, Скъли усети аромата на силен мъжки одеколон.

— Агент Скъли! Познайте кого водя! — почти извика археологът. После се стресна, като видя полицейския шеф. — Извинете, нещо станало ли е?

Барехо изгледа новодошлиите. Примира с очи, когато позна човека с шапката. — А, сеньор Агилар, тези хора да не са част от подготвяната от вас експедиция?

— О, да, така е — отвърна човекът. — Току-що уточнявахме нещата с този господин тук. Всичко ме удовлетворява напълно. Доктор Рубикън е много авторитетен археолог. Карлос, трябва да се гордееш, че човек с неговата слава пристига в Кинтана Рю! Вероятно ще си доволен да получим положителни международни отзиви вместо онези неприятни информации за революционна дейност и незаконни продажби на оръжие, нали така? — В гласа на Агилар се долавяше едва прикрита заплаха. Барехо настърхна, лицето му потъмня.

Скъли обърна лице към Рубикън. Той целият грееше от възбуда; усмихнат, почти не обръща внимание на полицая.

— Ето, това са агент Скъли и агент Мълдър — нався глава в стаята и замаха с ръце в приветствен жест към човека зад него. — Моля, да ви представя Фернандо Викторио Агилар. Той е лицето, с което аз, хм... се опитвах да се свържа, хм, как се назовахте вие самият... о, да — посредник за бързи поръчки, нали? Специалист по всички въпроси, който много бързо може да организира и събере помагачи, водачи и екипировка, за да ни отведе до Кситаклан. Моята дъщеря е била във връзка с него, той е помогнал за организацията на експедицията й, макар че не я е виждал от заминаването й. Той може да ни заведе на мястото.

— Това ще помогне много на разследването ни — учтиво откликна Скъли, после отново обърна лице към полицая и с насилена любезнотъсть продължи:

— Г-н Барехо току-що се канеше да ни предложи карти и записките си от течашкото в момента разследване, всичко, което досега е събрали за изчезналите членове на екипа. — Повдигайки вежди, тя запита: — Нали така, г-н Барехо?

Червендалестият мъж смиръщи лице, сякаш си спомни нещо важно.

— Ако се каните да заминавате на експедиция, имате ли нужните разрешения, пропуски, попълнихте ли формулярите за търсене на

работници? Платили ли сте съответните щатски такси?

— Аз веднага се заемам с тази работа — прекъсна го Агилар. — Карлос, знаеш, че можеш да ми имаш доверие, нали! — Човекът свали шапка и погледна Скъли, после Мълдър и Рубикън. — За да осигурим по-гладкото придвижване на нашата експедиция през съответните канали, необходимо е да се платят разрешителни, такси и хонорари. Неприятно, но неизбежно усложнение.

— А колко ще струва всичко това? — попита Скъли подозрително.

— Зависи — отвърна Агилар. — Обаче хиляда американски долара биха дали възможност експедицията да замине още утре сутринта?

— Утре сутринта! Та това е чудесно — доволно потри ръце Рубикън.

— Хиляда долара? — в гласа на Мълдър звучеше съмнение. Обърна се към Скъли: — Твоите дневни да не са повече от моите, а Скъли?

— Федералното бюро за разследване не се занимава с подкупи — твърдо отсече тя.

— Глупости — намеси се отчаяно и нетърпеливо Рубикън. — Вие не знаете как се вършат тук тези неща.

Археологът измъкна ризата от панталона и изтегли затегнатия на голо широк кожен колан, където криеше собствените си пари. Изтегли пачка стодоларови банкноти, отборои десет и ги напъха в разтворената длан на Агилар. После извърна очи към двамата агенти. — Понякога човек трябва да прави компромиси. И хич не ми се иска да стана жертва на бюрократични пречки, които може да отнемат седмици, а моята дъщеря да чака помощ отнякъде!

Агилар закима усърдно, прикривайки усмивката си. Току-що бе свършил нещо много лесно. — За мен ще бъде чест и в бъдеще да правя бизнес с вас, сеньор Рубикън! — помпозно издума той и прибра две банкноти в джоба си. Останалите осем подаде на Барехо, който ги сграбчи рязко, продължавайки намръщено да гледа Мълдър и Скъли.

— Това ще бъде достатъчно за редовните правителствени такси — сопна се полицейският шеф. — Ще се обадя в службата и ще видя дали е възможно да ви се копират нужните досиета до утре сутринта.

Проверете утре на рецепцията. Нищо не обещавам. Разполагам с ограничен брой хора.

Барехо се обърна и закрачи назад към хотелския хол. Там смени посоката към асансьорите и за малко щеше да се сблъска с друг келнер с питиета, този път сервирали в изпразнени кокосови орехи и ананаси с изрязана сърцевина.

Зачервен и притеснен, Рубикън остана в коридора пред стаята, Фернандо Агилар нахлупи шапка и подаде ръка:

— Беше ми много приятно да се запозная с вас, сеньорита Скъли. — Кимна на Мълдър. — Ще се срещаме много по-често през следващите дни.

Пусна ръката на Скъли и отстъпи, свеждайки почтително глава:

— Починете добре тази нощ. Направете си по една хубава вана, насладете ѝ се, без да бързате. Появявайте ми, през следващите дни удобствата ще са... значително по-малко от сегашните.

10

ЧАСТНАТА ВИЛА НА КСАВИЕР САЛИДА, КИНТАНА РОО, ЧЕТВЪРТЪК, 22.17 ЧАСА

Огънят играеше в огнището и разливаше приятна топлина, поглъщайки ароматното дърво. То пращеше и изпускаше къдрави кълба ухаещ дим в големия салон на горния етаж. Ксавиер Салида стоеше пред камината със скръстени на гърба ръце, вдишаше дима на горящите дафинови и мускатови дънери, наслаждавайки се на лютивото ухание на съдържащите се в тях летливи ароматни масла. А те замайваха главата почти като наркотик.

Обърна се и отиде до термостата на стената. Намали климатика — искаше едновременно да се наслаждава на огъня и неговия аромат и да не страда от прекомерна жега. В този живот няма много неща, на чиито крайности човек да се радва едновременно. Салида обаче бе стигнал онова ниво на просперитет и могъщество, когато можеше да прави каквото си поиска.

Взе чугунения ръжен от поставката с инструменти. Дръжките им бяха от лъскав месинг. Сръга пламтящото дърво, като жадно наблюдаваше разлиташите се искри. Салида обичаше да си играе с огъня.

Отстъпи и се разходи из салона с ръжена в ръка, размахващо го, като че бе бастун. Любуваше се на собствените си движения, смяташе, че притежава грация — може би придобита в по-късни години, но тя пък щеше да остане до края на живота му. Образование, култура — това бяха инвестиции, невидимо богатство, струващо далеч повече от разни цапаници и предмети на изкуството.

Сега реши да пусне стереоуредбата на стената и затова разлисти колекцията от стари и редки грамофонни площи. Имаше албуми с най-добрата класическа музика, забележителни изпълнения, същинска милувка за ухото на познавача. Избра симфония от великия Салиери — така наричаха неизвестен композитор от осемнадесети век.

Мистерията около него означаваше, че произведенията му трябва да са редки и следователно скъпи.

А когато дръзките, като че догонващи се трели на цигулките надвиха пукането на старата плоча, Салида се отправи към масата, извади тапата на поставената там бутилка и си наля поредна чаша червено мерло, реколта 1992 година. Бе достатъчно отлежало и пивко, смяташе той, не бе толкова младо колкото например бутилките каберне совиньон в избата. Бяха го уверили, че тази марка е от най-доброто калифорнийско грозде. Той обърна чашата към камината, разлюля я и огънят проблесна ласково през вкусната тъмночервена течност.

Излезе на открития балкон и дълбоко вдъхна влажния нощен въздух. Там висеше люлката. Тя навяваше мисли за по-безгрижни дни, спокойни следобеди... но само като си припомни колко натоварена бе последната седмица, потръпна. Хиляди и хиляди предизвикателства, кое от кое по-стресово. Но с всяко се бе справил най-решително.

Огледа неосветеното пространство около вилата. Там, в средата на огромния двор, се извисяващо монолитният силует на древния стълб. Звездна светлина играеше по контурите на този безценен монумент от времето на маите и Салида забеляза, че проклетият мъжки паун отново се бе настанил на върха му.

Глупав паун. Също като съперника му Петер Гробе, фукльо, жалък деребей, човек без абсолютно никакво значение... просто фигура от фона.

Салида направи няколко опита да отмъсти на този белгиец. Нужно бе да му се даде добър урок за наглото сваляне на един от личните му самолети. В отговор на предизвикателството Салида нареди на хората си да свалят една от машините на Гробе. Но това се оказа невъзможно.

Гробе бе засилил мерките за сигурност. Никъде в охраната на собствената му авиация нямаше слабо звено. И Салида реши да промени мишлената на отмъщението. В избора нямаше много финес, но пък ударът бе напълно задоволителен: голям камион с горивно масло бе избухнал „в резултат на случаен инцидент“ в средата на едно от засетите с марихуана полета на Гробе. Пожарът и разяждащият дим бяха унищожили по-голямата част от реколтата там.

При този изравнен, според Салида, резултат, наркобаронът не желаеше конфликтът да ескалира до истинска война. Подозираше, че

Гробе просто скучае и от време на време се нуждае от изпускане на малко пара, та да облекчи напрежението. Стореното сторено.

Сега можеше да се поотпусне и да се наслаждава на живота, на културата, на по-изискани неща. Ксавиер Салида влезе обратно в салона за втората част на симфонията.

Отпи гълтка от виното, млясна с устни, както бе забелязал, че правят познавачите, за да установят особеностите на дадена реколта. Така го бяха учили. Сетне помириса, за да усети букета; отново отпи, за да отсъди захарното съдържание; прегълтна, за да оцени останалия в устата дъх.

Когато бе сам обаче, Салида си позволяваше да помечтае за старите дни. Тогава можеше да се отпусне с другари в местната кръчма, да пийне повечко текила, да се смее гръмогласно и да попее буйно в хор с другите. Това обаче бе минало... Сега бе могъщ господар.

Спра пред великолепната си лична колекция от стариинни предмети. Там имаше находки от времето преди Колумб; всеки сериозен музей би се гордял с подобни придобивки. Но тези предмети никога нямаше да се появят на музейна витрина. Защото си бяха негови и само негови.

С удоволствие огледа деликатните и полупрозрачни нефритени скулптури, зеленикави на цвят. Наслади се на грацията на гърчещите се, неземни форми на пазителите на Кукулкан — пернатите змейове. Погали малката каменна фигура на великия бог на мъдростта. Салида събираще съдове и скулптури на всички центральноамерикански нации: на толтеките, на олмеките, както и на маите, а по-късно и на ацтеките. Винаги препрочиташе гравираните надписи на всеки етикет, за да бъде сигурен, че помни всяко име, всеки детайл в най-малките му подробности. Така опресняваше паметта си. Не би било хубаво да се изложи в някой изискан разговор. Боже, да обърка собствените си неща! О, не!

Накрая, като момченце, което след коледната вечер с вълнение пристъпва към подаръците, Салида застана пред най-новата си придобивка. Удивителният, прозрачен като кристал предмет, който Агилар му бе донесъл от развалините на Кситаклан. Вече бе решил да го постави под стъклен похлупак. Щеше да го показва с гордост, но

никой друг освен него нямаше да има правото да го пипа. Сто на сто бе много ценен.

Постави чашата вино до блестящия предмет, протегна пръсти с перфектен маникюр и нежно го докосна от двете страни. Повърхността бе гладка, хълзгава и студена.

Не бе имал време да му се наслади през последните два дни поради главоболията, които му причини Гробе. Сега ще му се нарадва! Противникът му беше справедливо наказан, всички останали операции вървяха като по часовник, този миг бе предназначен за възхита пред прекрасното и странно произведение на маите. Загледа се в него, дивеше му се по детски. Погали йероглифите, красиво издълбани в твърдата като диамант повърхност. Докосна едно от квадратчетата и то се плъзна настрани, сякаш се движеше по намаслена повърхност.

Предметът избръмча.

Стреснат, Салида отскочи назад. Стори му се, че пръстите го парят. Съbral кураж, отново се наведе и докосна подобния на кутия предмет. Усети слаби вътрешни вибрации. Изглежда те постепенно набираха сила.

Салида се изкикоти от удивление. В същия миг усети някъде в тила си нещо като тънък пронизителен звук, но извън обхватата на нормалния човешки слух. Той наподобяваше пулсиращ шум. Напрегна се, но не долови нищо повече.

В двора расовите добермани нададоха протяжен вой, завиха в хор, залаяха, заквичаха. Пауните се разкрякаха и запищяха.

Салида бързо излезе на балкона и се огледа. Един от пазачите бе запалил мощния живачен фенер. Бяла светлина обливаше голяма част от територията отвън. Двамина други от охраната обикаляха сенките с насочено оръжие. Салида трескаво местеше поглед от една част на оградения двор към друга. Очакваше да види я ягуар, я оцелот, вероятно някой от нощните хищници бе прескочил високата ограда да похапне паунско месо. Кучетата продължаваха да лаят яростно, но Салида не забеляза нищо.

— Silencio! — изрева той в нощта и се прибра в салона. Само за да се стъпка още повече: древната прозрачна кутия светеше, сякаш гореше със сребрист блясък.

Наведе се над нея, слабото бръмчене се бе превърнало в ясно доловими вибрации. Подобните на диамант стени отчетливо пулсираха

и трептяха. Лъскавата повърхност не бе вече ужасно студена, напротив — излъчващо топлина, от която кожата му настръхна, по цялото му тяло като разтопено масло се разля слънчево блаженство.

Салида напосоки натисна някои от йероглифите, опитвайки се да спре шумовете и движенията в кутията. Но вместо това, подобните на скъпоценни камъчета или кристали компоненти вътре в предмета сякаш оживяха!

Не може да бъде! Струваше му се невероятно: древните майли са направили такова чудо в зората на човешката цивилизация? Бяха строили примитивни машини със зъбчати колела и други механизми за календарите си, да... ала този предмет бе прекалено сложен дори и за съвременната техника; в него не се виждаха нито колела, нито лостове, нито бутони...

В самото сърце на кутията се появи светлина и започна да расте, студена и поразяващо ярка... като нажежен до бяло живак.

Салида отстъпи, вече изплашен. Какво, по дяволите, му бе донесъл Агилар? Какво бе направил самият той? Как да спре тази дяволия?

Отвън кучетата и пауните бяха напълно побеснели, сякаш някой ги дереше живи.

Светлината бе вече ослепителна, достигаше невъобразима сила. Последното нещо, което Салида усети, бе трептенето, превърнало се в неистово трополене, на чашата вино.

Тъмночервената течност завря!

Тогава светлината достигна критичната си точка и прескочи в друго ниво. Интензивността ѝ се увеличи хилядократно. Излъчващата се топлина и енергия обгърнаха Салида така бързо, че той просто не успя дори даолови страхотната експлозия... нито пък да усети болка.

11

КАНКУН, ПЕТЪК, 8.05 ЧАСА

Пухкави бели облачета се рееха високо в небето, безсилни да спрат блестящото слънце. Морето искреще в синьо-зелено, същински плувен басейн в Бевърли Хилс. Групи туристи се изливаха от хотелските врати и крачеха по тясната пясъчна ивица между океана и лагуната. Други пък се тълпяха в дворовете и алеите, изчакваха автобуси да ги отведат на прочутите исторически развалини от времето на маите в Чичен Итца, Тулум, Кскарет и Ксел-Ха.

Палави потоци играеха в мраморните фонтани във вътрешния двор на хотелския хол в „Карибски брегове“. Във водата бляскаха стотици дребни мексикански монети.

Приближи се раздрънкан джип с трима души. Провря се между паркираните стари таксита, камиони и бълващите дим туристически автобуси, за да спре пред входа на хотела. Шофьорът натисна клаксона, махна с ръка, отново свирна нетърпеливо. Това разсырди облечените в бели униформи пикола на вратата. Те смиръзиха вежди и студено изгледаха човека на волана, но той дръпна колата още поблизо до бордюра, паркира и отново безцеремонно натисна клаксона. Хич и не обърна внимание на яростните погледи.

Мълдър чакаше в хола, наред с други готови да потеглят по разни маршрути туристи. Като чу повтарящия се вой на клаксона, грабна сака и се обърна към Скъли: — Хайде, обзалагам се, че това е нашият транспорт.

Агентката остави пластмасовата си чаша за кафе до пълен с фасове пепелник и пое своята чанта. — Точно от това се страхувах.

Владимир Рубикън ги последва, метнал раница на гръб, друга чанта в ръка, зачервен, нетърпелив: — Сигурно всички тук, в лъскавия Канкун, се радват на отпуската си... но за мен това не е... просто не е Юкатан. Със същия успех може да бъде и Хонолулу.

Скъли позна седналия на волана Фернандо Викторио Агилар по смачканата кожена шапка и по дългата, черна конска опашка. Агилар махна с ръка, белите му зъби светнаха в усмивка: — Buenos días, amigos!

Мълдър пое чантата ѝ и заедно със своя сак ги захвърли в задната част на автомобила. Рубикън обаче, нався багажа си в натъпкания багажник. С Агилар пътуваха двамина чернокоси и тъмнокожи младежи. Рубикън леко скочи при тях, Мълдър го последва, а Агилар потупа седалката до себе си с ръка и любезно покани Скъли да седне там.

— За Вас, сеньорита — до мен, където ще бъде по-безопасно, нали! — Извърна се на седалката, погледна Рубикън и Мълдър: — Готови за тръгване? Подходящо облечени, пригответи за джунглата, нали?

Рубикън опипа тънката си брадичка: — Те са достатъчно подгответи.

Мълдър се наведе напред:

— Дори съм си взел туристически ботуши и препарат против насекоми.

Скъли извърна глава към колегата си:

— Да, наистина необходими неща.

Жилестият слаб „посредник за бързи поръчки“ бе току-що избръснат, бузите и брадичката му лъщяха. Невъзможно бе Скъли да не усети одеколона, който лъхаше от него. Агилар потърка пръсти в лицето си и обяви: — Много часове ще са нужни, за да стигнем до мястото, където трябва да изоставим шосетата и да влезем в джунглата.

— Кои са новите ни спътници? — попита Мълдър, посочвайки сбутаните на задната седалка до него и Рубикън младежи.

— Помощници — обясни Агилар. — Единият ще върне джипа, а другият ще ни придружи в джунглата. Той и преди е работил с мен на подобни експедиции.

— Само един помагач? — удиви се Рубикън като се наклони напред. — Мисля си, че ще са ни необходими, хм, много повече помощници, повече припаси. Аз платих...

Агилар го прекъсна с небрежен жест:

— Уредил съм вече водачи и помощници да ни чакат на определено за среща място. Там има и припаси, сеньор. Защо да ги возя чак оттук, та и до края — до Юкатан?

Той нахлуши шапка и включи на скорост. Потегли с вой и скърцане на гуми, едва избегна удара с автобус, който тръгна в същия миг. Скъли затвори очи, но Агилар натисна клаксона и рязко зави наляво, двете леви гуми стъпиха на мократа трева, но успя да изпревари автобуса, като след това ускори още повече. Отправи се към главното шосе.

Потеглиха на югозапад, с мъка минаха през натоварената зона около хотела и хванаха крайбрежния път. Агилар караше бързо, на завоите гумите свистяха, изпреварваха рейсове, мотоциклетисти и колоездачи, които караха внимателно и не бързаха за никъде.

Профучаха край обрасли в плевели руини точно до магистралата. Имаше малки храмове и ерозирали възпоменателни стълбове. Нечия ръка бе драскала нечетливи думи по развалините. И никакво указание, дори обикновен надпис за произхода на порутените постройки. Джунглата изглежда бе погълнала всичко. Скъли се учуди на това пренебрежение към хилядолетните стариини.

Продължиха в този дух и Агилар отеляше повече внимание на Скъли, отколкото на пътя. Колата летеше, сякаш шофираше луд човек, или може би добър професионалист. Зависи как се погледне на нещата. Въсъщност за час Агилар минаваше толкова път, колкото движещ се по маршрут туристически автобус би минал за три.

Отначало се движеха по крайбрежната магистрала, наречена Мексико 307, в югозападна посока. Минаха покрай широко известните руини на Тулум край морето, после тръгнаха към вътрешността на страната. Пътуваха покрай малки, бедни градчета с имена като Чуняксче, У-Май, Лимонес или Кафетал с множество мънички варосани къщи, дървени колиби, бензиностанции и супермаркети колкото кухнята на Скъли.

Тя отвори оваляна и омазнена пътна карта, която намери сбутана под предното стъкло. Премаля й от притеснение, като видя, че на нея не са отбелязани нито главни, нито второстепенни пътища в района, където се бяха запътили. Остана с надеждата, че това е или грешка при отпечатването, или картата е прекалено стара.

Безкрайна джунгла с нискостеблени дървета се простираше и от двете страни на пътя, по който се движеха сега. По широкия варовиков банкет вървяха жени в бели памучни рокли с ярко цветна бродерия — традиционно мексиканско облекло, което Рубикън нарече *huipil*.

Продължаваха да навлизат във вътрешността. Завоите ставаха все по-остри, а равнината отстъпи място на ниски хълмове. На някои места край пътя Мълдър забеляза малки бели кръстове, около които лежаха прясно откъснати цветя. Повиши глас, за да надвика вятъра, шумящ през лошо затварящите се прозорци на таратайката: — Г-н Агилар, за какво са тези кръстове? Религиозни забележителности? Крайпътни светилища?

Агилар се ухили:

— Ами, само маркират местата, където хората са загубили близки в катастрофи.

— Май че има доста такива — отбеляза тихо Скъли.

— Ами да — изпръхтя Агилар — повечето шофьори са съвсем неуки.

— И на мен така ми се струва — подхвърли Скъли, като го гледаше право в очите.

Мълдър се обади отзад:

— Хайде да внимаваме повече на завоите — там виждам и повече кръстове.

Закусиха леко в крайпътна гостилница, която разполагаше само с една маса и навес и тръгнаха отново. Пътуваха още два часа с шеметна скорост. По едно време Скъли усети, че ѝ се гади, ставаше ѝ лошо, май от пълнените зелени чушки, които бе изяла. Менюто в гостилницата бе съвсем осъдено, макар че лично Мълдър бе харесал пресните печени питки и пилешката яхния.

В по-късния следобед Скъли погледна към натрупващите се тъмни облаци и не се стърпя: — Колко още има?

Агилар присви очи и включи чистачките с вода, за да почисти отрупаното със смачкани насекоми предно стъкло. Продължи да гледа вторачено напред и встрани и дълго време не отговори.

— Ето до тук — изведнъж отвърна и удари спирачките.

Отбиха на побелелия варовиков банкет близо до тясна кална пътека, водеща към джунглата, колата се подхълзна, завъртя се и се занесе, върна се на шосето в трафика. Голям рейс наду клаксона си и

ги задмина в насрещното платно. Шофьорът му дори и не погледна дали отсреща идва някой.

Агилар изскочи и застана до скърцащия автомобил. Мълдър се измъкна и се разходи наоколо, за да се разтъпче. Скъли също излезе и започна дълбоко да вдишва влажния въздух.

Небето се беше намръщило. Сутрешните декоративни облачета се бяха превърнали в дебели, плътни кълбета, които обещаваха гръмотевични бури. Оглеждайки ниската растителност на джунглата, Скъли се питаше дали кой и да е дъжд може да пробие плътната маса дебели лиани, високи храсти и клони, преплели се на определена височина като таван на тунел.

Двамата младежи също слязоха, отвориха задната врата и изнесоха чантите на Скъли и Мълдър. От багажника извадиха и раницата на Рубикън, който, наведен, разтриваше схванатите си кокалести колене.

Мълдър огледа високата трева, дебелите лиани, палмите, виещите се растения. Та това бе непробиваема растителна преграда!

— Вие сигурно се шегувате — обърна се той към Агилар.

Фернандо Агилар се засмя, после подсмръкна. Потри бузи, по които вече брадата му побиваше:

— Ей, amigo, ако развалините на Кситаклан се намираха на края на голяма магистрала с четири платна, щеше ли археологическият обект там да бъде девствен и недокоснат?

— Прав е — тихо се обади Рубикън.

Още докато Агилар говореше, от джунглата внезапно излязоха група тъмнокожи и тъмнокоси мъже. Те хора се различаваха от мексиканците, които бяха срещали навсякъде в Канкун. Това си помисли и Скъли. Тези бяха по-ниски, изглеждаха недохранени, зле облечени. Вероятно бяха потомците на древните маи, които днес живееха далеч от градовете, в малки, неотбелязани в картите села.

— Остатъкът от нашия екип, готов за работа — рече доволно Агилар. Махна с ръка на другите индианци да вземат припасите и чантите. Самият той също съмъкна няколко брезентови чували от джипа, като обясни: — Това са палатките ни.

Мълдър стоеше с ръце на кръста, оглеждаше и изучаваше джунглата, вдишваше влажния въздух.

— Нашето не е просто задача, то си е и приключение — обърна се той към Скъли. Около лицето му летеше облак комари.

Когато извадиха всичко необходимо от джипа, Агилар силно плесна с ръка по капака. Това бе сигнал за другия шофьор да потегля. Без много думи единият от тъмнокосите младежи се качи на шофьорската седалка, хвана лоста на скоростите и потегли рязко — също както Агилар, без да го е еня за другите. Ауспухът изпусна облаче маслен дим и колата запраши в обратна посока.

— Да потегляме, amigo — нареди Агилар. — Напред, приключението започва!

Скъли въздъхна дълбоко и затегна връзките на ботите си. Всички навлязоха в джунглата.

* * *

Скъли се промъкваше с мъка из храсталака. Бореше се с клоните, лианите и какво ли още не и с двете ръце. Не след дълго ѝ се приска да си бе останала в джипа. Вече не даваше и пет пари колко лош шофьор се бе оказал Фернандо Агилар.

Индиеците пред тях вършеха сериозната работа — те режеха всичко, което пречеше и проправяха основната просека с ръждивите си мачете. Пъшката, но не се оплакваха. Отвсякъде се виждаха прелестни хибискуси и други тропически цветя, предлагящи всички цветове на дъгата. Тук-таме на скалистата земя имаше локви. Преобладаваха тънките махагонови дървета с криви дънери и гладка кора. Но абсолютно навсякъде имаше бодливи храсти и цветисти плевели. Тръстиките галеха краката на Скъли, отърсваха върху тях останалите от последния дъжд водни капчици.

Спряха да починат край високо сиво дърво. Индианците го наричат „чикле“ и от него се взема сировината за широко известната американска дъвка. Стволът му бе насечен и нарезан на множество места. Местните хора години наред бяха извличали превръщащите се в смола сокове. Скъли забеляза, че и сега повечето от помагачите им упорито дъвчат късчета смола. От време на време Агилар им даваше няколко минути почивка, след това отново потегляха, като здраво работеха с мачететата.

Не мина много време и на Скъли ѝ стана ужасно горещо. Изпоти се и се почувствува нещастна. Ядоса се и се закани да пише на производителя на мазилата против насекоми, че продуктите им не вършат работа. Бяха тръгнали в късния следобед. Това според нея означаваше поне четири часа път, а след това лагер и почивка.

Попита Агилар, но той само се изсмя. Потупа я по гърба, а допирът му я изнерви.

— Опитвам се да направя тежкият преход по-лек за вас — обясни той. — Невъзможно е да стигнем до Кситаклан за един ден, затова комбинираме пътуването с кола с няколко часа преход пеша. После ще направим лагер. След хубав нощен сън, утре продължаваме, освежени и готови да победим разстоянието, нали така! До обед на следващия ден трябва да сме на обекта при развалините. Може би от там ще намерите изчезналите си приятели. Може би просто радиостанцията им е развалена, а?

— Може би — със съмнение отвърна Скъли.

Горещината стана невъзможна. Въздухът бе влажен и тежък като в котлено помещение. Косата ѝ се усука на тежки мокри кичури и провисна по двете ѝ бузи. Кожата ѝ се покри с мръсотия и смачкани насекоми.

По дърветата скачаха маймуни, които бърбореха и крякаха, спускайки се като стрели от върховете до най-ниските клони. Хвърляха се от клон на клон и създаваха невъобразим хаос. Пищяха папагали с остри гърлени гласове. Колибри мълчаливо прелитаха на сантиметри от лицето ѝ. Скъли обаче съсредоточаваше последните си сили върху усилието да върви напред. Избягваше калните локви и подаващите се от почвата варовикови камъни. Търпеливо тъпчеше ниските храсти и напредваше.

— Хайде да се договорим, Скъли — пошегува се Мълдър, като изтри морно, потно чело. И той не изглеждаше много по-добре от нея.
— Аз ще бъда твоят Стенли, а ти ще бъдеш Ливингстън?

Владимир Рубикън крачеше упорито, без да се оплаква. — Вървели сме само два часа в джунглата, а вижте къде сме — окуражи ги той. — Разбирате ли сега защо в Юкатан и днес е възможно да се намерят забележителни стариини, все още неизследвани? Веднъж обезлюдени, джунглата ги погълща. Остават да живеят само в местните легенди.

— Кситаклан обаче е нещо по-особено, нали? — подхвърли Мълдър. — Нещо много повече от поредните развалини, открити от археолози, не е ли така?

Рубикън въздъхна дълбоко и спря, за да се облегне на едно от махагоновите дървета. — Така смяташе и моята Касандра. Градът е създаден много, много отдавна, през Златния век на маите, преди идването на Колумб, преживял е властта на толтеките и по-късния период на човешки жертвоприношения.

Нещо в думите му накара Скъли да забрави умората, неудобството и лепкавата пот. Тя погледна археолога в дълбоките сини очи и с изненада откри, че този възрастен мъж се чувствува отлично в джунглата. Сега изглеждаше много по-оживен и бодър от първия път, когато се бяха срещнали на изложбата във Вашингтон. Бе изцяло променен, попаднал в своя среда, на път да открие изчезналата си дъщеря и близо до обекта на научните си интереси — неизследваните развалини на маите.

Доста по-късно, когато сенките в джунглата се удължиха съвсем, хората на Агилар още веднъж доказаха колко струват. Работеха тихо и продуктивно, за кратко време разположиха лагера им на поляна в пониска част на джунглата, до едно изворче. Изсякоха храстите и плевелите, за да изчистят място за спане и разпънаха палатките, където Мълдър, Скъли, Рубикън и Агилар щяха да прекарат нощта. Самите те щяха да се разположат на друго място, най-вероятно между околните дървета. Скъли любопитно ги наблюдаваше: те работеха прецизно, говореха малко, като че бяха вършили всичко това много пъти в миналото.

Рубикън настояваше Агилар да му разкаже повече за времето, прекарано заедно с Касандра и екипа й в джунглата — на път за развалините преди две седмици.

— Заведох ги там, но след това се върнах в Канкун, тъй като те възnamеряваха да останат за разкопки много седмици. Аз съм цивилизиран човек, нали така? Имам си работа.

— И тя се чувствуваше добре? Нямаше ли проблеми, когато си тръгнахте? — упорствуваше Рубикън.

— О, да! — Очите на Агилар блестяха. — Повече от добре. Огромно удоволствие й правеше да се рови в руините. Изглеждаше много развлънена.

— И аз очаквам с нетърпение да ги видя — продължи Рубикън.

— Вдругиден — охотно отвърна Агилар.

Вечеряха късно, седнали на повалени дървета и околните скали.

Нямаше топла храна — задоволиха се с питки, парчета сирене и непознати плодове, набрани от местните им водачи. Скъли изяде порцията си, отпи от манерката, храната ѝ се стори много вкусна, почивката ѝ се услади още повече.

Мълдър изтръска буболечките от кърпата, която носеше около врата. Отхапа от плода в ръката си и се ухили на Скъли:

— Малко по-различно от ресторант с четири звезди, а? — Изправи се и влезе в нейната палатка, където бяха прибрани чантите. Започна да рови сред тях.

Привършила с вечерята, Скъли се облегна удобно и въздъхна дълбоко. Умората пулсираше в краката ѝ. Всяка стъпка напред в джунглата ѝ се бе сторила като истинска битка с природата.

Мълдър излезе от палатката. Държеше нещо зад гърба си.

— Докато правех предварителните си разследвания за този случай, прочетох приказка за Тлацолтеотл. — Хвърли поглед към стария археолог. — Правилно ли произнасям името? Все едно дъвча парче жилаво месо!

Рубикън се засмя:

— О, да, това е богинята на греховната любов.

— Точно така. — Мълдър продължи. — Та човек на име Яппан поискдал да стане любимец на боговете. Бръмнала му главата, нещо като криза на средната възраст. И затова напуснал благоверната си съпруга, изоставил всички богатства и станал отшелник. Изкачил се на висока скала в пустинята, за да прекара целия си живот в пост и молитви. — Мълдър се огледа. — Макар че къде е намерил пустиня тук наоколо, съвсем не зная.

— Боговете, естествено, не биха могли да отминат такова предизвикателство. Затова го подмамвали с красиви жени, но той устоявал на всички техни съблазни. Тогава Тлацолтеотл, богинята на греховната любов, му се явила лично, престорена на нечувана красавица. Казала му, че е толкова впечатлена от добродетелта му, та силно желае да го утеши. Придумала го да слезе от скалата, после го изкусила за голямо забавление на другите богове, които това и чакали — Яппан да съгреши.

— За тази му постъпка те го наказали: превърнали го в скорпион. От срам за провала си, Яппан се скрил под скалата, върху която прекарал толкова време само за да загуби благоволението им. Боговете обаче не престанали да наливат масло в огъня: те довели съпругата му пред скалата, разказали й всичко — от игла до конец — за неговото падение, след което и нея превърнали в скорпион.

Мълдър намигна на Скъли, като продължаваше да крие ръка отзад.

— Е, в края на краищата това си е романтична приказка. Превърнала се в скорпион, съпругата на Яппан се втурнала под камъка при мъжа си и след това те си имали множество малки скорпиончета.

Владимир Рубикън го изгледа и се усмихна одобрително:

— Прекрасно, агент Мълдър. Вие би трябвало, хм, да поработите в музея на доброволни начала. Също като мен, знаете ли?

Скъли се помести върху дървото, на което седеше, изтупа трохите от жилетката си и вдигна очи към Мълдър:

— Интересно, колега, но защо ни разправяш тази приказка точно сега?

Мълдър протегна ръка към нея: държеше грозните смачкани останки на огромен черен скорпион. Членестите му крака висяха изпочупени:

— Защото намерих това нещо под възглавницата ти.

12

ДЖУНГЛАТА НА ЮКАТАН, СЪБОТА, РАНО СУТРИНТА, ТОЧНОТО ВРЕМЕ НЕИЗВЕСТНО

Докато рано сутринта се приготвяха да потеглят, Мълдър откри, че часовникът му е спрял. Първата мисъл, появила се в съзнанието му, беше, че през нощта групата им е била посетена от извънземни. После реши, че спирането на часовника по-вероятно е свързано с мръсотията в джунглата.

Смени горните си дрехи, които бяха влажни и замърсени и си сложи нови. И те щяха да имат същия вид преди да е завършил днешния ден. Облече баскетболната фланелка с емблемата на „Ню Йорк Никс“. Единият ръкав беше скъсан, така че нямаше значение дали ще се изцапа или скъса повече.

Скъли се измъкна от палатката, потриваше ръце, където я бяха ухапали насекоми. Очите ѝ бяха уморени, полу затворени: сънят не ѝ бе стигнал.

— Добро утро, слънчице — поздрави Мълдър.

— Ще поискам да ме прехвърлят в отдел „Документация“ — прозя се тя и се протегна — Там поне е чисто и сухо, а в хола има автомат за кафе.

Отпи от манерката, после изля малко вода в шепа и плисна лицето си. Замига, докато очите ѝ се изчистиха, замаха с ръце, за да пропъди рояците комари. — Досега не съм оценявала преимуществото да работиш в околната среда, където няма насекоми.

Фернандо Агилар стоеше до едно дърво, загледан в бърснарско огледалце, което държеше в ръка. В другата имаше голям бърснач. Шапката му висеше от счупено клонче наблизо. — Buenos días, amigos! — избоботи гласът му сред насапуnisаните бузи. Започна да се бърсне, присвил очи от удоволствие. Ръката му се плъзгаше с бързи и уверени движения.

— Няма нищо по-хубаво от свежо избръсване рано сутрин. Човек се чувствува бодър, готов за деня, нали!

Изтръска пяната от бръснача с грацията на професионален хвърляч на ножове. По околните тръстики се появиха бели ивици. — Да ви кажа една тайна, сеньор Мълдър: смесвам пяната за бръснене с течност против насекоми. Изглежда помага.

— Може би ще опитам тази рецепта — с готовност отвърна Мълдър и потри брадясали бузи. — Къде е най-близкият душ?

Агилар се изкаска пронизително и звукът събуди у Мълдър спомена за крясъците на вчерашните маймуни. Цяла нощ се бяха надвикували близо до лагера, смущавайки съня им.

Помагачите събраха палатките, навиха ги на рула и заедно с припасите ги поставиха в големите брезентови чували. Движенията им бяха забележително бързи и пестеливи.

Владимир Рубикън се мотаеше наоколо, крачеше нетърпеливо и похапваше стафиди от малко пакетче. — Няма ли да тръгваме вече? — мърмореше той. Мълдър забеляза кървясалите му очи. И старият археолог не бе спал добре тази нощ, макар и да бе свикнал с подобни условия.

Агилар привърши с бръсненето, избръса светналите бузи с голяма кърпа, която после набута в джоба. Завъртя кожената шапка на един пръст, демонстрирайки колко е ловък, сетне я нахлузи върху главата си.

— Прав сте, сеньор Рубикън. Трябва да тръгваме, за да намерим дъщеря ви. Чака ни дълъг път, но ако се движим с добро темпо, ще стигнем Кситаклан утре преди смрачаване.

Отново тръгнаха през джунглата. Индианците водачи предвождаха колоната тихо, почти тържествено. Сечаха всичко, което пречеше на пътя, а Агилар вървеше точно след тях и им даваше наставления.

От съседна локва до повалено дърво изхвръкна облак пеперуди, истинска феерия цветове и пърпорещи крилца. Приличаха на шепа скъпоценни камъни, подхвърлени от някой магьосник във въздуха, прелестни като безбройните орхидеи, окичили дърветата наоколо. Пътниците забелязаха, че водата в локвата бе кристалночиста.

Змии висяха от съседни дървета, впили студени очи в минаващите. Мълдър си каза, че е било редно да отдели повече време у дома, за да проучи и отровните видове в централноамериканската

джунгла. Във всеки случай реши, че ще е по-безопасно да избягва всички видове змии.

Бяха на път не повече от час, когато заваля: върху им се посипаха проливни потоци топла вода, странно мазна. Струйки ги заливаха и от закривените като големи лъжици бананови листа, отмиваха паяци, гъсеници и всякакви други насекоми. Влажният въздух започна да ухае с нови миризми.

Агилар обърна надолу периферията на шапката си и насьbralата се вода се изля като поточе. Конската му опашка висеше като мокър парцал между раменните лопатки. Ухили се на Мълдър:

— Искахте душ, сеньор Мълдър. Ето ви го!

По пътниците полепна мокър мъх, листа и гнили растителни късове. Мълдър погледна към Скъли и Рубикън: дрехите им бяха сякаш напръскани със зелено, имаше и парченца кал, пожълтели папратови листа.

— Вече си имаме защитно облекло — закачи ги той.

— Това необходимо ли е? — подметна Скъли и изтупа панталона си. Вечните комари се рояха около лицето й.

— Моя милост със сигурност не би се вдъхновила да строи храмове и пирамиди в такава околнна среда — каза Мълдър, сякаш не бе чул репликата й. — Струва ми се удивително, че маите са могли да създадат подобна цивилизация тук.

— Да, но поне храмовете са сухи отвътре — рече Скъли, като изтръсваше водата от косата си.

Рубикън се размечта: — Винаги, когато се взрем в историята, не може да не се удивим на човешката изобретателност. Би било прекрасно, ако имах възможност да се върна за пет минути в древността и да запитам: „Защо направихте това? Или онова?“ За съжаление днес трябва да се задоволяваме с дребните улики и следи. Археологът е като детектив, хм, като агент на ФБР за миналото. Дължен е да разчопля загадките, в които и жертвите, и заподозрени са отдавна превърнати на прах, хиляда години преди да се родим.

— Впечатлен съм от научните и астрономическите постижения на маите — обади се Мълдър. — Макар и някои източници да твърдят, че тяхната цивилизация е получила известна помощ.

— Помощ ли казахте? — Стресна се Рубикън, като разсеяно отмести стъблото на изпречил се на пътя му лиана. — Хм, за какво

става дума?

Мълдър пое дълбоко дъх:

— Според легендите на майте, техните богове са твърдели, че земята е кръгла. Доста интелигентно наблюдение за примитивна раса. Очевидно са познавали и планетите Уран и Нептун, които не са открити от западните астрономи поне до деветнадесети век. Значи майте трябва да са имали невероятно зрение, като се има предвид и липсата на телескопи.

— Майте също изчислили продължителността на земната година с точност до една петхилядна от действителната стойност. Знаели са и точната продължителност на годината на Венера. Изчислили и други астрономически цикли общо в продължителност на около шестдесет и четири милиона години.

— О, да, да, майте са били големи почитатели на времето — спокойно отбеляза Рубикън, отказвайки да падне в капана на агента. — Дори са били вманиачени на тази тема.

— Мълдър — намеси се Скъли, — ти нали няма да започнеш пак да твърдиш, че...

Колегата ѝ смачка хапеща го мушица.

— Скъли, погледни някои от барелефите им и ще видиш фигури, които не могат да се събъркат! Висок силует, седнал на нещо, което не може да бъде нищо друго освен пулт за управление, подобен на този в кабината на космическа совалка. А отзад излизат огън и пушек.

Рубикън се забавляваше. И контрира с друга теза:

— Ами да. „Колесниците на Боговете“ — така ги наричат. Интересни разсъждения. Като учен съм длъжен да познавам всички тези приказки и легенди. Някои от тях са особено интересни. Ето ви една от любимите ми истории: нали знаете, че Кетцалкоатл, или Кукулкан, както го наричат майте, е бил бог на знанията и мъдростта.

— Да, и се предполага, че е слязъл на земята от звездите.

— Е, да — предполага се — усмихна се Рубикън. — Врагът на Кукулкан се нарича Тецкатлипока. А мисията на живота му била да сее раздор. — Рубикън постави очилата на края на носа си, макар че те бяха напълно излишни в този дъжд. Изглежда му бе навик, нещо, от което изпитваше нужда винаги когато разказваше някоя легенда.

— Тецкатлипока се появил на голям празник, преоблечен като красив мъж, и привлякъл всеобщо внимание с изкусни танци и песни.

Песните му обаче били магически. Хората така харесали танците, че тълпата започнала да ги имитира. Станало като в легендата от немския фолклор, популяризирана от Робърт Браунинг, чито герой извел плъховете от града с магическата си свирка. Обаче Тецкатлипока повел хората по мост, който се срутил под тежестта им. Мнозина паднали в дълбоката река под високия мост и се превърнали в камъни.

Рубикън се усмихна:

— В друг град Тецкатлипока се появил пък с магическа кукла, която танцуvalа върху дланта му. Смаяните хора се струпали около него. Тълпата била огромна, хората се бутали напред, за да гледат, мнозина се задушили и умрели. После, преструвайки се, че сърцето му се къса от мъка и угризения, след като причинил смъртта на толкова много хора, Тецкатлипока настоял да го убият с камъни. Те така и направили.

— Обаче трупът му, вече разложен, издавал отвратителна отровна миризма и мнозина умрели от нея. Накрая местни смелчаци — герои, също като днешните командоси, успели да измъкнат тялото извън града. Било също като в състезателна щафета, в която си подавали ужасно смърдящия труп. Така градът се освободил от подобната на чумна епидемия зараза.

Продължаваха да напредват с мъка. Рубикън вдигна кокалестите си рамене:

— Все пак това са само легенди. Наша задача е да ги проучим и да изведем поука или информация от тях. Няма да давам рецепти на кое да се вярва и на кое не.

— Мнозина вярват — тихо отвърна Мълдър, без да уточнява в кое и без повече да повдига темата за древните астронавти.

13

ПЕНТАГОНЪТ, АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИННИЯ, СЪБОТА, 13.03 ЧАСА

Майор Уилис Джейкс крачеше отмерено по коридора в източното крило на Пентагона. По навик се оглеждаше. Така винаги запомняше пътя, за да може при всякакви обстоятелства безпрепятствено да се завърне в началния пункт.

В друга обстановка, нормална за обичайните му действия, би забелязал счупен клон, повалено дърво, изпъкнала скала, кладенец или овраг, където и да го отведеше службата: било из голите плата на Афганистан; било в блатата на Югоизточна Азия, гнезда на лята треска; било пък на тайна мисия на кюрдска територия в северните планини на Ирак. Днес обаче не носеше камуфлажния костюм, нито пък специалното облекло с десетки джобове, натъпкани с миниатюризирана оръжия и специализирана екипировка. Днес майор Джейкс се бе издокарал в най-тържествената си официална униформа, току-що изгладена.

Въпреки предимствата на цивилизацията, той не се чувствуваше по-удобно, когато бе облечен по този начин.

Коридорите и залите на Пентагона бяха истинско предизвикателство, не по-лесно за разгадаване от дивата пустош на планински район. Главно защото всеки коридор в лабиринтоподобната главна квартира бе като близнак на предхождащия го и труден за запомняне. Геометричната форма на гигантската сграда лесно заблуждава непосветения, който губи ориентация и може да събърка пътя. Човек може да влезе във врата, която му изглежда позната и да се озове... на паркинг, т.е. да се окаже съвсем на неподходящо място в огромната крепост.

Все пак майорът в никакъв случай не бе изправен пред непреодолима пречка от тактически характер. Той следеше поредицата врати на кабинети, повечето от които бяха затворени, вътрешното осветление загасено. В събота помещениета в Пентагона се затварят,

цивилният и военният персонал отива по домовете си за уикенда. Обикновените служители имат четиридесет часовна работна седмица. Те попълват необходимите формуляри, минават по задължителните служби за съответните подписи и печати и се прибират вкъщи.

За офицер от кариерата като майор Уилис Джейкс, цивилният часовник бе невалиден. Отивайки на работа, той не перфорираше карта нито на влизане, нито на излизане. Пристигаше тук, когато го повикат, за колкото е нужно: ден или година, когато и където службата имаше нужда от него. Получаваше отпуска и време за развлечения и почивка, ако обстоятелствата позволяваха. Самият той не желаеше друг живот.

Бе призван тук в събота за брифинг на високо равнище и този факт означаваше, че се подготвя важна мисия. Няма да мине много време и той ще се озове в някой затътен край на света в изпълнение на задача. Служеше по правила и устав, в които се бе заклел, и без да задава въпроси, действаше по начини, отговорност за които родината му почти сигурно щеше да откаже да поеме.

Джейкс бе висок и сух, винаги гладко избръснат, кожата му бе с цвят на махагон, поради египетската кръв, която течеше в жилите му. Чертите му бяха ъгловати, твърди, семитски и вероятно никога нямаше да се закръглат или омекнат.

Джейкс следеше номерата, стигна до края на коридора и зави наляво. Една врата следваше друга, подобна на нея и така до поредната затъмнена стая. Анонимна, затворена, очевидно празна, както и другите преди нея. Майорът не се поколеба, нито пък провери номера за втори път. Просто усещаше, че това е мястото.

Коректно почука три пъти върху подсиленото с метална мрежа стъкло. На вратата пишеше: „А. Г. Пим — Доклади, Документация“. Джейкс се догаждаше, че едва ли други служители посещават през седмицата стаята на г-н Пим.

Вратата отвори мъж в тъмен костюм. Майорът пристъпи и влезе в затъмненото помещение. Изразът на лицето му остана студен, безизразен. Мозъкът му обаче заработи на супервисоки обороти, също като компютър затърси интересни детайли, интуитивно отчитайки възможни скрити заплахи.

— Представете се! — нареди мъжът в костюма. Безпътният глас дойде от сенките.

— Майор Уилис Джейкс — отвърна военният.

— Добре, майоре — отвърна човекът-сянка, но не помръдна. Една ръка се протегна сякаш от нищото, държеше сребрист ключ. — Използвайте това, за да отключите вратата в задната част на този кабинет. Вземете ключа и затворете след себе си. Вратата ще се заключи автоматично. Другите ви очакват. Брифингът започва след малко — нареди гласът.

Джейкс не благодари, просто изпълни указанията и отвори задната врата, за да попадне в полуосветена конферентна зала. Редици флуоресцентни лампи ту светваха, ту угасваха. На едната стена висеше бял проекционен екран.

Трима души в костюми и с вратовръзки седяха на столове, четвърти нагласяше барабанното устройство на диапозитивен апарат. Майорът не познаваше никого, нито пък очакваше отново да ги срещне.

Един от тях, облечен в пепеляв на цвят костюм и очила с метални рамки, каза:

— Добре дошъл, майор Джейкс. Пристигате точно на време. Желаете ли кафе? — Посочи с ръка канта, поставена в задната част на залата.

— Не, сър — отвърна Джейкс.

Друг мъж с кафяво-червеникава връзка и гуша предложи:

— Имаме и кифлички, ако желаете?

— Не, благодаря Ви, сър.

— Добре, значи можем да започваме тогава. — Младият мъж при апарата включи прожектора. На екрана се появи ярък жълто-златист квадрат, нефокусиран.

Макар че любопитството не бе част от задълженията му, услужливата прецизна памет и изостреното внимание бяха изключително важни за работата на Джейкс.

Последният от четириимата, със стоманено сива коса и строго официална бяла риза, се бе облегнал удобно на стола си, поглаждаше сваленото кафяво сако, провисено на облегалката. — Покажете първият диапозитив — обади се той.

— Моля, майор Джейкс, внимавайте — това бе човекът с гушата — Всяка подробност може да се окаже фатално важна.

Образът на екрана, вече фокусиран, беше сателитна снимка на гъста джунгла. В средата на снимката се виждаше кръгла разчистена площ, а в нея зееше кратер с почти перфектна симетрия. Земята около него приличаше на шлака, лъскава, като разтопена, сякаш някой бе загасил гигантска цигара там.

— Това е било частно имение в Мексико. Имате ли никаква идея какво би могло да доведе до този резултат? — попита човекът с пепелявия костюм.

— Дърворезачка? — Джейкс употреби жаргонната дума за един бризантна бомба с голяма мощ. Беше ги използвал за бързо разчистване на хеликоптерни площадки в джунглата. Бомбата режеше дърветата като нож масло. — Или напалмов удар?

— Нито едното, нито другото — отговори мъжът с бялата коса.

— Диаметърът е половин километър. Сеизмичните ни датчици отчетоха силен еднократен трус, а дистанционните детектори показваха значително покачване на остатъчната радиоактивност.

Майор Джейкс наостри уши:

— Намеквате, че това е резултат от ограничен ядрен удар?

— Не можем да измислим друго обяснение — въздъхна гущестият и позатегна вратовръзката. — Такъв прецизен резултат може да даде само тактическо ядрено оръжие, като например ядрен снаряд. Подобен тип артилерия бе неотдавна разработен от нашата страна и, предполагаме, от руснаци в края на студената война.

— Но кой би могъл да използува подобно оръжие в Централна Америка? И каква може да бъде причината за това?

Човекът с бялата коса, който изглежда бе шефът, скръсти пръсти на тила и се облегна на стола.

— В тази част на Юкатан съществува значително политическо напрежение. Имаме сведения за множество терористични актове, дребни сблъсъци с малки, но добре въоръжени групи сепаратисти. Обаче общото мнение е, че такива резултати са извън скромните им бойни възможности. Освен това в района има доста на брой съперничещи си наркобарони, чиято обичайна тактика е да елиминират конкуренцията силово — чрез убийства, бомби в кола и прочие.

— Това не е бомба в кола, сър — изтъкна майор Джейкс.

— Разбира се, че не е — намеси се мъжът в пепелявия костюм.
— Покажете следващия диапозитив, моля.

Появилият се образ бе кадър от близо. Снимката бе направена от техника с много висока разделителна способност: виждаха се повалените дървета, почти съвършеният контур на кратера, сякаш бе паднал метеор, или огнено кълбо бе изпарило за секунда гората, превръщайки земята в стъклена маса. Вероятно източникът след това бе изчерпал силата си преди околната джунгла да се запали.

— Работната ни хипотеза е, че след разпадането на бившия Съветски съюз поне една или повече тактически ядрени бойни глави са изнесени от там. В хаоса, настъпил тогава, повечето от бившите социалистически републики имаха претенции върху натрупания от комунистическите правителства ядрен арсенал. Много от тези глави... изчезнаха. Ядрена артилерия се появи на черния пазар на международните терористи и всякакви други престъпници. Това е единственото предположение, за което се досещаме в нашия случай. Източникът може да е Куба, например, тя е срещу полуостров Юкатан, от другата страна на Карибско море. Оттам до наркобароните в този район на Мексико не е далеч.

— Значи подозирате, че това е само първият удар. Би могло да има и други?

— Възможно — каза мъжът в пепелявия костюм. — Ако има още такива оръжия.

Следващият диапозитив бе карта на Юкатан. Виждаха се щатите Кинтана Роо, Юкатан и Кампече, както и малките центральноамерикански страни Белиз, Хондурас, Салвадор и Гватемала.

— Имаме нужда от вас. Ще подберете екип и ще заминете там, за да намерите източника на тези оръжия. Ще ги конфискувате или унищожите. Не можем да позволим ядрени терористи да правят каквото си щат, дори и ако само се избиват един друг.

Мъжът с гушестото лице се усмихна, дебелите гънки под челюстта му се разлюляха:

— Дават лош пример, а той е заразителен.

— Обичайните ми командоси? — кратко запита Джейкс.

— Каквото поискате е ваше, майоре — рече белокосият. —

Уверени сме, че онова, което инвестираме във вашите усилия, ще се изплати до последния цент.

— Или до последния сентавос — засмя се операторът.

Останалите се направиха, че не са чули шагата.

— Предполагам, че става дума за тайно проникване и мисия от типа „Намери и унищожи!“, нали? Но как ще открия мишена? Има ли разузнавателни данни?

— Само сериозно подозрение — намеси се мъжът в пепелявия костюм. — Изглежда в една от най-изолираните части на Юкатан има военна база. Засякохме мощно предаване, зашифровано с неизвестни на нашите служби кодови схеми. Нещо повече — подобен код досега не е използван изобщо. Сигналът се появи съвсем неочаквано преди малко повече от седмица. Бе толкова мощн, че не бе възможно да се прикрие. Подозирате, че предавателят разкрива съществуването на тайна военна база някъде там.

— Да ми дадете по-конкретно местонахождение? — Майорът, се бе навел, а очите му изпиваха подробностите на картата.

Операторът показва следващия диапозитив: пак снимка с висока разделителна способност, върху която бе наложена карта с всички необходими линии и контури.

— Това очевидно е археологически обект. Изолирани в джунглата руини от времето на маите. Когато сравнихме нашите данни с информация на Държавния департамент, оказа се, че в същата местност е безследно изчезнала група американски археолози — горедолу по същото време, когато бе засечен сигналът. И само няколко дни преди експлозията.

— Подозирате, че противникът е установил тайна военна база в тези руини. Съдбата на американските археолози, наши граждани, остава неизвестна, тъй като досега не е поискан откуп. Не са отправяни и заплахи за евентуални заложници. За целите на вашата мисия, обаче, те остават на заден план, ясно ли е, майоре?

— Тъй вярно — отвърна Джейкс. Присви очи и огледа отново маркировките около въпросния обект на картата. Не видя нищо, което да подсказва наличието на път в околностите му.

Операторът завъртя обектива и надписите на картата се фокусираха кристално ясно.

— Кситаклан — прочете майорът.

Е, не звучеше толкова зле, колкото мразовитите афганистански планини.

14

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, НЕДЕЛЯ, 16.23 ЧАСА

Неочаквано индианските водачи забърбориха нещо помежду си. Бързо и тихо — на собствения си език. Развълнувани ли бяха, неспокойни ли? — Скъли не бе сигурна кое от двете. През последните два дена бе съсредоточавала цялата си енергия върху усилията да се движи напред, крачка по крачка, все по-навътре и навътре в джунглата. Все по-далеч и по-далеч от цивилизацията, удобствата и сигурността.

Фернандо Агилар забърза. Разтвори стръковете тръстика с ръце и посочи:

— Елате, бързо елате, amigos! — Облегна се доволно на високия ствол на тъй нареченото копринено дърво и гордо размаха ръка: — Вижте, Кситаклан!

Изпотен, изнемогващ, Мълдър застана до Скъли, очите му пламнали, любопитни. Владимир Рубикън се устреми напред с подновена енергия, като спортист — на старта.

Скъли пое дъх, засенчи очи с ръка и се загледа към рушащия се древен град. Възможно ли бе той да е отнел живота на Касандра Рубикън и нейните колеги? Небето над тях се забули в сиви облаци. Мястото стана хладно и мрачно, но порутените сгради гордо се извисяваха с едрите си.

Не бе трудно да се види, че пред тях стои сянката на огромен, величествен в миналото, древен град. Жилави фиданки бяха избили между големи площи, с които бе покрит широкият площад пред тях. Сред всичко останало доминираще висока стъпалообразна пирамида, обрасла с лиани и друга растителност. Наоколо лежаха, повалени, по-малки храмове и гробници, възпоменателни стълбове, покрити с изящно изработени надписи. Всички те се бяха оказали слаби пред могъществото на времето и природните сили. Тук-там сред килима от мъх и храсти прозираха любопитно преплетени йероглифни надписи.

— Това е зашеметяващо, удивително! — възклика Рубикън, който се промъкна напред, заобикаляйки Агилар. Археологът стъпи на широкия площад, като поглаждаше пожълтялата си брадица. — Само вижте машабите на това място! Представете си колко много хора са идвали тук! — Обърна се към Мълдър и Скъли, гореше от желание да започне лекция.

— Обикновеното земеделие на майте едва ли е могло да поддържа огромен център с безбройно население като този тук. Повечето важни градове като Тикал или Чичен Итца са били населявани вероятно само по време на религиозни празници и церемонии, игри с топка и сезонни жертвоприношения. През останалата част на годината хората са се оттегляли от тях и са ги оставяли на джунглата, до следващия празник.

— Значи нещо като олимпийско село — пошегува се Мълдър. Заедно със Скъли пристъпиха напред, за да застанат до стария археолог. Местните хора обаче се дърпаха назад и бързо дърдореха на Агилар нещо на техния си диалект.

— Споменахте игри с топка, доктор Рубикън, нали? — запита Скъли. — Имате предвид спортове, играни пред публика ли?

— Ето там, струва ми се, е бил техният стадион — посочи археологът през площада към голяма, издълбана в земята площ, чиито стени бяха облечени в резбовани тухли. — Майте са играли, нещо средно между футбол и баскетбол. Удряли са твърда гумена топка с бедра, хълбоци, рамена — не било разрешено да я пипат с ръка. Целта била да я прекарат през поставен на стена изправен каменен пръстен.

— Скандинавия, знаменца и прочие, а? — засмя се Мълдър.

— Загубилите състезанието били принасяни в жертва на божествете — продължи Рубикън. — Отсичали им главите, изваждали им сърцата, а кръвта им изтичала по земята.

— Значи не ли е било само въпрос на чест да стигнеш до плейофите — изкоментира Мълдър.

Но Рубикън не чу тези думи. Той закрачи напред, обръщайки се наляво и надясно, а по лицето му се появи дълбока загриженост. Потегли козята си брадичка и на бузата му останаха отпечатъци от изкаляните пръсти.

— Не виждам следи нито от Касандра, нито от колегите и. Няма нищо, което да подсказва амбициозни разкопки. — Археологът се

огледа, сякаш очакваше отговор, но джунглата мълчеше, огромна, потискаща. — Изглежда трябва да се откажа от надеждата, че проблемът е толкова безобиден, като например повредена радиостанция.

Скъли му показва места, където бяха изсечени храсти и дървета. Съвсем наблизо стои величествена купчина полуизгорени отсечени клони, лиани, изкоренени бурени. Сякаш изчезналите археолози бяха искали да унищожат боклука... или пък да изпратят отчаян зов за помощ.

— Били са тук съвсем наскоро — посочи Скъли. — Предполагам, че само за месец джунглата ще покрие всички следи от работа. Новата растителност ще заличи всичко.

Ухилен, Агилар им подхвърли: — Може да са се загубили в джунглата. Възможно е да са ги изляти ягуари?

— Не виждам с нещо да помагате — хладно го сряза Скъли.

— О, екипът на Касандра е съставен от хора, които не биха действали толкова наивно... — Рубикън убеждаваше самия себе си. — Отдавна минаха времената, когато аматьори археолози се подиграваха със сериозната работа. Днес професионалистите работят внимателно, отместват камък по камък, вглеждат се във всяка дребна подробност.

Сините очи примириха и се взряха в обрулените от времето каменни стариини.

— Някои от най-големите аматьори си мислеха, че служат на историята. Те разчистваха с лопати всичко срутено на земята и заедно с боклуците изхвърляха блокове с барелефи, безценни йероглифни надписи и разчупени късове от глинени и други съдове. Сега всичко се преглежда късче по късче. Наричаме купищата отломки СГЗ — професионално съкращение за „Само Господ знае“, защото само Всевишният може да каже какво ще излезе от тях.

Пристъпваха внимателно, на пръсти и шепнеха, сякаш се страхуваха, че ще нарушат вековния покой на древните духове на Кситаклан. Рязани на плочи варовикови блокове са оформляли на времето гладкия паваж на площада, но сега бяха наклонени, изкривени и между тях бе избуяла растителност.

— Разбирам защо Касандра бе толкова развълнувана от тукашните находки — с пресипнал, дрезгав глас издума Рубикън. — За истинския археолог те са като събъдната мечта: представени са всички

етапи в историята на маите. Навсякъде ви очаква ново откритие. Нищо от тукашните предмети не е описано досега: нещата, върху което стъпваме, йероглифите, които изобилстват наоколо. Всяка новооткрита реликва може да се окаже ключ за пълното разгадаване писмеността на маите или пък да ни обясни защо този велик народ е изоставил градовете си и е загинал. Е, ако не позволим на разни мародери да изнесат ценностите оттук като сувенири, преди науката да си е свършила работата.

Живото въображение на Скъли сякаш повдигаше зеления килим на растителността, за да надникне под него върху загадъчните старини. Малцина външни хора бяха виждали мястото или пък знаеха за съществуването му — Кситаклан трябва да е бил чутовен град!

Забити като колони на портал, два внушителни на вид възпоменателни стълба предлагаха рядка гледка: редици неразбираемо йероглифно писмо и календарни символи, а около всеки обелиск се виеше голяма, навита на спирала змия с настръхнали пера. Скъли си спомни казаното за изобразения върху нефритения артефакт пернат змей, показан й от Мълдър във Вашингтон.

— Предполага се, че това същество е свързано с Кукулкан, нали?
— Скъли посочи скулптурната фигура. — Пернатият змей?

Рубикън се вгледа в колоната, намести очилата си на носа, а верижката иззвънтя на врата му:

— Да, и тук е представен особено живописно. Този изглежда поголям и по-страховит, толкова реалистичен, колкото и статуите на ягуарите в моя музей във Вашингтон. Хм, и не прилича на стилизираните йероглифи и символични рисунки, които обикновено срещаме по възпоменателните плочи и стълбове на маите. Много интересно.

— Скулптура, почерпена от живота — добави Мълдър.

Скъли го изгледа особено, а той само й се усмихна в отговор.

— Следобедната светлина вече намалява — обади се Агилар. — Може би е най-добре да огледаме бързо целия обект и после да направим лагера, а? Утре можете да започнете истинската си работа.

— Добра идея — съгласи се Рубикън. Изглежда се разкъсваше между разочарованието, че не е заварил дъщеря си жива и здрава... и другата си голяма любов — проучването на тези чудесни и неизвестни досега за науката находки.

— Истински празник е да намериш такъв обект, преди туристите да са го съсипали. И най-прочутите руини са били опошлявани от хиляди посетители, които не знаят нищо за човешката история и отиват там само защото някаква брошурка с цветни фотографии ги кани да го направят. — Постави ръце на хълбоци. — Започнат ли някъде нови разкопки, все се намира някой да направи беля, и то в най-скоро време.

Четиримата пресякоха площада покрай игрището, а след това заобиколиха импозантната централна пирамида. Растителността бе изчистена и от двете ѝ страни. Скъли веднага забеляза тъмния и тесен вход в подножието на грамадата, отворен със сила от екипа на Касандра. Това бе вратата, водеща към мрачните катакомби в утробата на древната монолитна сграда.

— Струва ми се, че някой вече е започнал изследванията — обади се агентката.

Мълдър ги задмина, заобиколи стената и след малко ги повика. Скъли го намери на ръба на цилиндричен кладенец с диаметър поне девет метра, издълбан дълбоко във варовика, сякаш пробит с гигантски свредла.

— Кенот — каза Рубикън. — Свещен кладенец. Извънредно дълбоко пропадане на варовика. Има ги доста из полуостров Юкатан. Това дава поне едно обяснение защо Кситаклан е построен именно на това място.

Скъли се изкачи на полуразрушена платформа, която изглежда бе служила като подвижен мост над дълбоката яма. Стояха на ръба ѝ и Скъли се вгледа в тъмнозелената вода с огледална повърхност. Изглеждаше бездънна. Оцветени неравности изпъквали по вътрешните стени и силно наподобявали извивките на бургия. Мълдър хвърли камъче във водата и се загледа в появилите се концентрични кръгове.

— Тези естествени ями били считани за свещени, защото се предполагало, че боговете изпращат водата от земните недра — обясни отново Рубикън. — Кладенецът със сигурност съдържа истинско съкровище от реликви и кости.

— Кости ли? — не чу Скъли. — От паднали вътре хора?

— Хм, не точно... От хвърлените жертвии — обясни Рубикън. — Кенотите са кладенци за жертвоприношения. В онези времена

вероятно пребивали жертвите до смърт с тояги или просто ги завързвали, закачвали им тежести и ги пускали вътре, за да потънат.

— В други случаи, при специалните жертвоприношения, жертвата, обикновено мъж, била избирана година напред. Разрешавали му да живее в удоволствия, да си угажда във всичко, да разполага с хубави дрехи и много жени и така до деня, когато го упойвали и го отвеждали на ръба на кенота, после го хвърляли в свещените му води.

— Имах впечатлението, че майте са били мирен народ — каза Скъли.

— Това е остатяла теза. Лансирана от археолог, който се възхищавал от майте и затова преиначавал фактите и откритията си. Така омаловажавал кръвопролитията, които въпреки това са очевидни и в писанията, и в скулптурите.

— Археологически фалшификатор, значи — подхвърли Мълдър.

— Културата на майте била свързана с голямо насилие и проливане на кръв, особено в по-късните периоди, поради влиянието на толтеките. Те вярвали в собственото си осакатяване, считали за красиво да си отрежеш пръст на ръката или крака на ритуални церемонии.

— Най-кръвожадният култ е свързан с бога Тлалок. В навечерието на големите празници неговите жреци увещавали майки с малки деца да им ги продадат. На специални церемонии сварявали децата живи, а после ги изяждали по най-зрелищен начин. Жреците се радвали особено много, ако децата пищят или плачат по време на мъченията. Считали сълзите за предвестник на обилни дъждове през следващата година.

Скъли потрепера и както бе на ръба на кладенеца се взря в мрачната вода отдолу. Какви ли жестоки тайни криеше тази бездънна черна дупка?

— Уверен съм, че вече никой не практикува подобна религия — продължи Рубикън, сякаш да я успокои, и избърса ръце в панталона.

— Няма защо да се тревожите сега. Убеден съм, че историята, която ви разказах, няма нищо общо с всичките слухове за безследно изчезнали хора и така нататък... или пък с Касандра.

Скъли кимна с безизразно лице. Какво да кажат за самите себе си? Вече на два дни път от най-близкото шосе, изолирани, до древни руини, където майте принасяли на кръвожадните си богове безбройни

човешки жертви. Място, където неотдавна изчезва цял екип американски археолози.

Ами да, помисли си тя. За какво толкова да се тревожи...

15

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, НЕДЕЛЯ, 18.38 ЧАСА

Мълдър стоеше до полуразрушената платформа за жертвоприношения на ръба на дълбокия кладенец. Гледаше надолу и имаше странното усещане, че злокобният кенот го зове. Въздухът тук мириеше на кисело и мухъл, на гнило и разложено. Агентът се питаше какви ли тайни крие черната вода, на какви незнайни дълбини е дъното, ако изобщо има дъно? Колко ли са скелетите там, долу?

Тръпки полазиха по гърба му, обзе го неясно безпокойство. Коя бе причината? Не знаеше. Цветните лъчи на залязващото слънце и меката кехлибарена светлина наоколо хвърляха дълги сенки. Стори му се, че в кенота заиграха тъмни форми, като навито спираловидно масло, треперене под краката... нещо като вибрация от машини, дълбоко в земните недра, генератори, погребани някъде там долу... Припомни си романа на Хърбърт Уелс „Машината на времето“, злите същества в подземните тунели и техните машини... жадуващи за човешката плът на повърхността.

Водата в кенота се раздвижи, появи се пяна. Огромни мехури, същински варели, забълбукаха и изхвърлиха газ от дълбочината.

— Какво става? — извика Скъли.

Мълдър отстъпи назад, а вибрациите под краката му се засилиха. Невероятна воня излизаше отдолу, гадна, с мириз на сяра, сякаш хиляди развалени яйца в гигантски омлет. Затисна ноздрите си, почти задушен. Задави се и Скъли, свикнала на аутопсии, миришещи трупове и разложение.

— Каква гадост! — изпухтя Агилар.

— Като от легендарния труп на Тецкатлипока — засмя се Владимир Рубикън, останал напълно равнодушен към явлението. — Неговата миризма е била в състояние да унищожи половината население.

Скъли внимателно подуши с нос и поклати отрицателно глава: — О, не — това е сяра, най-вероятно е серен двуокис, според мен. Вулканичен газ.

— Нека се поотдръпнем от ръба на кладенеца и тогава да говорим — рече Мълдър.

Четиридесета се запътиха назад и се спряха чак пред пирамидата.

— Още ми треперят колената — огледа се Скъли. — Чакайте! Не са коленете ми — земята се тресе... И не спира!

Мълдър чак сега забеляза, че дърветата се клатят силно, земята сякаш подскача и се нагъва. Към тила си усети клокочещ шум в обхвата на звуковете, които човек не може да чуе ясно. С цялото същество долови и гигантски тласък, надигащ се от земните недра, усиливащ се постепенно.

Избраните от Агилар индианци стояха до полуиздигнатите палатки и бързо говореха помежду си. Внезапно един от най-едрите се втурна лудо към джунглата, като крещеше нещо на другите.

— Сега пък на тях какво им стана? — пошегува се Мълдър. — По-рано не са ли усещали гнева на боговете?

— Това е сейзмично явление — заяви Рубикън, сякаш не го бе чул. Говореше ученият в него, със спокоен, аналитичен глас: — Само че тук районът не е типичен за земетръсна и вулканична дейност. Полуостров Юкатан е високо и стабилно варовиково плато, от геологична гледна точка е невъзможно тук да има вулканична дейност.

Сякаш да го опровергае земята затрепери като че някой я удари с гигантски чук. Площада се нагънаха и разчулиха няколко махагонови дървета до един от по-малките храмове наблизо се повалиха, а корените им се подадоха от влажната рехава земя и се заклатиха като мръсни пипала.

Полуразрушена фасадна стена се сгромоляса с гръмовен шум, а каменните ѝ блокове са разсипаха наоколо като детски кубчета. От страничните стени на стъпаловидната пирамида изпопадаха тухли и се затъркаляха надолу, подскачаха, постепенно набираха скорост.

Точно на ръба на поляната, там, където започваше джунглата, земята се разтвори досущ като гигантска пасть и забълва зловонни газове. Мълдър сграбчи ръката на Скъли, която загуби равновесие и щеше да падне.

— Трябва да се отдалечим от големите сгради. Могат да се срутят и да ни погребат под себе си — извика тя.

С Мълдър подадоха ръце на залитащия археолог и тримата заедно се оттеглиха в средата на площада. Под нозете им земята продължаваше да се гърчи и извива. Дърветата наоколо стържеха с ужасен звук.

От новото и по-безопасно място Мълдър видя как огромната пирамида се клати като чикагски небостъргач в силен вятър.

— Дръж се! — Той сграби раменете на Скъли.

И тогава, точно когато всички очакваха да се разрази най-страшното, трусът утихна. Продължиха леки вибрации, а може би това бе само остатъчна реакция на нервите им.

Рубикън поглади козята брадичка, за да намери някакво занимание на треперещите си ръце.

— Възможно е да не съм прав относно сейзмичната стабилност тук.

Агилар посочи напълно падналите палатки и разпилените припаси. Лагерът бе празен, изоставен. Лицето му бе бяло като сняг:

— Е, изглежда за момента загубихме помощниците си. — Нервно забърка из джобовете си за тютюн и цигарени книжки.

— Утре те ще се върнат, amigos. Това са добри работници, лично съм ги подбидал. Тази вечер, обаче, сами ще си готовим вечерята. Ще трябва и да се съзвземем от това приключение, нали? — Изсмя се пресилено, а смехът му остави у Мълдър подчертано чувство за беспокойство.

С наведена глава Рубикън се отпусна на ръба на една от полуизправените площи. Мястото не бе удобно.

— Една от причините за интереса на Касандра към това място бе необичайната, нетипична геологична нестабилност. Знаете, първата й любов бе геологията. Моето момиченце събираще скални отломки, изучаваше произхода им: вулканични, метаморфни, утаечни. Имаше голяма сбирка, отлично ги разпознаваше.

— По-късно Касандра разшири интересите си. Пак разкопаваше земята, но вече не само за самите скали, а и за онова, което лежи скрито в тях — остатъци от човешка дейност и история, скрити между пластовете натрупани утайки и прах. Бе много развълнувана, когато

намери информация за известна сеизмичност точно тук; така се зарадва, че повежда първия си екип насам — към Кситаклан.

Старият археолог поклати глава:

— Все пак за мен си остава необяснимо точно тук да има подобна силна вулканична дейност. — Посочи с ръка към високата пирамида, почти непокътната, макар, че тук-там все още отделни късчета се търкаляха надолу по стръмните стени. — Ето доказателство за думите ми. *Виждате*, че районът е напълно стабилен — ако тук имаше чести трусове, още преди векове тези развалини да са се изравнили със земята. Самият факт, че Кситаклан продължава да съществува дава неопровергими доказателства, че околността е феноменално стабилна.

— Само преди минута не беше стабилна, сеньор — възрази Агилар, застанал с широко разкрачени крака, в очакване всеки миг земята отново ще се разлюле и забучи. Но беше успял да си свие и запали цигара.

Мълдър се опитваше да систематизира и подреди натрупаните в съзнанието си множество парчета информация: огромно количество дребни факти и подробности, научени от енциклопедиите и служебните доклади, които бе чел години наред. Винаги се бе опитвал да запомни неща, които изглеждаха необясними или странини.

— Повечето от големите вулкани в Централна Америка са във високите части на Мексико, всъщност това е и гръбнакът на страната. Само че вулканите са необичайни. Един от тях — Парикутин се появява неочеквано през 1943 година точно в средата на житна нива, плоска като пита! Селяният си орял земята и изведнъж тя започнала да се тресе и да пуши. През следващите девет години вулканът растял, изхвърляйки над един милиард тона лава и пепел. Погубил и цели два града.

— Мълдър, да не искаш да кажеш, че тук току-що се е появил вулкан? — стрелна го с очи Скъли.

Мълдър кимна с глава:

— А докато Парикутин растял, геолози от цял свят го наблюдавали. След първите двадесет и четири часа вулканичният конус се издигнал на височина до седемдесет и пет метра, а след осем месеца височината била около четиристотин и петдесет метра... доста внушителни размери, какво ще кажете? В крайна сметка Парикутин

погребал под лава и пепел единадесет квадратни километра околна площ. Достигнал височина около два километра и седемстотин метра! Е, това е било преди половин век. Човек не знае какво може да изскочи от земята!

Изгледа Скъли и Рубикън, обрна поглед и към Фернандо Агилар.

— Тази нощ ще спя леко и ако под нас започне изригване, ще бъда готов да хукна към джунглата.

— Чудесен съвет, сеньор Мълдър — изпухка с цигарата Агилар.

Но Скъли загрижено загледа Мълдър и той знаеше какво си мисли тя. Защото и него го измъчваха същите въпроси. Откъде се е освободила цялата тази енергия? Какво е предизвикало вторичен удар, та да събуди вулканична активност около Кситаклан? И защо точно сега?

Нешо се бе случило наблизо. Мълдър не знаеше дали то има връзка с изчезването на Касандра Рубикън и колегите й, или е просто съвпадение.

Той вярваше в много невероятни неща... но не вярваше в съвпадения.

16

ДОМЪТ НА ПЕТЕР ГРОБЕ, КИНТАНА РОО, НЕДЕЛЯ, 16.30 ЧАСА

Карлос Барехо стоеше пред портата на подобния на замък дом на Петер Гробе. Бе свалил фуражка и чакаше охраната да се свърже по телефона с господаря. С месестата длан на дясната ръка полицаят приглеждаше изтънялата черна коса, поглеждаше мустаци. Чувствуващо се като просяк на прага на могъщ повелител, но трябваше да прегълтне гордостта си. Какво не прави човек за свободата на родната земя.

В ожулена кожена чанта носеше внимателно увити късове нефритени предмети от старите май, древни антики, задигнати от по-малките храмове на Кситаклан. Досега не се бе опитвал самостоятелно да продава вещи с историческа стойност и не знаеше каква цена да поиска за нефритените произведения... но парите му бяха нужни. Движението за освобождение Кинтана Роо имаше нужда от оръжия и боеприпаси.

Предишната седмица помощникът на Агилар — Пепе Канцелария не се завърна от задачата си. Този жилест малчо май бе изоставил и майка си, и сестрите си. Сигурно бе забягнал нанякъде, без да им донесе поръчаните съкровища от Кситаклан. Барехо не можеше да чака повече. Затова бе извадил скритите си запаси, решен да направи каквото може с тях.

Фернандо Викторио Агилар бе най-вещ в продажбата и избора на клиенти, но Агилар не продаваше предмети на изкуството достатъчно често за нуждите на Барехо. А сега той имаше истинска нужда. Освен това със скорошната смърт — каква ти смърт, абсолютно изтриване от лицето на земята! — на Ксавиер Салида и цялото му имущество, Барехо трябваше да търси нови клиенти. Дори и ако това означаваше да си ги „обработва“ сам.

Пазачът окачи черната слушалка и изръмжа нещо, но махна резето от подсилената със стоманени шини дървена врата в масивните

каменни стени пред дома на Гробе. Истинска крепост бе този дом, поголяма и от най-грамадната развалина на майте в джунглите.

— Господарят Гробе ще ти отдели само петнадесет минути — избоботи охраната. — И аз трябва да те придружа.

Барехо се прокашля и кимна:

— Благодаря. — Изтръска бялата си униформа с потна ръка и не се осмели да постави фуражката. Ужасна ирония на съдбата: той — човекът, който отговаря за реда и закона в щата Кинтана Роо — да чака на милост и снизходжение от един наркобарон. Но такъв си бе мексиканският закон — поощряващ корупцията.

Барехо обаче добре разбираше игрите, които трябваше да играе, за да постигне главната си цел. Потомците на майте имаха дълга памет. Векове бяха чакали да дойде свободата, за да върнат златния век на предците си.

Свобода и независимост! Народът на Кинтана Роо щеше да му бъде благодарен за стореното, веднъж хаосът, кръвопролитията и политическият сблъсък да останат в миналото. Беше сигурен в това. В крайна сметка не бе ли убит един на всеки осем негови сънародници през Великата мексиканска революция от 1910 година? Тези мъченици бяха платили цената на свободата и тя бе много висока!

Пазачът затръшна тежката врата зад гърба им, а ехото изтрещя като оръден изстрел над околността.

Отвътре цитаделата на Гробе имаше далеч по-импозантен, германски вид, макар че миришеше на дървен дим от зле вентилираните огнища. Миришеше и плесента в цепнатините между каменните блокове. От тавана тихо пърпореха големи вентилатори. Ниските арки в залите и тесните прозорци не допускаха много светлина. Все пак тънки струйки следобедно слънце играеха върху провисналите по стените избледнели гоблени. Беше влажно, въздухът бе лепкав, студен като в гробница, може би заради силната климатична инсталация.

Барехо гледаше право напред, но усещаше охраната до себе си с автоматичната карабина на рамо. Онзи белгиец вероятно се страхува от сянката си, същински параноик. Но имаше защо, тъй като съперниците наркобарони се избиваха едни друг като пилци. И толкова често, че полицайите на Барехо дори нямаха време да разследват докрай поредното престъпление.

За негово учудване охраната му остави полицейския револвер, който висеше в кобур на колана. Това не бе доверие, а високо самочувствие, мислеше Барехо: пазачът се смята за много печен и бърз. Уверен е, че с автоматичен огън ще повали Барехо, преди още последният да е извадил револвера. Полицаят се надяваше да не става нужда да проверява възможностите му.

Вървеше с фуражката под мишица, понесъл с другата ръка чантата с антиките, питайки се дали петнадесетминутната аудиенция бе започнала да тече от момента на влизането или ще има цялото време на разположение, след като се срещу лице в лице с наркобарона.

Въоръжената охрана го преведе през стената на главната крепост: после стигнаха до нещо като засенчен чердак. Всъщност това бе елегантен вътрешен двор, в който имаше и басейн джакузи с формата на бъбреck. Виждаха се и няколко врати, може би към сауна, а може би към баня с душ?

Петер Гробе бе сам, седнал на сгъваем стол с брезентова седалка. Изглежда му допадаше усамотението, заслушал се бе в приятните шумове на джунглата отвън. Нямаше музика, както и нищо друго, което да отвлича вниманието му.

Седеше до входа на двора, като че очакваше да бъде забелязан веднага. До стола му имаше кръгла стъклена масичка, върху нея черен телефонен апарат. Имаше и висока прозрачна кана с бледозеленикова течност, която изглеждаше привлекателно изстудена и освежителна. Вътре плаваха резенчета лимон, съдът лъщеше изпотен. По прозорците висяха мрежи против комари, досущ като големи найлонови паяжини. Същите мрежи бяха поставени и на рамки над столовете и над една висяща на вериги люлка.

Самият Гробе, слаб и приличен на плашило, седеше под същата мрежа, увит с нея като пашкул. Държеше дълго черно цигаре с димяща цигара. От нея тежко ухаеше на карамфил. Всмукна дълбоко, продължително и издуха синкав дим. Ръката му се изпълзна изпод мрежата и се протегна към масата. Наля си от каната; в чашата потече тънка струйка лимонада. Уви скелетоподобни пръсти около нея и тя изчезна под мрежата.

Нетърпелив до припадък, Барехо прочисти гърло и това му спечели остьр поглед от охраната.

Петер Гробе въздъхна и излезе от унеса си. Надигна лице, слабо до смърт, с дълбоки, изрязани бръчки. Шоколадово кестеневата му коса, посребрена на слепоочията, бе грижливо сресана. На челото и бузите изпъкваха дребни капчици пот. Май му беше неудобно — изглеждаше като залепнал в торбестия си, кремав памучен костюм.

— Е, сеньор Барехо? — обади се той. — Петнадесетте ви минути текат. Какво желаете да обсъдите с мен? — Гласът му бе тих, в него звучеше търпение и твърдост. Барехо предварително знаеше, че белгиецът отлично и без никакъв акцент говори английски и испански. Умение, което не притежаваха дори много дипломати.

— Донесъл съм някои неща, които могат да заинтересуват Ваше Превъзходителство — отвърна Барехо. Пое дълбоко въздух, изду и без това широката си гръд и пристъпи напред. Имаше още една ниска масичка. Върху нея положи полицейската шапка и чантата. Охраната замръзна, подушиха възможно предателство! Карабината подскочи в ръцете му и дулото ѝ зейна, насочено към полицията.

— Не преигравай, Хуан! — Гробе дори не погледна към телохранителя. — Нека безпристрастно отсъдим какво е довело тук нашия приятел, полицейския началник.

— Нося нефритени скулптури, Ваше Превъзходителство — веднага откликна Барехо. — Безценни артефакти на маите. Ако се съгласите да ги купите, те никога няма да се затрият в някой музей, където ще ги гледа широката публика, а истинската им стойност ще бъде погубена.

Полицаят отвори чантата и извади донесените от Кситаклан скулптури.

— Ако пожелаете, те ще станат Ваши и Вие ще им се любувате насаме, по своя воля.

Най-често срещаният мотив по статуетките беше пернатият змей — онези вече известни забавни форми на влечugo с пера, дълги зъби и кръгли интелигентни очи. Легендарните същества, боготворени от маите в отдавна забравени времена.

Гробе се наведе напред и допря изпито лице до самата мрежа. Загаси цигарата, издуха дима. Сега вече, наред с плътния карамфилов аромат Барехо можа да долови и друга остра, макар и сладникава миризма — много подобна на тази на марихуаната.

— И какво ви кара да си мислите, че аз съм дори малко заинтересован от покупката на контрабандни антики, господин полицейски началник Барехо? — отчетливо издума Гробе. — Това да не би да е... операция под прикритие, ужилване, както казват американците? Да не се опитвате да ме въвлечете в незаконно действие, за да можете да ме арестувате на местопрестъплението?

Барехо отстъпи крачка назад, ужасен.

— Та това би било най-голямата глупост от моя страна, Ваша светлост Гробе — изохка той.

— Вярно — съгласи се белгиецът. — Точно това би било.

Барехо заяви:

— Щатът Кинтана Роо съществува на базата на различни нива и нюанси на властта. Отлично зная своето място в това общество, Ваше Превъзходителство, зная и Вашето. Никога не бих опитал да направя нещо толкова глупаво.

Преглътна и продължи:

— Ако може да добавя нещо — вече видяхме резултатите от дързостта на някои хора да Ви се противопоставят, Ваше Превъзходителство. Самият аз посетих развалините на вилата на Ксавиер Салида. Неразбираемо е за мен какво точно сте направили, за да го накажете, но авторитетът на върховната Ви власт е абсолютен ясен и аз нямам никакво намерение да заставам на пътя Ви.

При тези думи Гробе се изсмя. Смехът му бе продължителна серия суhi задавени кикотения, които погрешно можеха да бъдат взети за кашлица.

— Доволен съм, че имате такъв голям страх от мен, сеньор Барехо. Вярно е, че... сблъсъците между мен и Ксавиер Салида се бяха умножили през последните няколко седмици. Но ви уверявам, че нямам нищо общо с разрушението на дома му. Чистосърдечно признавам, че бих желал да мога да предизвиквам подобно нещо. Защото тогава всичките ми съперници щяха да се страхуват от мен, както и вие се страхувате.

Барехо едвам не залитна от тази новина. След като не бе Гробе, кой тогава бе унищожил Салида? Кой притежаваше такава сила в Мексико? Може би Гробе спестяваше истината?

Белгиецът продължи:

— Беше ми донесено, че вие и онзи паразит Фернандо Агилар сте продавали предмети и на Салида — древни предмети на маите от новооткрит обект на име... — Гробе потупа устни с пръст, напрягайки се да си спомни името. — ... Кситаклан. Да, мисля, че това бе името. Мнозина от моите индиански слуги, включително и нашият приятел Хуан — метна поглед през рамо към неподвижно застаналия пазач, който все още държеше карабината си насочена — вярват, че тези неща са свещени и не бива да напускат мястото, където са оставени да почиват вовеки веков. Боговете са разгневени и ще изискват своето отмъщение. Ксавиер Салида вече си е платил за безумието да краде от антиките. Мисля си, че тези нефритени предмети, които възнамерявате да ми продадете, са взети от същото място в Кситаклан, нали? Сеньор Барехо, нямам никакво желание да си навличам гнева на древните богове.

Барехо се изсмя насила и запристъпва неспокойно, като подмяташе в ръка една от нефритените фигурки. Мозъкът му заработи на бързи обороти: какъв нов подход да опита, че да не провали преговорите?

Налагаше му се да продаде нещо. Парите му трябваха на всяка цена. Вече бе дарил на каузата всичко, което можеше да отделя от заплатата си. Но бе трудно да работи като полицейски началник и да крие истинското си призвание — борбата за независимостта на Кинтана Роо.

Виждаше му се напълно естествено да използва за тази цел неща, свързани с бившата слава на народа Майа, народ, който бе създал истинска цивилизация в този край на Юкатан. Неговите ценности щяха в крайна сметка да финансират борбата за свобода, да помогнат на Барехо и неговата група революционери да победят в името на независимостта на земята си. Да победят в борбата срещу корумпираното, пропаднало централно правительство на Мексико. Само да успеят. Тогава Либерасион Кинтана Роо щеше да създаде нова родина, където славата на загиналия народ Майа щеше да изгрее отново.

— Сигурно се шегувате, Ваше Превъзходителство — внимателно заговори той. — Та това е суеверие! Изтьнчен европеец като Вас да вярва на древни проклятия? — Повдигна черни вежди. Дебелите мустаци се закривиха и почти се допряха до носа му.

Гробе отпи търпеливо гълтка лимонада, погледна часовника си и въздъхна дълбоко преди да отговори:

— Собствените ми чувства са без значение, сеньор полицейски началник Барехо. Местните хора вярват в проклятието, не мога да ги накарам да работят за мен. Нещата са прости. Собствените ми слуги се страхуват. Бягат нощем и имам ужасни затруднения да си търся нови на тяхното място. Качеството на живота ми страда, разбирате ли?

Потупа ръба на стола с празното цигаре.

— Харесва ми да живея както си искам, без усложнения. Дори не желая и да се замислям върху възможността, че някои следовници на древната религия на маите могат да се опитат да ми отмъщават, ако аз започна да събирам техните предмети.

Гробе се наведе напред и подаде изпитото си, набръчкано лице от мрежата. Кафявите му очи се впиха в Барехо:

— С парите, които имам, мога да си инсталирам необходимата защита срещу съперниците — производители на наркотици. Но малцина могат да ме опазят от готов да умре религиозен фанатик.

Отново се оттегли в мрежата и пак погледна часовника:

— Времето ви свърши, сеньор Барехо. Съжалявам, че не успяхме да отговорим на нуждите ви.

Полицаят реши, че по-нататъшни преговори не го устройват: щяха да звучат като хленч. Прибра предметите в чантата и затвори капака. Постави шапката си и с наведени рамене се отправи към вратата, която щеше да го изведе от тази крепост.

Наркобаронът викна след него:

— Сеньор Барехо, почакайте за миг.

Барехо се обърна рязко, сърцето му затупа бързо. В него се събуди надежда, че Гробе просто го е разигравал, за да свали цената. Обаче белгиецът имаше предвид друго:

— Нека да ви предложа нещо по-различно, което е също ценно. Не се интересувам от вашите антики, но ще ви дам безплатна информация, поне засега. Ще разчитам, че ще си спомните за мен, ако се появи някой проблем и тогава ще можете да се реванширате.

— И какво е то, Ваше Превъзходителство? — напрегна уши Барехо.

Белгиецът измъкна фаса от цигарето, бръкна в джоба на костюма и извади тъмнокафява кутия. От нея си взе нова цигара. Запали я, но

изчака малко да се разгори и тогава заговори пак:

— От международни източници научих, че екип военни от САЩ идват тайно, за да проникнат в Кинтана Роо. Мисията е от типа „Да се намери и унищожи!“ Тези командоси имат заповед да търсят склад с оръжие или военна крепост дълбоко в джунглата. Знаете ли за това? Дали има нещо общо с революционната партизанска групировка, известна като Либерасион Кинтана Роо, а? — Усмихна се леко. — Тъй като сте полицейският началник по тези места, помислих, че това може би ви интересува.

Барехо замръзна, лицето му побеля. Коремът го сви, сякаш ледена буза го загложди отвътре. Усети беспокойство, което постепенно се превърна в кипяща ярост, а тя сякаш се разля по жилите му. — Американски военни пристигат тук тайно? Как се осмеляват!

— Екипът ще кацне отвъд границата, в Белиз, доколкото зная. С малко душене тук и там предполагам, че ще се доберете до по-подробна информация.

— Благодаря Ви — издума Барехо замаяно, задавено. — Благодаря Ви, Ваше Превъзходителство.

Бе почти забравил за нефритените фигури и пристъпвайки тежко с изтърпнала ръка и чантата в нея, Барехо се затътри след охраната по стъпалата и навън.

Мислеше усилено, пренебрегнал тревогите, спешната нужда от пари и продажбата на антики. Питаше се какво ли бяха открили американските военни и какво се канеха да направят? Дали бяха застрашени собствените му планове за независимост?

17

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, НЕДЕЛЯ, 20.17 ЧАСА

Часове след зловещите вулканични трусове, земята се укроти. Серните зловония се бяха разнесли, във въздуха пак се носеха упойващите миризми на джунглата: ароматите на цветята, острите ухания на разлагаша се зеленина и на смолата на пукащите в лагерния огън съчки.

Фернандо Агилар се приближи до другите трима, ухилен, понесъл в ръка голяма чанта с отворен капак.

— Донесъл съм ви вкусни неща, направо от горската кухня, вместо американските боклуци, които наричате храна. — Бръкна с ръка и извади шепа кълбовидни гъби, сякаш напръскани със сивково-зеленикова боя. Почисти попадналите между гъбите стръкчета трева, мъх и листа: — Като начало ще ги изпечем. Пръстите ще си облизете, като ги сготвим!

Червата на Мълдър къркореха от глад, но Скъли строго запита:

— Не са ли отровни?

— Та това е местният деликатес — възклика Агилар и закима оживено. — Майте са ги използвали за всичките си традиционни гозби.

Рубикън се пресегна и взе една от гъбите. Поднесе я към светлината на огъня. Сините му очи замигаха учудено, археологът сложи очилата върху запотения си нос.

— О, да, ял съм от този вид. Много са вкусни. — Набучи гъбата на едно клонче и я поднесе в огъня. Също като шишче на лагерен огън.

— Е, поне не е донесъл ларви от някоя буболечка — обади се Мълдър. Около огъня летяха роящи насекоми.

— Да, ларви! — Агилар плясна с ръце. — Естествено, мога да донеса колкото искате! Ами, че те са също деликатес. Но ако искате да си устроим истински пир, ще трябва да застрелям маймуна.

— Не, не, благодаря! — сопна се Скъли.

— Е, ще бъде малко по-различно от снощната вечеря — рече Мълдър.

Падна мрак — непрогледен, подтискащ. Огънят с пращащите в него дърва бе островче топла светлина в средата на площада в Кситаклан. При други обстоятелства Мълдър би предложил всички заедно да попеят някоя весела песен. Но не тук, не и сега.

В тъмната прелитаха прилепи, плъзгаха се безшумно из въздуха с особените си крясъци, недоловими за човешкото ухо, макар че Мълдър ги усещаше в пломбите на зъбите си. Наоколо в грациозни спирали се въртяха и големи нощи пеперуди като белезникави сенки на фона на мрака. По-далеч в джунглата присвяткаха отразяващи светлината очи на дебнещи хищници.

Скъли извади пръчката с гъбите от огъня, загледа димящите кълбета и бързо напъха едно в уста. Тъкмо щеше да похвали вкуса му, когато прилеп се впусна пред лицето й и хищно сграби една от едрите нощи пеперуди. Отлетя, преди тя да може да направи каквото и да е освен, стресната, да се дръпне рязко назад.

Мълдър повдигна въпроса за избягалите индианци. Дали щяха да се осмелят отново да се приближат до руините? Агилар изпръхтя презрително:

— Всички те са суеверни страховивци. Преклонението пред религията заглушава в тях гласа на здравия разум. Те си знаят само едно: че тук все още витаят духовете на прадедите им, принесени в жертва за омилостивяване на боговете. Да не говорим за присъствието на самите древни богове.

Рубикън се взря в мрака, заслушан в жуженето на насекомите, в песните на нощните птици, в звуците на вечната гонитба между хищник и плячка. Изглеждаше загрижен, заострените черти на тясното лице изпъкваха. Мълдър бе убеден, че старият археолог си представя дъщеря си, загубена нейде дълбоко в джунглата, сама, а около нея дебнещи ягуари и отровни змии... или пък кръвожадни иманяри.

Ослуша се изведнъж — стори му се, че сред дърветата нещо мърда. Високите тръстики се разлюляха, сякаш невидими същества се движеха из храсталака извън осветения от огъня периметър. Другите май не усетиха раздвижването.

— За един век нещата не са се променили чак толкова много — мърмореше археологът, а мислите му бяха нейде далече, далече. —

Сега като си мисля за тукашната работа на Касандра и нейния екип, не мога да не си спомня за първите аматьори археолози в този район. На тях им се струпаха множество беди, каквито не биха могли да се случат на нас.

Рубикън намести очилата на носа. Хайде, рече си Мълдър, пак е време за спомени.

— Двамина от първите бели, които започнали да изследват руините на маите — Стивънс и Катъруд, били пътешественици ветерани. Смятали, че няма терен, който да им се опре, колкото и да е труден и насечен. Проучили книги за големи градове, загубени в джунглата — „безименни, разрушени и опустошени“ — това мисля бяха точните им думи... чел съм пътните им дневници.

— През 1839 година навлезли в джунглите на Хондурас. Дни наред с мъка си пробивали път и накрая стигнали до развалините на Копан. Намерили срутени сгради, каменни стълбища, полуузаровени в зеленина. И двамата не познавали историята на маите. Питали кой е строителят на тези развалини, а местните индианци само свивали рамене.

— Посетили още няколко пъти Централна Америка — в различни пътешествия. Разглеждали десетки разрушени градове. Заедно публикували книги за пътуванията, които се продавали като топъл хляб. Стивънс бил добър разказвач и публикувал дневниците си, а Катъруд — разкошните си илюстрации. Кнigите им разбудили огромен интерес към археологията. Дали за добро, или лошо, Бог знае?

— Оттук нататък нещата потръгнали зле и за двамата, но особено за Катъруд. Сякаш проклятие надвиснало над него. Заболял от малария и непрекъснато страдал от пристъпите ѝ. Окуцял от рани, които започнали само като ухапвания от комари, а после крайниците му се подули и инфектирали. Лявата му ръка почти се парализира. Индианците го носили на носилки, не можел да ходи.

— Все пак в един момент се пооправил и се завърнал в Ню Йорк, където направил изложба на картините си. Тогава избухнал пожар и огънят погълнал една от най-интересните човешки експозиции — неговите рисунки и донесените от пътешествията невероятни древни антики.

Скъли поклати глава:

— Каква загуба!

Рубикън се взря в огъня:

— Години по-късно, когато Катъруд отново се завръщал в САЩ след поредната експедиция, корабът се сблъскал с друг съд и той се удавил. Лош късмет или проклятие на майте? Зависи на кое вярвате!

Клекнал малко по-настрана, Агилар дъвчеше нещо, което хрущеше в устата му доста необичайно. Мълдър се взря. Стори му се, че в устата на водача им изчезнаха мърдащи черни крака, а хрускането продължи.

— Интересна история, сеньор — обади се той — Проклятието, обаче, не е било достатъчно силно, та да спре потока от бели авантюристи като вас самия, нали?

— Или пък дъщеря ми — бързо отвърна Рубикън.

Скъли се изправи.

— Като че ли трябва да си лягаме, да поспим и починем — подкани тя. — И не започвайте да разказвате страшни истории, от които тръпки да ни побият!

— Добра идея — Рубикън прие поканата за сън. — Утре ще трябва да станем на разсъмване и да започнем най-щателно търсене.

Мълдър подхвърли:

— Май историята за младите влюбени ще трябва да дочека своя час.

* * *

Агентът се събуди около полунощ от шумолене: някой пълзеше! Близо, съвсем наблизо. Замига, после седна на постелята, заслуша се внимателно.

Със сигурност нещо се движеше отвън, по площада... може би голям хищник ги дебнеше, надявайки се на лесна плячка. Тънките стени на палатките не можеха да осигурят никаква защита.

Наведе се, отметна краищата на мрежата против комари и се пресегна да откопче вратата на палатката. Платът прошумя и той замръзна, наострил уши. Този път, обаче, не чу никакъв шум.

Представи си някакво огромно месоядно чудовище от джунглата, праисторически звяр, загубен във времето, който души въздуха и се

заглежда към мястото, откъдето идва шум. Преглътна и постепенно повдигна крайчеца на вратата, а после провря глава навън.

Светлата луна, наближаваща пълнолуние, тъкмо изгряваше като полуутворено око, разпилявайки бледите си лъчи по върховете на дърветата, а дебели облаци се опитваха да забулят небето.

Палатките бяха разпънати близо до един от множеството възпоменателни стълбове, около който, досущ като свиреп пазач, се виеше пернат змей. Високата колона се бе навела леко, а сянката ѝ се бе размила и сякаш разпиляна върху нагънатите от трусовете плохи на площада.

Отсреща — в джунглата — дърветата мълчаха, укротени. Клоните им приличаха на издигнати ръце на скелети. В този късен час, дори нощните създания се бяха спотаили в очакване.

Ето! Мълдър чу шума отново. Дали нещо не изсъска, или изтрака? Очите му пробягаха в мрака, опитаха се да открият източника, но нищо не се виждаше — само неподвижни сенки. Зачака с притаен дъх и удвоено внимание.

И тогава, точно когато се бе почти убедил, че всичко е просто игра на въображението му, Мълдър зърна гърчеща се светкавица, нещо виещо се на лунната светлина по края на джунглата.

Изви глава, опитващ се да види по-ясно на несигурната светлина. Сред високите сплетени клони на дърветата и провисналите лиани съзря голямо змиевидно тяло, което се извиваше, пълзеше и се плъзгаше нагоре и надолу — из храсталака — с невероятна лекота, безшумно, дебнешко.

Агентът ахна и нещото се обърна към него. Очите му блеснаха, в тях гореше огън! Заблещукаха и големи, невъзможно големи люспи, като пера и същевременно не бяха пера, като огледални пластини, застъпващи краишата си и закачени върху плат, отразяващи лунния лик в десетки, не стотици, ослепителни образи, обърнати към него.

После само с една могъща извивка, за част от секундата, гъвкавото тяло изчезна в среднощните сенки. Мълдър не видя нищо повече, макар че остана още дълго, взрян към посоката, където се бе появило онова нещо. По едно време му се счу, че клон изпраща нейде в мрака на джунглата, но причината би могла да бъде друга.

Накрая се успокои — провря се отново в палатката, спусна мрежата и започна да напряга памет, за да възстанови образа в

съзнанието си максимално точно. Непременно трябаше да разбере какво точно бе видял. Ако изобщо бе видял нещо!?

Дълго време, много дълго, сънят не пожела да го споходи.

18

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, ПОНЕДЕЛНИК, НА РАЗСЪМВАНЕ

Индиеците се завърнаха на разсъмване. Както бе предрекъл Фернандо Агилар. Самият той сега седеше до изстиващия лагерен огън, пушеше току-що свита цигара и се мръщеше. Те се приближиха с нежелание, свели глави, очевидно смутени.

Мълдър изпълзя от палатката и се загледа в тях. Приличаха му на пристигнали преди секунди работници от първата смяна, както навсякъде по света. Владимир Рубикън бе станал преди него. Сега с голямо внимание разглеждаше пернатия змей на близката колона и с джобното си ножче стържеше полепналия мъх, за да може по-добре да чете йероглифите.

— А, агент Мълдър, станахте вече! — приветства го археологът.
— Днес вероятно ще намерим следи от онова, което дъщеря ми и колегите ѝ са правили. Трябва да е открила някаква тайна в тези развалини. Ако открием същата тайна, ще разберем защо са изчезнали.

Дочула гласовете им, Скъли също изпълзя от палатката си.

— Добро утро. Мълдър, приготви ли вече закуската?

— За мен юфка и мляко, благодаря — парира я той.

Агилар захвърли ядно фаса на смрадливата цигара. Както винаги изглеждаше току-що избръснат. Като видя работодателите си будни и наблизо, с изпълнен с погнуса и презрение глас се зае да гълчи индианците на език, който Мълдър не разбираше.

— Какво казва? — попита Скъли. — Какво са направили?

Рубикън се заслуша за минута, поклати глава:

— Говори на език, произведен на този на майте. Мнозина от местните хора все още го говорят. — Сви рамене. — Хм, предполагам, че не са направили нищо лошо, просто избягаха от страх. Агилар само се опитва да ни впечатли с авторитета си пред тях.

— И аз имах такъв началник — усмихна се Мълдър.

Агилар се приближи усмихнат, сякаш очакваше да му направят скъп подарък.

— Добро утро, amigos. Днес ще разгадаваме мистериите на загубения Кситаклан, нали? И ще разберем какво се е случило с красивата сеньорита Рубикън и нейните придружители, а?

— Разпитахте ли ги? — изгледа го Скъли, обръщайки глава към индианците. Те изглеждаха смирени след дългия поток от остри приказки, издумани от Агилар.

— Твърдят, че духът на това място е отнесъл сеньорита Рубикън. Древните богове искат кръв, жадни са след толкова много години. Затова тези хора не смеят да пренощуват сред развалините. Те не са цивилизовани граждани като вас и мен. И дори не се опитват да се правят на такива.

— Аз питам дали някои от тях са помогали на археолозите? — ядно изстреля думите Скъли и го изгледа още по-остро, очаквайки отговор. — Някой трябва да знае това!

— Сеньорита Скъли, аз заведох онзи екип до Кситаклан, за което получих доста добро заплащане в щатски долари и съм много благодарен. Тези индианци, потомци на майте, разказват, че след като съм си тръгнал, много пъти чули силен шум, усетили да стават разни странни неща. Сеньорита Рубикън и нейните приятели им се присмивали на глупостта, обаче помагачите им избягали далеч, за да са в безопасност. Сега те казват: вижте сами кой е глупав и кой е умен, разбирате ли?

— Провалили са се на теста за интелигентност в областта на свръхестественото — измърмори си Мълдър.

Агилар зарови по джобовете си за тютюн и хартийки. Над площада ниско прелетя красива птица със зелени пера. Кацна на едно дърво, после на друго, запя с тъжен музикален глас. Индианците спряха работа, загледаха удивени птицата и бързо забърбориха помежду си на техния си език.

— Това е птицата кетцал — посочи Агилар. Свали шапката от оцелотова кожа и засенчи с нея силната утринна светлина. — Много е ценна. Майте са използвали само пера от кетцал за церемониалното си облекло.

Рубикън се намръщи и се заоглежда, сякаш очакваше да види следи от дъщеря си, а Мълдър раздразнено запита Агилар:

— Знайт ли какво се е случило с Касандра, или не?

Агилар сви рамене:

— Аз зная само това, че сеньорита Рубикън бе жива и здрава, когато аз си тръгнах за Канкун.

— Добре, да се залавяме за работата и да я потърсим — тросна се Скъли.

— Развалините вероятно са разположени на голяма площ, повече от миля и нещо — посочи с ръка Рубикън. — Отделни сгради или храмове, помежду им може да има дървета, гъста растителност.

— Кажете сега на вашите хора какво търсим! — нареди Скъли.

— Може би ще ни помогнат да прегледаме внимателно целия обект.

Агилар предаде нареддането, а индианците се разпръснаха във верига и започнаха внимателен оглед на развалините. Говореха възбудено помежду си. Някои бяха неспокойни, други объркани, трети охотно затърсиха следи от археолозите.

Скъли, Мълдър и Рубикън тръгнаха напосоки из Кситаклан. Първо извървяха отсечката по дължината на обраслото игрище, взираха се в нишите и дупките по пътя си. Търсеха каквато и да е улика: нещо да ги насочи, бележка, оставена от екипа, дори... тела?

Скъли размишляваше на глас:

— Екипът се състои от инженер, двама археолози, специалист по иероглифите и фотограф. В групата няма специалист по оцеляване в трудни ситуации. — Тя огледа гъстата редица дървета наоколо с цялата увиснала от клоните зеленина, ниските палми, почти непроходимия храсталак. Слънцето бе много силно — огряваше всичко като мощн прожектор.

— Дори и помощниците им да са избягали като нашите снощи, пак не мога да си представя Касандра и другите да са тръгнали без вода из гъстата джунгла. Нали видях как се добрахме дотук. Аз лично не бих искала дори да се разхождам без вода — продължи агентката.

— Касандра е опитна и би оцеляла в много трудни ситуации — обади се Рубикън. — Има топографски карти на местността, умее да ги разчита отлично. Притежава хладнокръвие и напълно здрав разум.

Скъли заговори съвсем тихо:

— Снощи аз лично разгледах картите. И не съм сигурна, че нашият приятел Агилар ни доведе по най-късия път. Допускам, че ни забави по никаква причина.

— И аз не му вярвам — намеси се Мълдър. — Но той прилича повече на хитруващ на дребно продавач на стари коли, отколкото на опитен престъпник.

— Помнете, че наоколо е дива джунгла, агент Мълдър — каза Рубикън. — Както и да е, ако индианците наистина са изоставили Касандра и приятелите ѝ, било е само въпрос на малко време преди тя да прибегне към решителни действия... Те би трябвало някак си да намерят обратния път към цивилизования свят.

— Значи разсъждаваме така: Агилар ги оставил на индианските водачи някъде тук, наоколо... тогава може би индианците са избягали... възможно е да е имало и други земни трусове, нали? — продължи Скъли.

Рубикън примигна няколко пъти — силната слънчева светлина дразнеше очите му. — Надявам се само това да е бил проблемът.

— При положение че са свършили запасите, Касандра е нямала друг избор, освен да тръгне през джунглата — посочи Скъли.

— Дали всички са тръгнали заедно? — попита Мълдър. Зарови пръсти в йероглифите, издълбани в един блок до него. Нещо много дребно и бързо се шмугна в най-близката пукнатина. — По-логично би било един или, да кажем, двама от тях да отидат за помощ, а останалите да чакат тук.

— Нали сам видя колко е труден преходът в джунглата, Мълдър — рече Скъли. — Може би тя е решила, че най-добрият им шанс е да се движат заедно.

— И все пак не ми звучи убедително — възрази Мълдър.

Рубикън поклати глава, побелялата му коса бе залепната по темето от потта.

— Надявам се това да е истината, защото така все още има надежда за моето момиче.

Изведнъж някой извика силно възбудено. Един от индианците ги зовеше. Бе недалеч от тях, в самата джунгла.

— Бързо — Мълдър незабавно побягна по посока на виковете. — Намерили са нещо.

Владимир Рубикън се втурна заедно с тях, като дишаше тежко, но не изоставаше докато прескачаха повалени дървета, скални отломки и малки поточета. Мълдър подплаши някакво едро животно, което подскочи и се шмугна в околните храсти. Не успя да го види, но усети

как студени тръпки пробягваха по гърба му, а в гърлото му сякаш заседна буца. Сигурно беше едно от онези хълзгави същества, които бе зърнал на лунната светлина през нощта, или си беше въобразил, че вижда? Възможно ли беше то да е основата на всичките митове на майте? Кръвожадни хищници — причина за безбройните случаи на безследно изчезнали хора години наред... включително Касандра Рубикън и екипът ѝ?

След малко дотичаха до нисък храм, не по-голям от обикновен селски навес. Макар древен и обрасъл в зеленина, изглеждаше добре запазен. От едната му страна растителността бе изчистена, пълзящите растения — отстранени така, че да се виждат каменните стени и вътрешността с нисък таван.

Отпред стоеше един от техните помагачи. Бе смутен и уплашен, защото Фернандо Агилар му се караше. Той беше бесен, но щом зърна приближаващите се американци, изражението му незабавно се промени, сякаш вълшебна пръчка изтри гнева от лицето му. Той мазно се усмихна и размаха шапка.

— Вижте какво намерихме, amigos! — викна Агилар. — Следи от екипа на сеньорита Рубикън!

В сенчестото помещение имаше купчина сандъци, покрити с брезент. Като предизвикващ бика матадор на аrena, Агилар сграби края на брезента и го дръпна рязко. Отдолу се показаха складирани провизии.

— Археолозите сигурно са оставили провизиите тук, за да не ги разграбят дивите животни. Макар и другата екипировка да е изчезнала, тези неща са недокоснати. Каква находка само, а!

— Но защо ще остави всичко това? — недоверчиво запита Скъли.

— Вижте, хранителни продукти и радиопредавател — обясни Агилар, сякаш те не виждаха. — А в този голям сандък има и нещо друго. — Наведе се да го огледа по-отблизо. Повика индианеца да отвори капака.

— Мълдър, разбиращ ли какво означава това? — прошепна Скъли. — Касандра не е тръгнала да търси храна. Тук има храна за седмици наред. Екипът би могъл да използва предавателя, за да повика помощ, нали?

Рубикън се наведе нетърпеливо към големия сандък, избута индианец на страна и задърпа капака със силните си пръсти. Агилар се отдръпна в страни.

Скъли бе изненадана от съдържанието:

— Водолазен костюм? — възклика, озадачена. — Вероятно Касандра е искала да изследва кенота?

— Разбира се, добрият археолог не пропуска такава възможност — обясни Рубикън, като енергично кимаше с глава.

— В тези дълбоки кладенци предметите се задържат векове наред. Ами да, тя, моята Касандра, би се спуснала долу лично, също като Томсън.

Скъли плясна с длан и размаза нахално, жилещо насекомо.

— Кой е Томсън? Не си спомням човек с това име в екипа?

Стреснат, замисленият Рубикън вдигна глава:

— Кой? А, Томсън? Имам предвид Едуард Томсън, последният от големите непрофесионални археолози, работили в Юкатан. Той години наред изследвал кенота при Чичен Итца, където открива най-голямата археологическа находка — истинско съкровище от предмети на маите.

Мълдър замислено опира ръкава на водолазния костюм, импрегниран с каучук.

— Значи той се спускал в кладенец за жертвоприношения, като този тук отвън? — Посочи с ръка в посоката на големия площад.

Рубикън поклати глава:

— Е, не веднага. Години наред обработвал дъното с нещо като драга. Спускал голяма чугунена кофа със зъби, изгребвал много кал и боклуци, после ги преглеждал и пресявал на ръка. Извадил човешки кости, парчета плат и тъкани, нефритени предмети, няколко напълно запазени черепа — единият от тях очевидно бил използван като церемониална кадилница, защото още миришел на ароматни вещества. След известно време разbral, че неудобната драга не върши работа. Далеч по-добре би било водолаз да пипа със собствените си ръце. Когато организирал експедицията, бил предвидил и тази вероятност. Носел нужната екипировка, предварително подгответил спускането. Научил четиридесета си индиански помагачи как да работят с въздушните помпи и механизмите за спускане.

Рубикън погледна към водолазния костюм, с който Касандра вероятно е възнамерявала да се спуска и изглежда с мъка подтисна тръпките по тялото си.

— Когато Томсън слязъл в кенота, индианците тържествено се сбогували с него, убедени, че вече никога няма да го видят. По собствените му думи, записани по-късно, той „потънал като торба е олово“ на дълбочина девет метра. Водата била толкова мътна, че фенерът му не можел да освети нищо. На дъното намерил какво ли не: монети, скулптури, нефритени и гумени предмети.

— Въпреки армирания водолазен костюм честите спускания значително увредили слуха му. Но местните хора се отнасяли със страхопочитание — той бил единственият човек, слязъл в кладенец за жертвоприношения и излязъл оттам!

Скъли кимна:

— Мислите, че дъщеря ви е възнамерявала да върви по неговите стъпки и да слезе в кенота на Кситаклан?

Мълдър разглеждаше екипировката.

— Не личи костюмът да е използван. Гаранционният етикет на производителя все още си седи.

— Някой е прекъснал работата им, преди да завършат всичките си изследвания, убеден съм в това — упорито настоя Рубикън.

Мълдър ясно забеляза как Фернандо Агилар хвърли гневен поглед на индианеца. Последният се извърна, унизително свел рамене.

— Нещо или някой е прекъснал работата им? — констатира Мълдър за себе си.

* * *

Пъшката усилено, катерейки неравните и тесни варовикови стъпала на централната пирамида Кукулкан.

— Внимавайте — предупреди Мълдър. — Не са много стабилни.

Рубикън приклекна, за да ги разгледа. Показа им надписите, неотдавна почиствани с фина археологическа четка, изстъргалите мъх, мръсотия, варовиков прах и отломки.

— Екипът на Касандра е почистил първите дванадесет стъпала. Ако можех да разчета тези йероглифи, щяхме да разберем защо майте

са построили Кситаклан. И каква е била причината той да стане светилище. — Изправи се, притиснал ръка към кръста. — Но не съм специалист по тази част. Всъщност истинските експерти са малцина. Йероглифите на майтите са сред най-трудните писмени знаци от древната човешка писменост. И затова Касандра взе епиграф в екипа.

— Да — потвърди Скъли. — Кристъфър Порт.

Рубикън сви рамене:

— Научих, че бил много опитен.

— Хайде да се качим и да видим какво има на върха — предложи Мълдър и тръгна нагоре.

— Вероятно открит храм — отвърна Рубикън. — Главният жрец заставал на платформата и се обръщал с лице към изгряващото слънце преди да нареди жертвоприношението да започне.

Стигнал пръв на върха, Мълдър постави ръце на кръста и дълбоко пое дъх, оглеждайки с нямо възхищение невероятната гледка, разкрила се пред очите му.

Джунглата се простираше като зелен килим наоколо, докъдето взорът му стигаше. Наситено зелено навсякъде! Дървета, лиани, храсти. Развалините на каменните храмове в далечината изпъкваха като гигантски надгробни камъни.

— Господар тук е миналото — прошепна Рубикън.

Мълдър си представи изгрев-слънце и жреците на майтите, богоподобни, извисени, сякаш допиращи небето. Тълпата е чакала долу, на площада, хората, призвани от свещенослужителите след тежка работа в джунглата: сечене и сечене, за да се освободи място за сеитба на царевица, бобови растения, чушки. А жреците тук — на върха с вече упоените или овързани жертви, готови да пролеят кръвта им, за да почетат боговете.

Фантазиите на Мълдър изведнъж избледняха, когато Рубикън сви ръце като фуния около устата си и обърнат към джунглата изрева колкото сила има: — Касандра! Касандра! Ехoto върна вика, изплашени птици излетяха от дърветата. — Касандра! — проехтя гласът на археолога отново.

Той се огледа, внимателно заслушан, в очакване... Мълдър и Скъли стояха до него, мълчаха, затаили дъх. В очите на стария човек бликнаха сълзи: — Трябваше да опитам — извинително прошепна той и кокалестите рамене болезнено се свиха.

После, все така смутен, Рубикън извърна поглед към високите колони на открития храм около тях и плоската платформа. Мълдър забеляза изящната резба в камъка и сложната й символика. Тук-таме личаха следи от боя, нанесена в издълбаните с длето улеи.

И тук строителите на Кситаклан бяха отделили много място на пернатите змейове. Видно бяха целили двойствено и конфликтно внушение: образите изльчваха сила и същевременно подчинение, чувство за страх, но и за защита. Други мотиви представяха висок човек, без черти на лицето, със странна броня или костюм, зад който сякаш текаха пламъци. На главата имаше кръгло покритие, което безпогрешно приличаше на...

— Хей, Скъли, тази фигура да ти прилича на нещо познато? — обърна се агентът към Скъли.

Тя скръсти ръце на гърдите и поклати глава:

— Ти сега нали няма да започнеш да търсиш връзка между твоите древни астронавти и изчезналите хора, а Мълдър? За Бога!

— Просто оглеждам уликите по мой си начин — тихо подхвърли той. — Може би Касандра е разкрила сведения, които други хора са искали да останат в тайна.

— Това е Кукулкан — обясни Рубикън, който не слушаше Мълдър. А последният се загледа в други образи, представящи странно оформен кораб със спирално навити елементи, които спокойно можеха да означават части от машини или друга техника. — Много могъщ и много умен, той носел от небесата мъдрост и знания на хората. Откраднал огъня от боговете и го дал на човека — говореше археологът.

Мълдър погледна Скъли и повдигна вежди:

— Просто мит, а? — подхвърли той.

Рубикън намести очила на носа и изведнъж усети колко безполезен бе този жест. Свали ги и те увиснаха на обичайното си място — верижката около врата му. — Бог на вята, господар на живота, Кукулкан донесъл цивилизацията на народа Майа още в незапомнени времена. Той създад металургията. Той е бил покровителят на всички изкуства.

— Въобще ренесансова фигура — обади се Мълдър.

— Кукулкан управлявал много векове, докато в един миг врагът му Тецкатлипока го прогонил. Това е онзи, за когото ви разказвах —

противникът на бога, чийто труп издавал ужасна миризма. Кукулкан трябвало да се завърне в родните земи, затова изгорил къщите си, а те били направени от сребро и раковини; след това отплавал на изток по морето. Оттогава никой не го е виждал, но обещал на народа си, че един ден ще се върне при него.

Сърцето на Мълдър затупа — стори му се, че е попаднал на нещо много важно. „Къщи от сребро и раковини“ би могло да значи метал и стъкло. Като се добави символиката на огъня и ето ти ракета или космически кораб!

— Маите вярвали на обещанието му, наречете го легенда, ако щете — продължи археологът и засенчил очи с ръка, се загледа далеч към хоризонта. — Затова поставили постоянни постове на източното крайбрежие, които ден и нощ чакали знак от Кукулкан. И когато една слънчева утрин се появили испанците на галеоните, с блестящите си брони, маите решили, че Кукулкан се е върнал при тях.

— Хора в блестящи брони — ето ти космонавти! — не се сдържа агентът.

— Слушай, Мълдър, ти си мисли каквото искаш — скастри го Скъли. — Зная от опит, че е безполезно да те разубеждавам, но работата ни чака: става дума за безследно изчезнали археолози, забрави ли? Какво общо имат боговете и древните астронавти с нашия случай? Кажи ми!

— О, нищо, Скъли, уверен съм, че нямат нищо общо — отвърна Мълдър, но тонът му говореше точно обратното. Продължи да се усмихва: — Нищо общо!

19

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, ПОНЕДЕЛНИК, 15.10 ЧАСА

Слязоха от обратната страна на пирамидата. Стъпалата там бяха също така стръмни, но още по-неравни и порутени. Рубикън показва на Скъли място, където някой вандалски бе разчупил с длето и чук красиво изваяни древни барелефи. Отзад зееше дупка, вероятно крадецът бе търсил ниши със скъпоценни предмети.

Ядосан, археологът викна с възмущение:

— Тези предмети се продават на черните пазари в Канкун и Мексико сити на неуки колекционери или на богати парвенюта, които просто искат да притежават нещо ценно. Касандра може би е попаднала на някои от тези престъпници.

— Районът обаче е много изолиран — рече замислено Скъли. Тя слизаше след него и бяха стигнали до последните стъпала.

Прекосиха площада и тя продължи:

— Някой би трябвало да ръководи този престъпен бизнес. Вероятно задигнатото се разпределя по разни канали, сигурно има организация или цяла мрежа.

— Не бих се учудил, ако и той е част от нея — Рубикън посочи Агилар с острия си лакът. Водачът бързаше към тях, току-що захвърлил фаса на поредната свита на ръка цигара.

— Намерихте ли нещо горе, amigos? — попита той угоднически.

Силен гняв гореше в сините очи на Рубикън:

— Днес ще завършим предварителния оглед на района и ако до утре сутрин не сме намерили други следи от екипа, ще използваме предавателя на Касандра, за да се обадим на мексиканските власти. Ще поискаме незабавна помощ. Те могат да изпратят инспектори и хора от органите за сигурност. От националните, не от местните — местните вероятно са замесени в бизнеса на черните пазари — издума бързо и ядно той. — Оттук незаконно са изнесени много предмети.

Агилар го изгледа и по лицето му се изписаха смесени чувства — на наранена гордост и раздразнение, които се опита да потисне.

— Това, което сте видели, би могло да бъде работа на иманяри от преди доста време, сеньор Рубикън. Кситаклан не се охранява вече много, много години, векове даже.

Рубикън впи разярени очи в него:

— Г-н Агилар, всеки, който има очи, може да види, че става думи за нас скоро разбити стени. Аз имам нужната опитност да преценя, че въпросните предмети са изнесени съвсем нас скоро — най-много преди месеци.

Агилар скръсти загорели ръце на гърдите си и сви устни:

— Тогава може би дъщеря ви и нейните археолози са изнесли най-ценните неща оттук, за да спечелят от тях, а? Те нали работят за разни музеи в Америка?

Рубикън се наведе към мексиканеца, издал долната си челюст напред. Щръкналата войнствено брадичка почти допря носа на водача:

— Моята Касандра и колегите ѝ никога няма да извършат нещо толкова должно — изръмжа той. — Защото са истински археолози, които разбират значението на човешката история и ценността на намерените древни предмети! Които трябва да останат по местата си, за да бъдат проучени както трябва!

— Усещам, че не ме харесвате, сеньор Рубикън — отвърна Агилар и нахлути шапка. В гласа му зазвуча помирителна нотка. — Но трябва да работим заедно, нали така? Тук в Кситаклан сме много изолирани. Нужно е да си помогнем, а не да се превръщаме във врагове. Ще стане лошо и опасно, ако не успеем да заработим като един екип.

Докато спорът между Рубикън и дългокосия водач се разгаряше, Скъли се отправи към лагера. Извади раницата си от палатката и я пусна на земята. Макар че вече бе напълно светло, индианците отново бяха изчезнали в джунглата и наоколо не се виждаше никой. Това я притесни.

Приближи се до по-близката от двете възпоменателни колони с красиво издялани по тях пернати змейове. Внимателно огледа скулптурата на силната дневна светлина и забеляза странни петна върху патината на камъка. Скулптурата бе напръскана с яркочервени капки! Малки, но плътни алени струйки провисваха като прокапала

боя от острите зъби в пастта на един от най-едрите змейове! Скъли се наведе още, любопитна, стресната и същевременно погнусена.

Това приличаше на съсирана кръв! Някой бе изсипал кръв в каменната паст на змея, сякаш да даде на скулптурата да опита от... прясно принесената жертва. Тя проследи съсиреците надолу по колоната до нагънатите площи на площада...

— Мълдър! — извика остро тя.

Партньорът ѝ дотича незабавно, разтревожен. Рубикън и Агилар се обърнаха към нея с гневни лица, недоумявайки какво бе прекъснало караницата им.

Скъли му показва алените пръски и стеклите се надолу тънки струйки. И последното си откритие — в подножието на колоната в локвичка съсираваща се върху плочите кръв, лежеше прясно отрязан човешки пръст!

Мълдър клекна и загледа отрязания пръст. Само за миг по непроницаемото му лице премина отвращение.

След малко дотичаха Рубикън и Агилар и застанаха до тях, безмълвно вторачени в окървавения предмет на земята.

— Съвсем нас скоро е — рече Скъли. — Преди не повече от час, час и нещо.

Мълдър докосна с пръст локвичката.

— Почти се е съсирила. Трябва да се е случило докато бяхме на пирамидата. Не чух писъци, обаче. Агилар! Ти беше тук — долу?

— О, не, аз бях в джунглата — водачът смяяно поклати глава и свали шапка, сякаш да се преклони пред починал приятел. — Точно от това се опасявах, много се страхувах това да не се случи... — заговори той шепнешком и се заозърта неспокойно. Присви очи, като че очакваше индианците да дебнат потенциалните си жертви от джунглата. — Да, много ме беше страх...

Той обиколи няколко пъти колоната, като че търсеще още следи.

— Религията на майте е древна. Ритуалите им са се изпълнявали хиляди години, преди белият човек да се появи по нашите брегове. А стават още по-жестоки, когато се смесват с тези на толтеките. Хората не си забравят лесно вярата, нали така?

— Чакайте малко! — намеси се Скъли. — Да не би да твърдите, че някои потомци на майте все още практикуват старата религия?

Изрязват сърцата на жертвите и ги хвърлят в кладенците за жертвоприношения, така ли?

Студени тръпки полазиха по гърба й, когато започна да съпоставя известното и да съставя сценария на хипотеза, в която би повярвал дори и Мълдър. Бяха ли Касандра и екипът ѝ станали жертва на такъв кървав ритуал?

Обади се Рубикън:

— Е, някои от тукашните все още помнят древните толтекски песнопения и отбелязват празниците, макар че повечето са били покръстени... или поне се смятат за цивилизовани вече. Вероятно малцина практикуват ритуали, свързани с проливане на кръв и особено самоосакатяване — отрязване пръст на ръката или крака! Може би единствено тези, които живеят тук, далеч от градовете...

— Самоосакатяване ли? Значи някой от индианците е отрязъл собствения си пръст?! — Мълдър не бе чувал за този ритуал.

Рубикън кимна с глава и посочи кръвта по колоната.

— Вероятно с обсидианов нож.

Скъли напрегна въображение в опит да си представи религиозен екстаз, който да даде достатъчно сили и воля някому да си отсече пръста. Това означаваше да успее с назъбен каменен нож да си пререже костта и сухожилията, без дори да нададе вик от болка.

Рубикън изглеждаше замислен. Дали вече не бе обмислял възможността дъщеря му и другите да са станали ритуални жертви?

— Маите и толтеките са проливали доста кръв чрез ритуалите си: собствена и на чуждоземни пленници и жертви. На най-светия от всички празници дори върховният владетел пробождал слабините си с шип от риба скат, за да си пусне кръв.

Скъли забеляза, че Мълдър прегъльща с мъка.

— Кръвта е най-голямата сила — обади се Агилар.

— Кръвта, която проливали на ритуалите, потичала по дълги късове хартия, направена от черничева кора. Тя оставяла следи, капки и петна, по които после жреците гадаели бъдещето — Рубикън погледна към небето. — След това навивали хартията на руло и я изгаряли, за да може свещеният пушек от нея да отнесе послание на боговете.

Скъли погледна мрачно към прясната кръв:

— Ако някой от индианците наистина си е отрязъл пръста току-
що с каменен нож, той наистина има нужда от медицинска помощ.
Този вид примитивна ампутация лесно може да му докара гангrena,
особено при тропичен климат.

Агилар намери смачкана цигара в джоба си и без да я пали, я
напъха в уста.

— Няма да го намерите, сеньорита. Никога. Той е побягнал
надалеч от Кситаклан — обясни водачът им. — Направил е своята
жертва на пазителите на Кукулкан, но сега, когато по този начин е
издал религията си, ще иска да се скрие. Тукашните потомци на майте
имат дълга памет. Те все още се страхуват много от белия човек и
преследванията. Тук все още помнят един от първите бели губернатори
— отец Диего де Ланда. Истински касапин.

Рубикън кимна в знак на съгласие.

— Бил е францискански монах и по негово нареждане храмовете
са били разрушавани, олтарите — унищожавани. Който се кланял на
идоли и бил заловен, бил подлаган на бой с камшици и други мъчения,
като разтягане на колело и скрипци, заливане с връяла вода.

Агилар кимаше охотно, доволен, че имат единомислие със стария
археолог.

— Si, Si, отец де Ланда търсил индианци, които можели да четат
старото писмо и ги карал да му превеждат йероглифите. Обаче за него
те били противни на словото на християнския бог. Били истинско
проклятие. Веднъж му донесли тридесет книги, подвързани с кожа от
ягуар, повечето пълни с рисунки на змии, а той решил, че те съдържат
льжливите слова на дявола. И затова наредил да ги изгорят!

Рубикън го заболя сърцето само при споменаването на такава
загуба за науката.

— Де Ланда подложил на мъчения пет хиляди май и избил почти
двеста от тях, но го отзовали в Испания заради невъздържаната му
жестокост. Преди да го съдят на специален процес, в дълъг трактат той
описал всичко, научено от него за майте.

— И бил осъден за ужасяващото си поведение, нали? — попита
Скъли.

Агилар повдигна вежди и се изсмя ехидно:

— Ами, сеньорита! Изпратили го пак в Юкатан — този път със
сан на епископ!

Рубикън прилекна пред окървавената колона и се замисли дълбоко. Скъли се наведе, за да вземе отрязания пръст. Той бе все още топъл и гъвкав на пипане. Кръвта бе съсирена, повече капки нямаше. Тя зърна за миг кокала и човешката плът, прорязани от каменния нож.

Ако някои от тези хора все още практикуват жестоката си религия, на какви ли други... жертви биха поsegнали, помисли тя.

20

ДЖУНГЛАТА НА ЙОКАТАН, НА ГРАНИЦАТА С БЕЛИЗ, ВТОРНИК, 02.15 ЧАСА ВОЕННО ВРЕМЕ

Врагът този път беше джунглата — пречка за преодоляване, обект за разгромяване. Майор Уилис Джейкс изобщо не подлагаше на съмнение способността на хората си да се справят със задачата. Това беше тяхна мисия и тя щеше да бъде изпълнена.

Десет души съставяха специалния екип за тайно проникване. Носеха камуфлажно облекло и очила за нощно виждане. Бяха пристигнали с полет под прикритие на необитаем бряг на северната граница на Белиз. Тръгнаха веднага по суша през джунглата в два всъдехода.

Най-трудната част след кацането вече бе минала. Слязоха на ръба на залива — Баия Четумал, пресякоха няколко пусти през нощта шосета и моста над таената Лагуна де Бакалор. После навлязоха в необятното диво пространство на Кинтана Роо.

Следваха специален маршрут през джунглата с помощта на компютърна цифрова карта. Курсът бе избран да избягва дори най-рядко населените места и фактически бе права линия. По терена почти никъде нямаше следи от човешка дейност или жилища, нямаше пътища или села... бе точно по вкуса на майор Джейкс.

Налагаше се темпото на придвижване да бъде доста високо — преди изгрев-слънце населените крайбрежни райони и всички пътища трябваше да останат далеч зад тях. Не можеха да си позволят почивки, налагаше се да напредват и да напредват с постоянната мисъл, че трябва да стигнат мишлената — източника на мощния шифрован сигнал — през следващата нощ. Надяваха се да изпълнят задачата под прикритието на мрака. И преди да са поели обратния път, тайната военна база трябваше да бъде напълно унищожена.

Мощните всъдеходи имаха тесни каросерии и направо „поглъщаха“ всякакво препятствие: заплетената жилава зеленина не можеше да им се опре. Те пробиваха път през джунглата, като пъртина

през сняг, но в област, където никой никога нямаше да го забележи. Дори и някой да зърнеше екипа на майор Джейкс, командосите отдавна щяха да са изчезнали, преди да може да се организира каквото и да е официално разследване или преследване. Тежките балонни и армирани гуми мачкаха храсталака; всяко колело бе на собствена ос и с карданно съединение — това позволяваше максимална свобода и гъвкавост на придвижване при най-трудния и почти непроходим за други машини терен.

Половината командоси се возеха в машините, другите крачеха бодро отзад с почти същото темпо по вече отъпкан път. На час се сменяха: пешеходците отиваха по всъдеходите, а возилите се — отзад. От опит майорът знаеше, че това е оптималният начин да се прехвърля по земя група за специални задачи под прикритие, без да се чака официално разрешение от чуждо правителство. От официална гледна точка тайната мисия не съществуваше... поне толкова, колкото не съществуваше и тайният склад с мощнни оръжия или пък необявената военна база дълбоко в джунглата на Юкатан.

Майор Джейкс не се вълнуваше за последици или нюанси. Заповедите му бяха точни... в никакъв случай прости, но пък напълно ясни. Никога не задаваше въпроси освен ако те не касаят техническото изпълнение на мисията. Подчинените задаваха още по-малко въпроси и от него: познаваха си шефа!

Освен прякото си предназначение, очилата за нощно виждане засилваха зрението и зелената им остатъчна светлина придаваше на пейзажа неземен, нереалистичен вид. Джейкс бе много опитен и знаеше всички тези неща. Той и хората му бяха прониквали къде ли не и унищожавали не една и две чужди незаконни инсталации, „несъществуващи“ от техническа гледна точка. А след изпълнението на задачите — реално несъществуващи!

Майорът се возеше в челния всъдеход. До него водачът, старши лейтенант, управляващ с максимална за обстановката скорост. Пътят им се осветяваше от силни живачни фарове, а шофьорът непрестанно внимаваше за големи препятствия. Досега бяха успявали да избегнат големи отклонения и се движеха с напълно задоволително темпо.

„Свърши си работата още първия път!“ — обичаше да казва баща му и младият Уилис Джейкс бе възприел неговия девиз. Нямаше нищо по-лошо от това да си принуден да вършиш нещо два пъти. Било

то домашно или бог знае какво, докато баща му — строг учител, незнаещ прошка, крачи отзад с ръце на гърба.

„В този свят прошка няма — бе казвал той на сина си много пъти. Най-добре го научи в по-ранна възраст“. Младият Уилис бе стоял часове и часове наред неподвижен, изправен до някоя стена, размишлявайки за бележките и резултатите от изпити и тестове. Бе разбрал какво значи да се концентрираш докрай върху някаква цел... и как да постигнеш задоволително изпълнение още първия път.

Фаровете проникваха като массивни цеви през листата на джунглата, които потрепваха под ласките на несъществуващ ветрец. Сякаш гората оживяваше. Внезапно Джейкс съзря две блестящи монети — очите на хищник, спотаил се високо над главите им, в дърветата.

Старши лейтенантът насочи главния фар и закова животното в лъча. Гъвкавата котка заподскача по клоните. Джейкс знаеше, че останалите девет войници на секундата бяха насочили оръжие, готови да убият едрия звяр. Обаче ягуарът не показва желание да се бие и изчезна из зеленината.

Продължиха мълчаливо напред. Машините подскачаха и се накланяха силно, прегазвайки повалени дървета и изпъкнали скали, но не загубваха равновесие нито за миг. Майорът и командосите се стараеха да седят здраво по местата. Боляха го ребрата, нещо къркореше в стомаха му. Не намираше возенето за по-удобно от ходенето, но все пак някои от мускулите почиваха. Всъщност за сметка на други.

По време на мисия в южна Босна бе прибавил нов член към постоянния си екип — радиист, който изглежда смяташе за част от служебните си задължения да бърбори постоянно. Джейкс и другите предпочитаха мълчанието, така се съсредоточаваха психически, настройваха рефлекси и сетива към оптималното изпълнение на задачата. Новият специалист по връзките обаче непрестанно бъбреше — за семейството, за гимназията, за прочетени книги, за времето.

Майорът разбра още в началото, че от този човек няма да излезе свестен член на екипа. Вече бе решил да настоява за подмяна, когато противников снайперист уби радииста, докато се изтегляха от току-що унищожена от тях микровълнова релейна подстанция.

Самата мисия никога не бе спомената никъде: нито във вестник, нито в телевизионни новини. Родителите на момчето бяха уведомени само, че синът им е загинал по време на обучение в Алабама, в специализирани маневри. За щастие те членуваха в патриотична организация и вярваха в старите традиционни ценности на нацията. Така и не помислиха дори да настояват за разследване на случая или за даване на армията под съд. Иначе щеше да се наложи да се търсят по-сложни начини за потулване на истината...

Сега, на път в джунглата, всички мълчаха както обикновено, потънали в размишления за мисията около Кситаклан. Те бяха професионалисти и Джейкс знаеше, че може да разчита на тях.

Зад него въздейхна експертът по експлозивите. Той непрекъснато правеше с ръце изометрични упражнения за добра форма. Майорът не го закачаше: човекът бе безпогрешен в работата.

Джейкс погледна часовника, после обяви кратка почивка.

— Време за смяна на екипите — нареди той. — Първо обаче да се засече сигналът и да се провери позицията!

Във втората машина новият комуникационен експерт включи плоскоекранния модулатор и изтегли антените от двете страни на всъдехода. Започна да настройва докато улови импулсите на сигнал, чието значение бе останало неизвестно дори и за най-опитните дешифратори на Пентагона.

Импулсите бяха силни и ясни, като показва инфразвуково предаване във всички направления. Майор Джейкс не знаеше кой би могъл да бъде адресатът, кой — подателят. Звучеше му като предупреждение, сигнал за бедствие... дори като зов за помощ. Какво обаче би могло да означава това? Досега никой не бе успял да отговори на този въпрос.

— Курсът ни е правилен, господин майор — докладва комуникационният специалист. — Сигналът е висок и чист, позицията — непроменена. Изчисленията ми според топографската карта показват, че сме задминали с петнадесет километра главно шосе Мексико 307.

— Добре — отсече Джейкс. — Значи малко сме избързали. Това ни дава преимущество при изгрев-слънце. — Слезе и пораздвижи крака. — Екип две, хайде горе!

Втора смяна се качи на машината, а той, старши лейтенантът и останалите трима закрачиха към задницата на втория всъдеход. Новите шофьори подкараха незабавно.

Майор Джейкс крачеше равномерно, понесъл автоматичната карабина под мишница, всеки миг готов за стрелба. Никакви колебания. Никакви размишления. Той и екипът му бяха Добрите. Имаха заповед да отстроят Лошите. Толкова. Няма проблеми, няма дилеми.

Не знаеше дали от изпълнението на задачата му зависи спасението на света... но някой ден и това може да се случи. За майор Джейкс всяка мисия бе Номер Едно.

Помисли за филмите за Джеймс Бонд, които бе гледал. Приключенията на баналния агент бяха нелепи и безинтересни в сравнение със собствените му мисии до този момент. Във всеки бондовски филм имаше по един луд маниак, зъл гений, решен да завладее света за себе си, но неизменно имаше и по една чудновата, невероятна крепост, снабдена с фантастична техника и изолирана някъде в пустошта...

Джейкс и хората му напредваха уверено в мрачната джунгла на Юкатан, следвайки тайнствения сигнал. Той самият продължаваше да се чуди какъв ли налудничав гений бе изbral именно Централна Америка за скривалище на крепостта си. И защо, по дяволите, е трябвало суперсекретна база да се крие в древните развалини на маите?

Е, няма никакво значение. Екипът му ще унищожи Кситаклан — и каквото и хора да има там — а после ще се завърне у дома. Повече нищо не го интересуваше.

Проникваха все по-навътре — миля по миля. И с всяка тяхна крачка източникът на загадъчния сигнал се приближаваше.

21

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, ВТОРНИК, 07.04 ЧАСА

Мина още една ужасна нощ с жилеми насекоми и необясними шумове. Скъли се събуди, но остана в постелята. Размишляваше дали да полежи още няколко минути повече или да стане и да се захване с нещо.

На процеждащата се през стените на палатката светлина огледа множеството смърдещи, зачервени ухапвания, подутини и възпаления по кожата си. Извади туба с крем от чантичката и намаза най-болезнените места, после допълзя до вратата и подаде глава навън. Сънцето вече изгряваше.

Лагерът бе пуст, затихнал, сякаш затаил дъх. В оградения с камъни кръг огънят бе угаснал, доторял. Останала бе студена, сивобяла пепел. Тя се изправи, чу Мълдър да шава в съседната палатка... и замръзна като се обърна към другата палатка — на Владимир Рубикън.

Тя бе паднала през нощта. Изглеждаше като срутена, нагъната върху земята. Сякаш гигантски звяр я бе стъпкал.

Обезпокоена се огледа, заслонила с длани очи от силните лъчи на току-що изгрялото слънце. Омарата на деня придаваше леко замъглени контури на всичко по-далечно, въздухът бе мек. Не видя нито старият археолог, нито Фернандо Агилар, нито който и да е от индианските помагачи.

Извика:

— Хей, доктор Рубикън, къде сте?

Почака някой да ѝ отговори, после извика отново.

Мълдър изпълзя от палатката си и се протегна.

— Изглежда, че доктор Рубикън е изчезнал — каза му Скъли. — Виж какво е станало с палатката му! Чу ли нещо през нощта?

Мълдър моментално се разсъни.

— Може би е някъде наоколо — тръгнал е сам да дири следи от дъщеря си? Просто ни е изпреварил, а?

Скъли сви ръце като фуния около устата и отново викна силно:
— Доктор Рубикън!

От джунглата се гневно се отзоваха птички — кой се осмелява да ги безпокои? После Скъли и Мълдър чуха звук от прашящи клончета някъде на края на гората. И двамата се извърнаха неспокойно. Какво ли щеше да се покаже сред люлеещите се стъбла на тръстиците?

Начело на групата индианци бе самият Агилар. Всички бяха ухилени, явно много доволни от себе си. Носеха огромен мъртъв ягуар, завързан на дебел клон. Гледката бе впечатляваща.

— Вижте какво носим! — похвали се Агилар. — Този звяр дебнеше през нощта около лагера, но нашите приятели го убиха със стрелите си. Кожите на ягуарите са много ценни. — Агилар повдигна вежди: — Добре, че не е бил достатъчно гладен, та да ни нападне!

— Не зная, може да е бил — Мълдър посочи срутената палатка.
— Не можем да намерим доктор Рубикън.

— Да не би да е тръгнал да търси следи наоколо? — усъмни се Агилар. — Тук сме още от разсъмване.

— Възможно е доктор Рубикън да оглежда някои от сградите, които не проверихме вчера — съгласи се Скъли. — Обаче не отговаря на виковете ми...

— Тогава трябва да го потърсим, сеньорита — засути се Агилар. — Сигурен съм, че е жив и здрав. Нали ягуарът е вече мъртъв.

Индианците гордо повдигнаха кола със звяра. Трупът на петнистата котка се залюля. Красивата кожа бе окървавена на много места.

Агилар не преставаше да говори за убития ягуар.

— Ще имаме малко работа по одирането и нарязването. Вие потърсете доктор Рубикън.

— Хайде, Мълдър, да вървим! — тръгна Скъли.

— Не мога да виня добрия доктор, че не губи време. Обаче хайде да се разделим — Мълдър делово се размърда. — Ще обходим побързо района. Аз ще вляза в голямата пирамида. — Той искаше да огледа вътрешността ѝ.

— Съгласна съм. Аз пък ще се покача до върха и ще огледам околността. Може би от високо ще го забележа.

Зад тях индианците застанаха пред колоните със скулптури на пернатите змейове и извадиха черни обсидианови ножове. Агилар

също размаха злокобен на вид дълъг ловен нож. „Дали по религиозни съображения не бяха избрали точно това място за одирането?“ — запита се Скъли. Всички заедно се наведоха и започнаха да работят в общ ритъм.

Скъли се изкачи по стръмното странично стълбище с хероглифите. И ръцете, и краката я боляха от физическите усилия през последните няколко дни. Но се катереше упорито по тесните, разрушени на места стъпала, взимайки ги едно по едно, наведена напред, помагайки си с ръцете, като алпинист по стръмна скала. Мислеше си как ли са изглеждали облечените в тежки роби жреци след трудното изкачване нагоре до платформата. Нали е трябвало да бъдат и представителни, и внушителни, докато извършват ритуалите!

В такъв момент долу, на площада са се тълпели хора. Пеели химни, биели с палки от еленови рога по барабаните, украсени със седефени черупки на костенурки. Носели живописни дрехи, украсени с многоцветни пера от тропически птици, нефритени накити с фина резба. На върха на грамадата, до храмовите колони, Скъли видя къде са се настанявали кралските особи, за да гледат, а може би и да участвуват в кървавия ритуал. Пирамидата бе много висока и стръмна. Зрителите отдолу едва ли са забелязвали подробностите. За тях са били различими само основните неща: кръвта, убийството, вдигнатите към небето ръце...

Разтърси глава, за да се отърве от неприятното видение и си спомни думите, прошепнати със страхопочитание от Рубикън, когато обикаляха храмовете на Кситаклан: „Тук господар е миналото!“

Скъли засенчи очи и се огледа:

— Доктор Рубикън! — гласът й проехтя като пение на древен жрец. Очите ѝ се спряха върху барелефите наоколо, стилизиранi образи на Кукулкан, неясни композиции и неразбираеми диаграми: Мълдър настояваше, че те са чертежи на древен космически кораб.

— Доктор Рубикън! — извика отново тя и обходи с очи джунглата наоколо. Долу, в подножието забеляза червена локва — Агилар и индианците деряха ягуара. Трима понесоха животинския труп към джунглата: от него калеше кръв, оставяше червени следи по земята. Запита се дали индианците възнамеряват да ядат от това месо?

Потрепери и се сети за загадъчния индианец, отрязъл пръста си с обсидианов нож в религиозен екстаз. И пак въображението ѝ роди

образ — неканен, нежелан: в гъст храсталак един от помагачите изважда с ножа сурвото червено сърце на хищника и го поделя между съплеменниците си; заедно разкъсват със зъби кървавата плът на великия дух на джунглата.

Разтърси глава. Чувствуваще се ужасно сама и уязвима на върха на високата пирамида.

Отказа се да търси стария археолог по този начин. Обърна се и примигна, нямаше воля да вика повече — помнеше зова, отправен към дъщеря му, отчаяния взор към джунглата с надежда да я зърне нейде там. Касандра Рубикън не бе отвърнала на виковете...

Накани се да слезе, но нещо я подтикна да отиде до ръба и да погледне надолу. Дъхът ѝ спря.

* * *

Мълдър пъхна глава в тъмния отвор на пирамидата и огледа мириещата на влага и мухъл вътрешност. Сенки, сенки... Забеляза следите от инструментите, с които Касандра Рубикън и колегите ѝ бяха насилили запечатаната врата на древната сграда. Бяха внимавали да не повредят повърхностите, но бе нужна доста сила да се отместят масивните каменни блокове, при това замазани, както ясно личеше.

Запали фенера си и силният лъч прободе неизвестността като копие. Светлината и усещането за тежкия фенер в ръката го успокоиха. Зарадва се, че неотдавна се бе сетил да подмени батериите.

Макар че пирамидата бе просъществувала повече от хиляда години, не му се стори достатъчно стабилна — особено след земните трусове през първата им нощ в Кситаклан. Дяланите с длето варовикови блокове бяха започнали да се рушат по ръбовете. Повърхността на места бе силно напукана, а в пукнатините растяха зеленикави мъхове и лишеи.

Стъпките му отекнаха по каменния под. Насочи лъча на фенера надолу: по праха и пясъка личаха неясни отпечатъци от стъпки. Не знаеше дали са на археолозите, или на грабители на гробници. Дали пък не са от тази сутрин — на Рубикън?

— Ало, доктор Рубикън, тук ли сте? — повика Мълдър и размаха фенера в различни посоки. Ехoto незабавно върна думите му,

отново и отново, с тътен като на камбана.

Навлезе по-навътре. Обръща се от време на време, отправяйки бързи погледи към успокоителния светлик на входа. Защо не бе донесъл нещо, с което да маркира пътя — слънчогледово семе или хляб.

Някъде калеше вода. Стори му се, че улови движение! Но когато освети местото сенките подскочиха — бе просто зрителна измама. Мракът и тежкият въздух го подтискаха.

Боже! Добре, че не страда от клаустрофобия. Потри нос с опакото на ръката. Температурата бе спаднала, сякаш невидима сила отнемаше топлината от въздуха. Бяха минали поне десетина века откакто слънчева светлина бе прониквала във вътрешността на този храм. Освети пътя напред и съзря дървени подпори. Прясно отрязани, одялани грубо дървени греди крепяха тавана. Вероятно бе работа на помощниците на Касандра. Тя сигурно е бързала ужасно много да изследва вътрешността, помисли Мълдър. Да проникне максимално дълбоко, да копае, ако е необходимо, но да проучи тайните на древността.

— Ало! Доктор Рубикън! — този път изрече думите с нормален глас, стреснат от предишното гръмовно ехо, повтарящо се като залпове на картечница.

Погледна към краката си, към прашния под. Ето пак! Стъпки, но от по-малки обувки. Определено не бяха на доктор Рубикън, а дамски. Развълнува се: Касандра сигурно е била тук!

Продължи много по- внимателно, любопитството му бе възбудено. Чувството му за пространство подсказваше, че наближава сърцето на пирамидата. Пътят се виеше все по-надълбоко и изглежда вече беше под земното ниво.

Сега вътрешните стени изглеждаха по-различно, не като коридорите, през които бе минал преди. Онези бяха от грубо дялан варовиков камък. А сегашните бяха необичайно гладки и плъзгави, сякаш частично разтопени и след това застинали. Материалът имаше непознат за него състав — нещо ново, съвсем различно от останалата част на сградата.

Докосна хълзгавата повърхност, продължи надолу. Пътят отпред свърши. Частично срутеният таван запушваше коридора, който очевидно водеше към центъра на пирамидата. Мълдър спря и се

замисли. Може би не е на прав път. Някъде е завил погрешно. Нито Владимир, нито Касандра Рубикън биха могли да минат оттук... Изведнъж зърна отвор, прокопан в скалните отломки. Нещо като тясно прозорче, през което би могъл да се промъкне само много слаб или много отчаян човек.

Пристигъти безшумно до отвора. Стените наоколо поглъщаха всичко: и звук, и топлина. Светна отдолу в отверстието. Само сенки...

Изкатери се малко по скалните късове и насочи лъча право в отвора.

— Касандра Рубикън! Там ли сте? — извика той и се почувствува неудобно. Направо глупаво.

Вмъкна глава в дупката и се удиви на видяното: там като че имаше скрита зала. Лъчът на фенера осветяваше гладки стени, отразяваше се от метал и никакви заоблени предмети, направени или от стъкло, или от кристал. Почувствува се като откривател: развълнуван, занемял от неочекваното, от неземната необичайност на това вътрешно помещение.

Какво ли бе почувствува Касандра при първия досег с тази удивителна промяна в архитектурата?

Образи, свързани с Кукулкан, затанцуваха в съзнанието му. Мълдър се взря в опит да огледа още по-добре интериора, но светлината замига. Раздруса фенера. Какво ставаше? Явно батериите се изтощаваха.

Ще се върна тук веднага щом намерим доктор Рубикън, помисли си агентът. Може би старият археолог ще намери обяснение. Ще е нужна доста работа обаче да се разшири отвора дотолкова, че някой да проникне вътре, без да се нарати и да си скъса дрехите.

Изведнъж дочу глас, някъде в далечината. Замръзна. Думите отекваха през извитите и лъкатушещи тунели и коридори. Нямаше време да се замисля върху акустиката: разпозна слаби викове — май бе Скъли?! Да, викаше го по име.

В гласа долови тревога и настойчив зов. Това му подействува като камшик: скочи и побягна назад по коридорите, ориентирали се по памет. Светна пред себе си — изглежда батериите отново работеха добре, сега, когато се бе отдалечил от центъра на пирамидата.

Тя извика отново и отново, а той пак усети напрежението в гласа ѝ и ускори темпото:

— Мълдър, Мълдър! Намерих го! Мълдър! — думите ѝ звънтяха, отразени в каменните стени, повторени и потретени и изведенъж коридорът пред него просветна. После дневната светлина се превърна в блясък, който го заслепи — там отпред имаше силует. Скъли на входа, човешка фигура, заобиколена от ослепителна светлина.

Излезе навън бегом, задъхан. Сърцето му прескачаše и го задушаваше.

Тя изглеждаше като покосена:

— Ето там!

Не му стигаше въздух все още, затова не бе в състояние да я запита каквото и да е. Тръгна след нея безгласно. Скъли вървеше забързано по контура на пирамидата. Отпред се показва полуразрушената тухлена платформа — ръба на дълбокия кръгъл кладенец, където някога са извършвали жертвоприношенията.

Мълдър спря рязко и погледна надолу — към тъмната, непроницаемо дълбока вода. Скъли стоеше до него и прегъръщаše задавено, пак и пак. Нито дума не излезе от устата ѝ.

Там, долу — в жертвения кенот, също като пречупена на две и захвърлена кукла, плаваше безжизненото тяло на Владимир Рубикън. С лицето надолу.

22

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, ВТОРНИК, 11.14 ЧАСА

Завързаха въжета за най-яките и близки до кенота дървета и спуснаха краищата им във водата. Присъстващите стояха с наведени глави, като очевидци на тежка катастрофа, зашеметени от смъртта на възрастния мъж.

Фернандо Агилар предложи помощта на индианските помагачи — тези мускулести, жилести мъже можеха лесно да се спуснат по някое от въжетата и да извадят тялото на Владимир Рубикън. Но Мълдър отказа. Това бе нещо, което той лично трябваше да направи.

Без да продума, Скъли завърза въжета около кръста, под мишниците и над раменете на колегата си, опъна възлите, за да ги изпробва. Образува се нещо като хамут на парашутист. Мълдър хвана едното въже и внимателно се прехвърли през ръба, после бавно заслиза по стената на естествената варовикова гълъбина, помагайки си с крака. Тук-там по нея имаше издатини, ръбове, които улесняваха спускането в издълбаната сякаш с гигантска бургия дупка. После Мълдър се отблъсна от стената и увисна, а индианците започнаха да го спускат бавно.

Агилар застана на ръба, близо до Скъли, и започна да дава указания на индианците. Почти непрекъснато им се караше, че не изпълняват заповедите му точно. Макар те очевидно да знаеха какво правят. Изглежда обаче не обръщаха особено внимание на командите му.

Когато дългокосият водач и посредник научи за смъртта на археолога, изглеждаше шокиран.

— Той вероятно се е заблудил през нощта — бе неговият коментар. — Виждате колко стръмно се спуска този ръб, трябва да е паднал... а пък и височината е голяма. Съжалявам за нещастието.

Мълдър и Скъли се изгледаха многозначително и мълчаливо се споразумяха да не оспорват обяснението на водача, поне не открыто...

поне не засега.

Агентът бе вече на водното ниво. Усещаше миризмата на застояла вода, тиня и разлагачи се водорасли. Имаше и добавъчни зловония — от газовете, освободени при земетръса. Краката му висяха и току докосваха повърхността.

Точно под него инертно плаваше безжизненият Владимир Рубикън. Мократа риза бе залепнала по мършавия гръб, лопатките на гърба изпъкваха. Главата с русо-сивкава коса бе извита гротескно, вратът очевидно бе счупен. От какво? Дали от падането или насилиствено? Ръцете и краката висяха невидими във водата.

Мълдър скръзна със зъби и задържа дъха си, когато индианците го спуснаха още половин метър. Потопи се и незабавно подгизна. Въжетата задържаха тежестта му добре, но той се опита да плува. Направи няколко удара с ръце и крака и се озова до тялото. Потърси с ръка второто въже и го опъна към себе си.

— Внимавай, Мълдър! — извика Скъли и той се запита за какво ли го предупреждава с тези думи.

— Само това правя — отвърна автоматично. Водата бе плътна, гъста като желатин, приела топлината на джунглата. И все пак сякаш хиляди мънички иглички непрестанно го боцкаха по кожата. Надяваше се в проклетия кладенец да няма пиявици или нещо още по-гадно от тропическата фауна.

Погледна към потопената във водата долната част на тялото си. Нищо не се виждаше. Откъде да знае какво може да дебне в дълбините на кенота, извън досега на слънчевата светлина? Какви ли древни чудовища може да са се пръкнали там долу — извън времето и пространството... Помисли за книгите на Хауърд Лъвкрафт и го побиха тръпки. Представи си... ами да — пернати змейове, защо не? — спотаени в гъстата мътилка, очакващи жертвите си.

Стори му се, че под краката си усети раздвижване. Без да иска рязко отдръпна единия крак. Тялото на Рубикън се разклати, залюля се от невидима вълна. Мълдър преглътна с мъка, пак погледна надолу и пак не видя нищо особено.

— Въобразявам си — прошепна си сам. Знаеше, че има доста богато въображение.

Развърза възела на едното въже и се опита да го опъне. Отгоре индианците охлабиха другия край. Агилар му махна окуражително.

Сега въжето бе достатъчно отпуснато. Прехвърли го през рамене да не му пречи и притегли тялото на археолога към себе си, после нави въжето около него — веднъж, два пъти... Неволно докосна подгизналата му риза, стори му се, че прегръща мъртвия.

— Довиждане, Владимир Рубикън — каза тихо, завързвайки последния възел. — Сега поне можеш да отдъхнеш... — погледна нагоре и извика: — Вдигайте! — гласът му избумтя в цилиндъра на кладенеца.

Въжетата се опънаха, индианците напънаха мищци, дори Агилар се хвана да тегли. Тялото на Рубикън се отдели с мъка от водната повърхност, като че кладенецът се съпротивлява и отказва да даде жертвата си. Мълдър остана сам във водата. Пак мрачни мисли се завъртяха в съзнанието му: дано боговете на Кситаклан да не поискат размяна — тялото на Рубикън за неговото.

Старият археолог висеше във въздуха, подобно на мокро плашило. От ръцете и краката му течаха струйки вода. Главата се люлееше, жилестите пръсти се бяха свили като нокти на звяр. Брадичката стърчеше, влажна, разбъркана. Сред космите се бяха заплели зелени водорасли.

Мълдър преглътна и загреба вода с ръце няколко пъти, задържайки се на повърхността. Чакаше мокрият труп да бъде изваден. Сега последният бе вече на земното ниво, като сноп инертен строителен материал. Помагачите бяха видимо неспокойни — не им харесваше близостта с мъртвеца.

Агентът видя, че те го прехвърлиха над ръба. После го положиха на земята. Скъли се отдръпна за миг, за да им помогне и излезе извън полезрението на Мълдър.

Сега водата му се струваше студена, а невидими ръце като че опипваха ръцете и краката му, теглеха мокрите дрехи надолу. Реши да не чака повече и доплува до стената. Заизкачва се по издатините и дупките, без чужда помощ.

Бе на половината разстояние до върха, когато Агилар и индианците се сетиха да опънат въжето и да му помогнат.

Застанал до ръба, с мокри дрехи, от които течеше вода, треперещ от студ в централноамериканската жега, Мълдър усети непреодолимо желание да се обърне към кладенеца. Сякаш тъмната вода го зовеше.

Жертвеният кенот изглеждаше неподвижен, спокоен, неизмеримо дълбок и сякаш все още... гладен.

* * *

Върнаха се при палатките, в лагера. Мълдър внезапно изгуби търпение и рязко и високо рече:

— Агилар! Никакви извинения повече! Искам незабавно да се инсталира антената на радиопредавателя! Знаем къде е той, така че не се мотай. Тази сутрин доктор Рубикън е искал да изпрати съобщение, сега това е още по-належащо! Чу ли ме?

Агилар не възрази, отстъпи назад, усмихна се и възклика:

— Но, разбира се, сеньор Мълдър! След тази трагедия вече не можем да овладеем положението сами, нали така? Добре, че се отказваме от идеята да търсим сеньорита Рубикън и екипа ѝ. Да, веднага отивам за предавателя.

Явно доволен да се отдалечи от разгневения агент, Агилар забърза към храма, където бяха складирани припасите и техниката на екипа от Калифорнийския университет. От вчерашния ден никой не бе ходил там.

Мълдър не му каза, че изобщо няма намерение да се отказва от търсенето на Касандра.

Скъли бе преместила тялото на доктор Рубикън върху по-равни площи и току-що започваше да оглежда трупа много внимателно. Надяваше се да открие някаква следи от причините за смъртта. — Е, тук няма маса, нито инструменти, че да направя аутопсия по класическия начин, Мълдър. Но се надявам да мина и без тях.

Бавно опипа врата на възрастния мъж, голямата му адамова ябълка, разкопча ризата и прегледа влажните гърди, отпуснатите гъвкави ръце.

Индианците бяха изчезнали. Бояха се от трупа. В този миг Мълдър дори се радваше, че ги няма. В сърцето на джунглата компанията на тези хора, към които не изпитваше никакво доверие, го правеше още по-неспокойен.

Скъли натисна гръденния кош на трупа, опипа ребрата, наведе глава и се заслуша в звука на излизация въздух. Погледна Мълдър, а

очите ѝ бяха замислени.

— Е, сигурно е поне, че не се е удавил.

Мълдър едва не подскочи. Скъли опипваше врата на Рубикън.

— Няколко от вратните прешлени са счупени. — Обърна трупа по гръб и двамата веднага видяха моравото петно в основата на врата. Цветът се дължеше и на престоя в студената вода. — Сигурна съм още, че това не е резултат от обикновено падане — продължи тя. — Не мисля, че се е спънал и е паднал в кладенеца. Според мен Агилар очаква от нас да повярваме, че смъртта се дължи на нещастен случай. Но Рубикън е бил ударен изотзад. Нещо е раздробило врата му. Допускам, че е бил мъртъв още преди да е хвърлен във водата.

— Агилар не е искал Рубикън да използва предавателя тази сутрин — посочи Мълдър. — Значи разговорът ни вчера е бил поважен, отколкото си мислех. Какво ли крие от нас?

— Не забравяй, че на първо място именно Агилар е завел екипа на Касандра до този обект. А сега хората липсват. Изглежда трябва да приемем факта, че всички са мъртви.

— Мислиш, че се кани да убие и нас ли? — Мълдър отлично разбираще, че въпросът му е съвсем сериозен — Тук той държи всички козове.

— Ако се стигне до това, нали имаме оръжие? — Скъли обаче не бе толкова уверена във важността на този факт. — Виж, Агилар знае, че сме федерални агенти. Знае още, че САЩ не прощават никому, когато нещо се случи на техни хора. Знае, че мерки ще бъдат взети незабавно. Нали помниш случая с убитите в Мексико оперативни работници на Агенцията за борба с наркотрафика? Не смяtam, че е толкова глупав сам да си навлече сериозни неприятности. Все още може да твърди, че смъртта на Рубикън е нещастен случай — освен ако ние не докажем обратното. Пък и как ще обясни смъртта на трима души с нещастен случай?!

Мълдър се замисли и се загледа към площада. Агилар и вечните му придружители се задаваха от джунглата и носеха голям сандък. Изразът на лицето на мексиканеца никак не се хареса на агента.

— Агилар може би съзнава евентуалните последици — подхвърли Мълдър. — Но ако зад цялата работа седи друг човек или цяла организация? Ами ако местните си правят жертвоприношения, също като онзи левак, който си отряза пръста?

— В такъв случай едва ли ще ги е грижа дали правителството на САЩ ще реагира, или не — мрачно отвърна Скъли.

Фернандо Агилар бързо закрачи към тях, но индианците останаха назад, втренчени боязливо в мъртвото тяло на плочите. — Сеньор Мълдър — докладва той с непроницаемо лице. — Нося лоши новини. Предавателят е счупен.

— Как така — счупен! Та ние едва вчера го извадихме от сандъка? — Мълдър се въздържаше с мъка.

Агилар сви рамене, свали вечната си шапка.

— Времето, дъждът, условията тук... — Той подаде на агента предавателя, който носеше. Мълдър забеляза, че задната стена на апаратата е изкривена, увисната на малки панти, а вътрешността е кална и корозирала.

— Или вода е влязла, или насекоми... — подхвърли Агилар.

— Кой знае? Предавателят бе в онзи стар храм. Никой не го е пазил, никой не го е пипал, още откакто екипът на сеньорита Касандра дойде в Кситаклан. Няма начин да повикаме външна помощ.

— Истинска трагедия... — продума Мълдър и добави шепнешком, — ... и ужасно удобна за някого.

Скъли му хвърли бърз поглед. Мълдър знаеше какво иска да му каже — да изиграят картите си много внимателно. Възможно беше поотделно да повярват в случайното повреждане на предавателя, в случайната смърт на Рубикън, в случайното изчезване на Касандра и другите археолози...

Как, по дяволите, да приемат всичко това накуп!

Скъли се обади с фалшива приветливост:

— Е, в такъв случай ще трябва да се оправяме както намерим за най-добре, нали, Мълдър?

Агентът знаеше, че и тя усеща капана, в който бяха попаднали. Намираха се в истинска пустош, изолирани, без външна помощ... А единствените хора около тях бяха потенциални убийци, които не биха изпитали никакви угрizения да премахнат всички пречки.

23

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, ВТОРНИК, 14.45 ЧАСА

Скъли усещаше тежестта на гумирания водолазен костюм. Бе легнал на пещите й, като чужда кожа. Чувствуваше движенията си затруднени, но пък безшумни, тялото — изолирано от външната температура. Търше се по затревените плохи към жертвения кладенец. Тежестите на кръста ѝ подрънквала. Надяваше се, че веднъж потопена във водата, той от пречка ще се превърне в преимущество.

Мълдър стоеше отстрани с ръце на кръста и я гледаше с повдигнати вежди: — Хей, Скъли, изглеждаш много модерно!

Застанала на ръба на кенота, тя оправи гънките на дебелата материя, нагласи колана. Чувствуваше се съвсем не на място. Костюмът бе купен за Касандра Рубикън с цел да ѝ помогне в търсенето на древни находки и разкриването на загадките на майте.

Сега Скъли бе единствената, която можеше да се побере в костюма, а собствената ѝ мисия бе друга: да търси нещо далеч по-зловещо, от по-ново време.

Страховете ѝ бяха нараснали доста, след като намери мъртвия археолог. Беше почти сигурно, че петимата от археологическата експедиция на Калифорнийския университет се намират някъде в кенота, телата им тежки, подути, разлагачи се. И ако откриеше дъщерята на археолога, пребита по същия начин както баща ѝ, единственото утешение би било, че самият той няма да присъства, за да изстрада загубата на най-скъпия си човек.

Мълдър взе тежкия шлем в ръце. — Пълен комплект — възклика той. — Вашата прекрасна шапка, мадам!

Макар и току-що изведен от сандъка, личеше, че костюмът е стар; някой бе спестил пари, купувайки го по-евтино от разпродажбите на големите магазини. Скъли се надяваше, че екипировката поне е била проверена и функционира добре. Както повечето изследователски експедиции, така и екипът на Калифорнийския университет от Сан

Диего бе с доста нисък бюджет. Хората са били принудени да пестят от каквото могат. Обаче според документи, намерени в сандъка и преведени от Фернандо Агилар, се бе оказалось, че костюмът е подарък от мексиканското правителство, като част от съвместното финансиране на експедицията до Кситаклан.

Шлемът се спускаше върху червеников-златистата ю коса, когато Мълдър запита с най-сериозно изражение: — Слушай, Скъли, смяташ ли се готова за подобно нещо?

— Част от професията, Мълдър — каза тя спокойно. — Нали това е нашият случай, някой трябва да слезе долу и да провери какво има там. — После много по-тихо добави: — Дръж пистолета под ръка. Ти ще си сам тук, а аз сама — долу. Не сме в най-добрата ситуация от стратегическа гледна точка.

Откакто бяха „установили случаината смърт“ на стния археолог, Мълдър не се разделяше от личното си оръжие — деветмилиметров „Зиг Зауер“. Индианците, обаче, бяха многократно повече от тях двамата, и очевидно не се страхуваха от смъртта, болката или кръвта, веднъж решени да направят поредното жертвоприношение.

Дори и да не се стигнеше до насилие, Скъли и Мълдър пак трябваше да разчитат на милостта на Агилар, за да излязат от джунглата.

„Лошо положение от стратегическа гледна точка“ — пошепна си Скъли.

Заключи специалния механизъм, затварящ плътно шлема към ринговия вратен отвор на костюма. Вътре чуваше собственото си дишане като лек вятър в пещера. Преглътна с тежест на сърцето.

Мълдър провери въздушните връзки на апаратъта по гърба ѝ, увиснали като градински маркучи. Портативен генератор задвижващ въздушната помпа, която подаваше чистия въздух в шлема и изпомпваше мръсния. Устройството бе съвсем малко, човек би помислил, че няма мощност да захрани сешоар.

Агилар и индианците стояха наоколо и гледаха с любопитство, примесено с беспокойство. Скъли ги разглеждаше един по един и изпитваше смътна тревога. Но не видя човек с отряzan пръст или бинтована ръка.

— Не разбирам какво очаквате да намерите там долу, сеньорита — подметна Агилар отново, скръстил ръце на гърдите. — Тук сме в

ужасно положение и час по-скоро трябва да тръгваме.

Той се обърна към индианците и заговори тихо, жестикулирайки едновременно. Скъли подозираше, че никой от тях не говори английски. — Мoите приятели са много разтревожени от факта, че ще бъде нарушен покоят на свещения кенот. Върху него лежи проклятието на жертвите, хвърлени там. Индианците твърдят, че древните богове са си отмъстили на стареца... и ако продължаваме да им се бъркаме, ще нападнат и нас!

— Както са нападнали и членовете на археологическия екип ли?
— подхвърли Мълдър.

Агилар нахлуши шапката си, отмятайки черната конска опашка отзад. — Може би си има сериозна причина Кситаклан да бъде безлюден толкова дълго време — цели векове, сеньор Мълдър.

— Слизам — натърти Скъли. Гласът й звучеше глухо през отворената лицева част на шлема. — Дължни сме да разследваме, ако това помага на работата по откриване изчезналите американски граждани. Кенотът е най-очевидното място за проверка, а ние още не сме направили нищо, особено след намирането на доктор Рубикън. — Провери тежестите на колана и силния фенер, който също висеше на кръста. — Макар че уважавам религиозните убеждения на вашите „приятели“, те са длъжни да признават международните закони, господин Агилар.

Затвори лицевата пластина на шлема и даде знак на Мълдър да включи генератора. Той забръмча и зави като малка строителна машина, равномерното му пулсиращо потракване огласи затихналата джунгла. Скъли пое дъх, усети застоелия въздух от маркучите, възгорчив от стара гума и талка. След няколко секунди усети леко течение около бузите и разбра, че въздухът циркулира както трябва.

Махна им да й помогнат за спускането. Надяваше се костюмът и генераторът да издържат достатъчно — колкото да огледа дъното. Индианците я гледаха втренчено, почти тържествено, сякаш се сбогуваха.

Скъли се залови за въжетата, с помощта на които Мълдър бе слязъл и излязъл от кенота. Бавно тръгна, като стъпваше в дупките и по издатините на стената. Слизането продължи доста време, костюмът натежа като ужасно бреме. Но когато стигна нивото на измамно

спокойната вода, откри, че нещо вътре в нея упорито я възпира да се потопи.

Напрегна воля и се отказа от ирационалния си страх. Пусна стената и тежко пълосна във водата. Потъна като споменатата вече торба на Томсън с оловото; надолу я теглеха специалните тежести на костюма.

Гъстата тъма я погълна. Чувствуващ се като в цилиндър със сироп. Какъв ти сироп — това сякаш бе първичната тина — материя от създаването на планетата. Плътната течност я обгърна, затвори се около нея, бавно се потопи и шлемът. Материалът на костюма се прилепи към ръцете и краката ѝ, стисна я в интимна прегръдка, а тя потъваше все повече и повече. Дълбочината и матовата вода постепенно отнеха светлината и това я ослепи.

Над нея кратко бълбукаха мехури. Скъли пое дъх — слава богу! — аквалангът работеше нормално, опита пак и пак — костюмът не пропускаше вода. Помпата подаваше нормално въздух, маркучите бяха в ред. Постепенно самочувствието ѝ се върна.

Гравитацията я теглеше надолу и тя продължаваше бавния си път към дъното... ако кенотът имаше дъно.

Очите ѝ привикнаха с мрака след малко: водата наоколо придоби тъмнозелен оттенък прецеждайки сякаш през дебели опушени стъклена далечната слънчева светлина. Направи няколко движения с ръце и крака, опита да се помести наляво, надясно. Но от това като че загуби ориентация, усещаше само, че потъва. По-надолу и надолу.

Налягането се увеличи. Усети го най-напред в ушите. Водата като в менгеме започна леко да притиска шлема. Спомни си разказа на доктор Рубикън за това как Томсън получил постоянно увреждане на слуха. Станало поради неизправност на костюма при спускането му в кенота на Чичен Итца.

С воля прогони тези мисли и се опита да се огледа, обръщайки глава в шлема. Потъването продължаваше, метър по метър. За Бога! Колко ли дълбок беше кладенецът? По груби изчисления бе вече слязла повече от деветметровата дълбочина на кладенеца в Чичен Итца.

Малкото кръгче светлина отгоре се бе свило до съвсем бледо, отражение на мексиканското небе. Дишането ѝ сега звучеше като далечно вълнение, едва усещаше циркулацията на въздуха.

Пак вдиша дълбоко и усети миризмата на старите маркучи, дъха на остатъчните химикиали, които сама не знаеше защо ѝ напомниха на стар труп. Стана ѝ ужасно горещо и задушно, шлемът ѝ отесня. Клаустрофобия, уплаши се тя!

Зрението ѝ се замъгли за миг, прилоща ѝ... пак се опита да вдиша дълбоко... след това се успокой. Пусто въображение! Проблемът бе, че започваше хипервентилация — ненормално бързо и дълбоко дишане.

Скъли забеляза слабо, меко сияние, нейде дълбоко под краката. Много по-дълбоко, отколкото ѝ се искаше да стигне. Синьо-белезникава светлина, която сякаш извираше от дъното на жертвения кладенец. Нещо подобно на сияйна мъгла, отцеждаща се от порите на варовика.

Напрегна очи, за да се адаптира към този нов феномен: грешка нямаше. Мъглата сякаш пулсираше и туптеше, като че изпращаше сигнал, подобно на мигащ маяк, който предава сигнал за помощ — SOS, но на доста по-бавни интервали.

Слабата светлина изглеждаше студена и неземна. По кожата ѝ полазиха тръпки и тя мислено се наруга за глупавия си страх. Каза си, че реагира ирационално, нервно, като човек, седнал край лагерен огън, който слуша истории за духове, чудовища и вампири. Боже, как само щеше да се зарадва Мълдър на такова нещо.

Веднага щеше да заяви, че това са призраците на погубените жертви на маите. Скъли, която винаги търсеше научното обяснение, допусна сега, че източникът на светлина може да са фосфоресциращи водорасли или анаеробни микроорганизми, които се хранят със съдържащи се във варовика вещества. Знаеше се, че тези видове отделят слаба, студена светлина. Отмъстителни духове или извънземни! Глупости.

Усети, че потъването спира. Тежестите на колана вече не надвишаваха естествената способност на тялото да плава. Тя увисна във водата като опънала въжето си котва. Чувствуващо дълбочинното налягане, а имаше усещане за безтегловност.

Опипа широкия колан и откопча фенера. После закопча верижката му за китката си, за да не го изпусне и загуби. Стисна здраво дръжката, това ѝ даваше някаква увереност.

Преглътна и се опита да прогони страха. Запали фенера. Мощният лъч прободе мрака като снегорин преспа. Подритна с крака, завъртя се в плътната мътна вода и се огледа.

И едва не се бълсна в труп. Подуто, подпухнало тяло висеше на по-малко от метър от лицето й. С разперени ръце, отворени очи, с разкъсана от рибите плът. От широко отворената уста излизаше ято дребни риби лещанки.

Скъли ахна. Подскочи и вентилите на костюма изпуснаха цял облак мехури. Неволно пръстите ѝ се разтвориха и освободиха дръжката на фенера. Лъчът се насочи надолу и потъна бавно.

Тя се опита да се свие и да го хване, не успя, обзе я дива паника, но веднага схвани греката си. Нали фенерът бе закрепен на верижка! Той увисна и се залюля, спря когато верижката се опъна.

С биещо сърце Скъли издърпа фенера и пак насочи лъча към трупа, който я бе сепнал така.

Това бе мъж с черна коса, висяща на сплетени кичури. Около кръста му беше завързано въже, а на другия край — камъни. Убит и хвърлен в кладенеца. И то неотдавна.

Скъли почувства лицето си да гори, сякаш топъл въздух нахлу в шлема, макар че материята на костюма бе студена като лед от температурата на околната вода.

Тя започна оглед наоколо. Остави трупа и затърси в дълбините. Лъчът се завъртя като крайбрежен фар и се спря върху други, издължени силуети, подобни на изправени трупи. Безжизнени човешки същества, подгизнали, пречупени, висящи вертикално в дълбоката вода.

Откри изчезналия екип американски археолози.

24

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, ВТОРНИК, 16.16 ЧАСА

Телата лежаха на площада, върху плочите, положени безразборно.

Индианците отказаха да помогнат за изваждането на подпухналите трупове от кенота. Наложи се Мълдър и Скъли да работят часове наред, за да ги изнесат, един по един, до върха на кладенеца.

Още докато бе дълбоко долу, в злокобната мрачевина, Скъли бе отрязала въжетата, които държаха тежестите, и подутите останки на археолозите бавно подеха нагоре.

Мълдър стоеше на ръба и разтревожено очакваше, макар и без да дава вид за това, появяването на партньорката си. И наистина бе шокиран да види подпухнали трупове да изскачат на водната повърхност. Скъли остана долу, за да довърши работата, дишайки през въздушните маркучи. Накрая и тя изплава на дневната светлина, отвори лицевата пластина на шлема и дълбоко и благодарно пое пресния влажен въздух. После продължи с най-неприятната част от задълженията си.

С големи усилия изтеглиха тежките, вонящи тела, от които продължаваше да тече вода до ръба на кладенеца. Там ги положиха едно до друго на суха земя. Фернандо Агилар стоеше настрани и изглеждаше крайно възбуден. Имаше вид на човек, който ей сега ще повърне. Мълдър извади и закачи пистолета си на видно място. Накрая водачът неохотно се приближи, за да помогне за изтеглянето на Скъли.

Агентката дишаше тежко, а нервите ѝ бяха обтегнати до краен предел. С мъка съблече неудобния костюм и остана по овлажнените къси панталони и блузата. После погледна към труповете. Тепърва предстоеше най-трудната задача. Четирима мъртъвци и много въпроси, които трябваше да бъдат зададени.

Агилар запелтечи неразбираемо, втренчен в сиво-зелената, набръчкана кожа на положените до кладенеца жертви. Изкривените, полуразложени форми на изследователите от експедицията го гледаха с празни, обвиняващи очи. Адамовата му ябълка подскачаше нагоренадолу, а той триеше бузи, сякаш трябваше да се бърсне.

— Само ни помогнете да ги занесем на площада — каза Скъли.
— Сами няма да идат там.

Малко по-малко пренесоха останките покрай голямата пирамида на площада близо до лагера. Агилар се оглеждаше крадешком и не преставаше да прегльща. По едно време се изкашля и се извини:

— Страхувам се, че ако остана тук още малко, ще повърна... — и залитна към джунглата. — Тази отвратителна смрад...

Цялата група индианци се бе оттеглила в гората с писъци и хленч. Скъли се съмняваше дали този път изобщо ще се върнат. Питаše се също наблизо ли е селото им или просто се подслоняват под преплетените клони на дърветата. Вероятно там си разказваха легенди, суеверия и събираха смелост да си отрежат пръстите.

— Хей, Агилар! — викна след водача Мълдър. — Я виж дали ще намериш нашата весела дружинка. Имаме нужда от помощници, за да излезем от тук. След като намерихме изчезналите граждани, можем да тръгваме.

— Да, да, сеньор — заекна Агилар. — Ще се върна веднага, след като... — той затътри крака. — Поздравявам ви, че намерихте тези хора... макар че скърбя, че стана така... Както и старецът...

Сега вече наистина се скри сред тръстиките. Дългата конска опашка се залюля зад него, после изчезна и тя.

Мълдър нервно помести крака. В късната следобедна светлина храмовете и другите руини бяха притихнали, сякаш заслушани в неясните шумове на джунглата. Озърна се, не забеляза нищо подозрително. Скъли продължаваше огледа на четирите мокри тела, положени до трупа на Владимир Рубикън. Поставен до подутите трупове, старият археолог изглеждаше спокоен, като пенсионер, починал от естествена смърт в леглото си.

— Тъй като възможностите и така, и така са малко — тихо рече Скъли, — няма да е трудно да разпознаем четиридесета. — Гласът ѝ изведнъж стана делови. Нямаше избор, нямаше място за сантименталност.

Отиде до палатката и донесе папката с кратките досиета. Разгърна листата, а от тях ѝ се усмихнаха снимките на младите следдипломни специализанти. Искали да се прочуят в тази слабо позната научна област. Дошли на експедиция до Юкатан — недотам сложна или опасна авантюра, с надежда, че усилията им ще им спечелят признание, бъдещи лекции и представителни речи на академични форуми в САЩ.

Вместо това бяха намерили смъртта си.

Скъли изгледа фотографиите една по една. Те бяха най-добрата информация за разпознаване. Огледа данните: цветът на косата, височина, общи данни за скелетната структура. Подуването на телата бе в напреднала форма след продължителния престой във водата, а и при започналото разлагане красивите черти на лицата на тези младежи бяха неразпознаваеми на труповете.

— Чернокосият трябва да е Кели Роуън — посочи Скъли. — Той е най-високият от групата, бил е втори лидер, не е труден за идентифициране.

Мълдър клекна до нея.

— Тази експедиция е щяла да се превърне в едно от най-забележителните му постижения — отбеляза агентът, загледан в почти унищожените лицеви черти. — Според доктор Рубикън е бил много талантлив учен, с голям потенциал като археолог, отличен партньор на Касандра.

Скъли не пожела да се задълбочи. В случаи като сегашния, налагащи аутопсии и идентифициране на трупове, тя се бе научила да заключва дълбоко в себе си чувства и симпатии. Обръщащо се към реалността — към тези неща... тези *обекти*, според медицината, които някога са били *хора*. Налагаше се да бъде строго професионална в действията си, въпреки примитивните местни условия.

— Вторият е Джон Форбин — продължи Скъли, пристъпвайки към следващия по ред труп. — Той е бил най-младият в екипа, това е видно дори и сега. Първа година следдипломна квалификация. Архитект, специализирал в областта на големи древни строежи.

Мълдър поклати глава:

— Сигурно като дете се е радвал на открития тук материал... от професионална гледна точка тези недокосвани векове наред храмове са били истинско съкровище за изследване.

Скъли продължи разпознаването с професионален тон:

— Тази млада жена безсъмнено е Кейт Барън, фотограф и художник. Обичала е да рисува акварели повече от снимането. Нито цветът на косата, нито телесното тегло отговарят на данните на Касандра.

Мълдър кимна. Скъли въздъхна дълбоко, напрегна воля да превъзмогне ужасната миризма. В цивилизацията често мажеше горната си устна и основата на носа с камфорово мазило, специално предназначено за хора, които правят аутопсии, но тук в джунглата не разполагаше с такъв лукс.

— Последният е Кристъфър Порт, експерт по йероглифите на маите — рече тя. — Как беше онзи термин — епиграф, нали?

Мълдър кимна.

— Няма много специалисти в тази област... и сега са с един по-малко. — В този миг Мълдър наостри уши, като че бе чул нещо и замръзна...

Внезапен шум го накара да се обърне светкавично и да посегне към пистолета, но това бяха само ято крякащи птици в съседните лиани. Той се усмихна неловко и се обърна към Скъли:

— А какво ли се е случило с Касандра Рубикън? Сигурна ли си, че нейното тяло не е останало в кладенеца? Тъй като е било тъмно, студено...

— Внимателно претърсих цялото пространство. Всички тези тела бяха на една дълбочина, заедно, тежестите им една до друга. Повярвай, Мълдър, останах достатъчно дълго, много повече, отколкото би ми се искало в тяхната компания — Тя кимна към телата. — Просто нямаше никой друг. Тялото на Касандра не бе долу освен ако някой е успял да го прикрие по особено изобретателен начин.

— Значи разрешихме едната загадка, сега ни остава друга — не по-малко трудна.

На Скъли ѝ бе горещо, усещаше и потта, и мръсотията по тялото си. Наситената миризма на разложение се лепеше по всичко наоколо; това бе сладникава, причиняваща гадене воня, която проникваше навсякъде — през носа, и устата, и сякаш се загнездваше в дробовете. Скъли отчаяно мечтаеше за душ или вана с връяла вода, каквото и да е — само и само да се почувствува чиста отново. Водата в кенота не би свършила работа, с горчива ирония си помисли тя.

Но работата я чакаше. По-късно ще намери време да се измие с гъба.

— Сега да видим дали от състоянието на телата можем да направим заключения относно причините за смъртта — извади ножа си и разряза дрехите, разкривайки гърдите на труповете.

— Престояли са във вода прекалено дълго, за да мога със сигурност да преценя дали е удавяне — обясни тя. — Въздухът и така е напуснал телата, а дробовете са се напълнили с вода.

Помести главата на Джон Форбин наляво и надясно. Поддаваше, но не достатъчно гъвкаво. — За разлика от доктор Рубикън вратът му не е счупен — отбеляза агентката.

Обърна Кейт Барън по корем и огледа сивково-бялата кожа на гърба. Веднага забеляза двете цилиндрични дупки около кръста на младата жена.

— Огнестрелни рани — Скъли повдигна вежди. — Обзалагам се, че са застреляни, преди да ги хвърлят в кладенеца. — Поклати глава и се замисли.

— Къде ли е била Касандра, когато това се е случило? — Мълдър неспокойно крачеше напред-назад. — Тя ни се губи...

— Да, може би все още има надежда — кимна с глава Скъли и продължи огледа. И четиримата имаха огнестрелни рани... повечето в долната част на кръста. Нараняване, което парализира, без да е фатално. Еднаквото разположение на раните говореше, че то не е случайно. Жертвите са били хвърлени в жертвения кладенец, докато са били още живи.

— Имаме работа със садисти, Мълдър — ядно подхвърли Скъли. Агентът смръщи вежди:

— Отрязания пръст, кръвните жертви, дивото суеверие на местните хора... Ясно е, че старата религия и свързаното с нея насилие са все още могъщи фактори, определящи поведението тук. Може и индианците да са извършвали жертвоприношения, като са си подбириали удобни за целта чужденци.

— Четох, че древните племена предпочитали да вземат пленници за жертвоприношения. По този начин изрязвали сърцата на враговете си, а не на свои сънародници. — Мълдър извърна глава към голямата пирамида в центъра на площада.

— В нашия случай няма извадени сърца, Мълдър. Тези хора са застреляни.

Агентът сви рамене.

— Хвърлянето на хора в свещения кенот е било напълно законен начин да се усмири гневът на боговете и да се утоли гладът им. Парализирали са ги, без да ги убиват — хвърлили са ги все още дишачи, живи — подходящо жертвоприношение.

Скъли се изправи, коленете я боляха. Изтри длани върху вече изцапаните панталони.

— За Бога, Мълдър, разбери най-сетне, че тези хора са били убити със съвременно оръжие, а не с примитивни обсидианови ножове. Това не е в стила на индианците.

— Може би религията се модернизира.

Този път Мълдър извади пистолета от кобура и го задържа в ръка, докато оглеждаше джунглата и се вслушваше в шумовете ѝ.

— Това е все едно задният им двор, Скъли. И те са ужасно много на брой. Защо ли имам чувството, че сме определени за поредното жертвоприношение... как ли се чувствува пуйката в навечерието на Деня на благодарността, а?

Скъли се приближи до него, застана по-близо отколкото бе необходимо. Двамата се взряха в дивата природа наоколо. Бяха единствените човешки сред необятния простор. И въпреки, че Мълдър бе до нея, Скъли се почувствува ужасно, ужасно сама.

25

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, ВТОРНИК, 23.17 ЧАСА

Вече бе съвсем тъмно. Другари им бяха само изгрялата късно луна и малкият лагерен огън. Наоколо джунглата се спотайваше като огромен черен звяр, готов да ги погълне. В сърцето на тази пустош Мълдър се чувствуваше невъобразимо мъничък и уязвим.

Загледана в огъня, Скъли изведнъж се усмихна:

— Помниш ли като ти казах, че Мексико звучи по-добре от полярна научноизследователска станция или завод за преработка на пилета в Арканзас?

— Помня.

— Е, да знаеш — вече не съм на това мнение.

Двамата бяха решили да пазят на смени през нощта. Какво ли не им бе в ума в този момент: заплахата на дивия жертвен култ на майте, продажният предател Агилар или който и да бе истинският виновник за убийствата. Не им се спеше...

Мълдър седеше на плочите и се взираше в огъня. От време на време поглеждаше към луната и се вслушваше в песента на хилядите насекоми. Пушекът от влажното, обрасло с мъх дърво се виеше около носа му, плътен и лют. Но това бе истинско удоволствие след непобедимата воня на разложение, която се носеше от труповете. Деветмилиметровият „Зиг Зауер“ лежеше в ската му. Агентът бе напълно буден, сетивата му изострени до крайност.

Макар че нощта бе настъпила преди няколко часа, Скъли изпълзя от палатката и седна до него. — Хайде да стоплим вода — предложи тя — Ще си направим кафе или чай. Както си му е редът около лагерния огън, а?

Мълдър се усмихна:

— Не донесохме ли какао, онзи вид опаковки с бонбончета вътре?

— Мисля, че Агилар ги отмъкна.

Мълдър пак погледна към околната стена от дървета и сребърната леко петниста луна. Индианците не се върнаха. Нито пък Агилар и това ги бе озадачило и смущило. Мълдър не знаеше какво да мисли: самите те искаха ли местните да се върнат и да ги изведат оттук? Или бе по-добре индианците изобщо да не се появяват?

Междувременно си имаха компания — същата, както преди — петте трупа, положени недалеч от палатките и покрити със замърсено платнище, което намериха в склада на археолозите.

Мълдър неволно поглеждаше и в тази посока, неспособен да отпъди образите на подпухналите, подути форми на четиридесета археолози и кокалестата фигура на Владимир Рубикън. От ума му не излизаха отворените сини очи, даже и в смъртта запазили израза на изненада.

Погледна към Скъли. И двамата бяха мръсни — не се бяха къпали дни наред. Косата им бе спълстена, висеше на мазни кичури заради потта и влагата. Той обаче беше доволен, че е с нея тук, много по-доволен, отколкото с когото и да е било друг.

— Скъли, — рече Мълдър, тихо и сериозно, — искам да ти кажа нещо... за неортодоксалните ми виждания и за обясненията, които обичайно търся при уликите... зная, че ти гледаш на тези неща скептично. Но поне всеки път имаш честно отношение към мен. Уважаваш мнението ми, каквото и да е то, дори и когато не си съгласна с него. — Погледна си ръцете и продължи. — Не помня дали съм ти казвал... че ужасно много ценя това ти отношение...

Тя се усмихна:

— Казвал си ми, Мълдър. Може би не с думи... но си ми казвал.

Той преглътна:

— Зная, че сигурно няма да повярваш и на това, ще помислиш, че се дължи на лунната светлина или на собствената ми умора, поради липса на сън... но преди две нощи чух шум в джунглата. Подадох глава навън и видях нещо, което се движеше. Голямо същество, различно от всяко друго, което съм виждал. Е, това не е съвсем точно казано... виждал съм го множество пъти преди, но не като истинско.

— Хей, Мълдър, за какво ми говориш? — наостри уши тя.

В джунглата се чуха далечни звуци, шумолене и пращене.

Нещо голямо, едро се приближаваше. Мълдър се заслуша, кръвта му се смрази.

— Стори ми се, че виждам... един от онези, пернатите змейове. Като онази скулптура — той ѝ посочи извитата спираловидно около близката възпоменателна колона змиевидна форма. — Бе по-голям от крокодил и се движеше извънредно грациозно. О, трябаше да го видиш със собствените си очи. Напомни ми за дракон.

— Слушай, Мълдър — пернатият змей е митологично същество — наежи се тя, изпадайки в позицията на скептик. — Онова, което си видял, е било породено в съзнанието ти от непрекъснатото гледане, дни наред, на барелефи и скулптури с тези мотиви. Свързано е и с изследванията ти на изкуството на маите и на легендите от периода преди Колумб. Вероятно си забелязал кайман — това са големи влечуги, които обикалят джунглата нощем, нали знаеш? И когато си го зърнал в движение, въображението ти неволно е добавило онези подробности, които си искал да видиш.

— Всичко, което казваш, е напълно възможно — призна той и преметна пистолета от едната ръка в другата. Отново изпукаха клони, шумовете станаха по-силни и очевидно по-близки до тях.

Той сега заговори по-бързо:

— От друга страна, само помисли за огромния брой образи на пернати змейове в скулптурите на маите, по различните археологически обекти... и особено тук, в Кситаклан. Не е ли странно? Змия с пера, какво ще кажеш? Как е бил създаден подобен мит, ако индианците от Юкатан не са видели с очите си подобни същества? Това би могло да бъде и единственото обяснение на разпространените в цял свят митове за дракони и огромни червеи — същински влечуги.

Говореше и речта му ставаше все по-бърза:

— Каква е според теб вероятността различни култури, десетки на брой, в далечни един от друг краища на света, да създадат образи, които са толкова подобни? Ако не е имало такива същества? Помисли за рисунките на китайски дракони. Тях не са ги наречали пернати дракони, но формата е удивително сходна. Имат издължени люспи с формата на пера и змиевидно тяло.

Шумовете в джунглата вече бяха много силни. Сякаш някой трошеше клони, поваляше цели дървета. Нещо очевидно си пробиваше път към Кситаклан. Шумът продължаваше да расте. Създаваше се впечатление, че множество едри същества налитат към Кситаклан от различни посоки. Мълдър насочи пистолета.

— Скъли! Дано не се наложи да се изправяме пред някой от моите въображаеми пернати змейове!

Шумотевицата продължаваше: някой превиваше дърветата по пътя си, трошеше ги и ги поваляше, тръстиките се люлееха. Скъли наклони глава, наострила уши, и се обърна към Мълдър. Двамата застанаха до огъня с готови за стрелба пистолети, решени, ако се наложи, скъпо да продадат живота си.

Внезапно уплахата ѝ се превърна в любопитство:

— Чакай малко... Мълдър, та това е механичен шум... от мотор... — извика тя.

Още преди да се обади, Мълдър сам разбра, че трещенето и прашенето са всъщност звуци на мощен двигател, на гуми върху неравна почва, съпроводени от бързото на генератори.

Със зашеметяващ рев в небето избухнаха стотици звезди, разсипаха се блескаво бели трасирани ивици, също като престрелка на бойни самолети. Ракети се разпръснаха високо, разцъфнаха като бели хризантеми.

— Фосфорни осветителни ракети — отбеляза трезво Мълдър. — Военни...

Под яркия блесък на тази изпепеляваща бяла светлина от джунглата като зверове тромаво изскочиха два всъдехода. Като премачкваха всичко на пътя си, те се изтърколиха върху плочите на площада. Непосредствено ги следваха тъмни фигури в защитни облекла. Те се разгънаха във верига, приведени ниско, с готово за стрелба оръжие. Като нахлуващи в чужд мравуняк мравки, войниците заеха позиции, разменяйки кратки реплики на своя военен жаргон.

— Какво става тук? — възклика Скъли озадачено, но и с уплаха.

— Май не е много добра идея да бягаме точно сега — отвърна ѝ агентът и насочи пистолета към земята.

Скъли прецени с опитни очи оръжието на новодошлите, самите войници, бойните всъдеходни машини. Последните, огромни и заплашителни отблизо, спряха почти веднага. Плочите под тях запращаха като лешникови черупки. Командосите се разтичаха, всеки по задачата си, и Мълдър удивено разбра, че кратките фрази, които си разменяха, са на английски, а не на испански.

Отначало бе помислил, че са пристигнали бойци от някаква централноамериканска партизанска групировка, но макар и по облеклата и всъдеходите да нямаше маркировка, много скоро разбра, че е сгрешил.

— Тези хора са американци — тихо подхвърли на колежката си.
— Военни. Това е някаква операция на командоси.

Мълдър и Скъли застанаха с високо вдигнати ръце, в които оръжието сочеше нагоре. Малкият екип бързо ги заобиколи с насочени автоматични карабини.

— Май не съм си платил за паркинга — пошегува се Мълдър.

Двамина допряха дула в гърдите им, а трети внимателно мина отзад и взе пистолетите от ръцете им. Държеше двата деветмилиметрови пистолета в максимално отдалечена от тялото си ръка, сякаш бяха отровни паяци.

Блясъкът на ракетите постепенно отмина. Неколцина от командосите монтираха мощни прожектори и обляха площада в силна, студена светлина.

Строен мъж със смugло лице дойде при тях. Очевидно беше командирът на операцията. Скулест, с гърбав нос, пълни устни, издадена напред брадичка. С присвирти очи и тъмен тен. На раменете носеше емблема със спонче кленови листа — отличителните знаци на майор.

— Habla Espanol? — запита на испански. — Que pasa? — Говорите ли испански? Какво става тук?

Скъли се наведе към него.

— Говорим английски. Американци сме. Специални агенти на федералното бюро за разследване.

Командосите се спогледаха. Майорът се изпъна и отривисто запита:

— Какво търсите тук? На чужда земя?

— Същият въпрос можем да зададем и ние — отвърна Мълдър.

Скъли изпревари евентуалните реплики и бързо заговори:

— Партиорът ми и аз сме тук да разследваме случай на безследно изчезнали американски граждани. — Посегна към джоба си, а войникът пред нея настърхна: — Ще извадя служебното удостоверение — обясни тя и бавно бръкна в джоба, изваждайки значката и фотостатната карта със снимката.

Мълдър ѝ хвърли учуден кос поглед — дори тук, в джунглата тя си носеше удостоверието в джоба на блузата.

— Аташирани сме към консулството на САЩ в Мексико — добави тя. — Задачата ни бе да потърсим безследно изчезнал екип археолози в щата Кинтана Роо.

— Майор Джейкс, сър, може ли за момент! — извикаха двамина войници, които оглеждаха площада. Бяха вдигнали брезента и открили петте трупа, поставени почти до възпоминателната колона. — Убити, сър! — докладва единият. Майорът се обърна и видя телата.

Мълдър сви рамене:

— Дори успяхме да намерим повечето от изчезналите.

Студените очи на майор Джейкс внимателно проследиха площада, храмовете, околната джунгла. Като не видя друг освен двамата агенти, той заповяда високо:

— Продължете осигуровката на района. Не е това, което очаквахме да намерим, но заповедта е ясна. Трябва да завършим мисията, да унищожим този команден аванпост и да се изтеглим преди разсъмване.

— Като свършите тази работа, ще можете ли да ни изведете оттук? — попита Мълдър. — Ако, разбира се, имате място за нас.

— Само ако параметрите на мисията разрешават това — безучастно отвърна майорът. Протегна ръка и взе удостоверието на Скъли. — Моите хора официално не са тук. Заповедите ни са да отричаме всякакво присъствие.

— Чували сме за това и друг път — откликна Мълдър.

— И ние можем да действуваме при тези условия, ако това е изискването ви да ни изведете оттук — този път Скъли заговори потвърдо. — Каква е мисията ви, майоре?

— Да разрушим този военен обект — делово отвърна Джейкс. — И да елиминираме източник на непознати шифровани радиопредавания.

— Това военен обект ли е? — удивено запита Мълдър и разпери ръце, за да покаже порутената пирамида, обветрените от времето възпоминателни стълбове, повалените храмове. — Това тук са древни развалини на маите, изоставени преди хиляда години. Вижте сами, за Бога! Дни наред търсим тук с моя партньор и не сме открили и най-дребната следа от модерни или високи технологии, или пък

складирани оръжия. Това място няма никаква стойност от военна гледна точка.

И в същия миг, сякаш да опровергае думите му, от тъмната джунгла някой откри интензивен автоматичен огън. Дъжд от куршуми се изсипа по командосите.

26

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, СРЯДА, 00.26 ЧАСА

Куршуми засвириха пронизително наоколо, оръжията затракаха като високооборотни механични триони. Скъли се приведе.

Мълдър реагира по-бързо и скочи върху нея, събаряйки я на земята до палатките, макар те да не представляваха особено прикритие. С допряно до студените плочи лице Скъли различаваше примигващите проблясъци на изстрелите. Невидими снайперисти се намесиха, заедно с автоматния огън.

Майор Джейкс и хората му се включиха в действие не по-бавно от ято разгневени оси. — Прикрий се! Залегни! — изрева Джейкс. — Огън по избор!

— По дяволите, може би съм събркал, че това място няма стратегическа стойност — пъхтеше Мълдър току до ухото на Скъли.
— Да не си ранена?

— Не съм — рече тя, също запъхтяна. — Благодаря, Мълдър.

Макар че тя самата не можеше да определи откъде точно идва огънят, американските командоси отговориха на невидимия нападател с внушителна огнева мощ. Може би количеството куршуми компенсираше точността, но това Скъли не можеше да твърди със сигурност.

Един от близките до нея войници подскочи и се завъртя във въздуха сякаш го издуха невидима сила. После се просна на разбитите плочи. Младият старши лейтенант изохка и се задави — светла артериална кръв шурна от входната и изходната рана на куршума, който мина през гръденния му кош. Един, единствен поглед бе достатъчен на Скъли да оцени раната — беше смъртоносна.

От джунглата продължаваха да стрелят. Куршум удари близкия до палатките възпоменателен стълб. Разлетяха се каменни пръски и върху увития около колоната пернат змей цъфна нещо като рана. Изглеждаше доста странна върху варовиковото чудовище, все още

белязано в тъмно червени пръски от кървавото жертвоприношение предния ден.

Войниците затичаха към блиндираните всъдеходи. Един залегна зад стълба, друг буквально се залепи по корем върху земята зад завитите с брезента трупове.

— Кой стреля по нас? — попита Скъли, когато успя да успокои дишането си.

Войниците продължаваха да стрелят масирano по дърветата, с незначителен шанс да улучат скритите врагове. Все пак някой невидим за агентите изрева от болка, но подновеният огън заглуши всичко друго. Сполучлив изстрел от джунглата разби поставения от войниците прожектор.

Пак от там долетя басов, силен глас, който надви общия шум:

— Американски агресори! — раздра тъмата мъжкият глас с подчертан мексикански акцент. — Намирате се незаконно на суверенната земя на щата Кинтана Рю! Незачитането на нашите закони и граници е противно на всички международни спогодби!

И двамата останаха легнали, притиснати към плочките с надеждата да не станат лесна мишена Скъли подхвърли на Мълдър:

— Това е онзи полицейски началник — Карлос Барехо! — Куршуми пак засвириха над главите им. — Обаче защо пък полицай ще стреля по нас посред нощ? И в сърцето на джунглата? Не mi прилича на акция в защита на закона! Пък и тези приказки?

Мълдър вдигна вежди:

— Изглежда господин Барехо се занимава и с извънслужебна дейност...

Един от войниците на Джейкс пусна осветителна ракета. Бялата светлина пламна високо в небето и прати надолу само ослепителното си фосфорно сияние, което създаде повече объркане, отколкото осветление.

— Представете се! Кои сте вие? — извика Джейкс, коленичил до Мълдър и Скъли зад измамния подслон на тънките палатки. — Превъзхождаме ви по огнева мощ!

Иззад дърветата отекнаха още изстrelи и раздраха палатките. Джейкс отскочи настрани и се строполи точно върху Мълдър и Скъли. От рамото му потече кръв. Бе само повърхностна рана, нищо сериозно. Той дори не я забеляза.

— Вие, агресори такива, започвате война! Вашите оръжия са внесени контрабандно на наша територия! — викаше отсреща Барехо. Огънят загълхна за малко, докато партизанският лидер говореше. — Нямаме избор, освен да защищаваме нашата история и култура! Не можем да разрешим на военни нашественици от САЩ да изнесат националните ни съкровища!

— Но ние не сме тук, за да крадем културни ценности — измърмори майор Джейкс повече на себе си и поклати глава. — Ние дойдохме само за да взривим пирамидата.

Мълдър се надигна на лакът и изгледа майора:

— Е, вижте тогава, след като става дума за явно недоразумение, може би ще успеем да се помирим и да поговорим, а?

Майорът изглежда не го чу:

— Сега нещата се изясняват — заяви той. — Това са сепаратисти, членове на използващия насилие революционния фронт в Юкатан — Либерасион Кинтана Роо. Те искат да създадат своя малка държава и да се отцепят от Мексико. Тях не ги интересува какво мисли останалото население на Юкатан. Нямат много оръжие, нито пък морални задръжки.

— За разлика от вас и вашите хора — иронизира го Мълдър и го изгледа.

— Точно така, агент Мълдър — отвърна майорът като отвърна на погледа му с напълно неутрално изражение, без никакъв гняв.

— Хвърлете оръжието и се предайте! — продължаваше да реве Барехо. — Ще бъдете арестувани, ще ви бъде предявено обвинение като незаконно проникнали на чужда територия чужденци и ще получите полагаемото ви се наказание... освен ако вашата страна не предпочете да ви екстрадира!

Ноздрите на майор Джейкс раздразнено помръднаха и се разшириха. Скъли отлично знаеше, че подобна мисия не може да има официален характер и че правителството ще отрече всякакво свое участие. Просто ще отпишат екипа, и Джейкс, заедно с хората му ще бъдат оставени на милостта на партизаните — да ги съдят в някакъв измислен съд с произволно правосъдие, да ги подложат на мъчения — тяхна работа.

— Моите хора никога няма да се предадат — извика в отговор Джейкс и престрелката се поднови с още по-голяма сила. — Не и на

стрелящи от засада снайперисти, не на терористи и страхливци.

— Винаги съм искал да участвувам в истинска мексиканска битка — опита се да се шегува Мълдър.

Скъли разбираше добре, че американските войници лесно биха победили бунтовниците от Либерасион Кинтана Роо в конвенционално сражение. Но сега имаха малък шанс за успех или оттегляне с множеството прикрити в джунглата снайперисти. Просто в Кситаклан американците бяха попаднали в опасен капан.

Междувременно партизаните улучиха и втория военен прожектор, а фосфорната осветяваща ракета бавно угасна. Всичко потъна в мастилен мрак, нарушаван само от откъслечни изстрели и слаби отблъсъци.

— Вие двамата — близо до мен! — нареди майор Джейкс. — Виждам, че нямате боен опит... макар и да не съм сигурен как ще разрешим този въпрос.

— В такъв случай може ли да ни върнете оръжията — попита Мълдър. — Така и така вече се е стигнало до сражение...

— Не, агент Мълдър. Не смяtam, че подобно решение би било във ваш интерес. — Майорът се обръна към джунглата, поставил очилата за нощно виждане.

Притиснала се към земята, потръпваща всеки път, когато някой куршум просвирваше наблизо, Скъли усети далечен тътен дълбоко в земните недра. Започна слаб трус, който постепенно набираше сила, за да се превърне в осезателни вибрации, сякаш към тях се движеха тежки артилерийски установки. Вероятно започваше ново земетресение. Отново се чу тътен — значително по-силен този път, последван от силно раздрусване на земята; отдолу — под повърхностния варовиков пласт — очевидно се натрупваше вулканичен натиск.

— Дръж се, Скъли — възкликна Мълдър и я хвана за ръка. Майорът и войниците му не разбираха какво става.

Земята се нагъна и се разтресе, всичко наоколо подскочи вертикално като на рисуван филм, докато могъщите сеизмични сили се гърчеха под тях. Грамадната снага на пирамидата на Кситаклан потръпна и затрака. Цели блокове се откъснаха и с ужасен шум се затъркаляха надолу по стъпалата. В джунглата се чуха викове на ужас, а командосите на Джейкс се защураха наоколо, не по-малко объркани.

Грамадната възпоменателна колона на площада — по-далечната — затрепери, чу се нещо като дълбока въздишка и стълбът заедно с големия пернат змей се повали върху плочите, разбивайки се на стотици парчета. Околните дървета се превиваха и сякаш танцуваха гротескни танци.

Между плочите се появиха малки отвори и от тях забълва пара и дим. Тук-там се образуваха големи подутини — истински земни мехури, които се пухаха и със страховито съскане освобождаваха огромния подземен натиск.

— Хайде, Скъли, налага се да изчезваме — извика Мълдър и я задърпа встрани от майора. — Ще тичаме, докато намерим прикритие! — Изправи се и веднага залитна — земята подскачаща под краката му като карнавално влакче.

Скъли също стана, но майорът се изпречи пред нея.

— Вие двамата, къде? Ще стоите тук, при мен!

От джунглата долетяха гневни викове. Чуваше се шумът на падащи дървета, изкоренени от земетресението. Скъли се опита да засрами майора, като го загледа право в очите, но той не трепна, насочил оръжието си към нея. Изразът му бе недвусмислен: „Няма да мърдате оттук!“ Мълдър обаче бе вече прекосил половината площад, като прилякаше и подскачаше, залиташе и се изправяше — тичаше към развалините на нисък храм. Вероятно се надяваше, че там ще бъде по-безопасно. Обърна се назад и по лицето му се изписа угрizение и мъка. Понечи да се върне и да се подчини на Джейкс, само и само да не изостави партньорката си, но тя извика високо:

— Бягай, Мълдър! Бягай — спасявай се!

Той прие съвета и побягна още по-бързо — този път към ниската платформа на пирамидата. Някой откри огън по него, куршумите зачаткаха по плочите току под петите му. Засвириха рикошети. Скъли не бе сигурна кой стреля — дали бунтовниците от джунглата или командосите на Джейкс.

Земната кора отново подскочи в мощн гърч и Скъли чу шум като от скъсане на титанични мускули — сякаш Земята раждаше! Огромен стълб пара изхвръкна от нея иззад пирамидата Кукулкан. Подземната стихия избъльва и потоци вряла вода, които почвата моментално попи.

Скъли се досети, че парата идва от кенота. Трусовете бяха разкъсали дъното на дълбокия кладенец и вероятно водата бе попаднала във вулканичното огнище.

Тя зърна силуета на партньора си още веднъж и само за миг. Разбра с ужас, че той всъщност тича право към кенота, сякаш последният го зове. Усети пареща болка в гърдите...

27

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, СРЯДА, 01.31 ЧАСА

Секунди, преди Мълдър да се добере до нещо като заслон, земните трусове секнаха, дълбокият тътен загълхна. Неколцина от стрелците в джунглата пак се опитаха да го улучат, но изглежда повечето бяха заети със собственото си оцеляване. Той се възползва от бъркотията преди враждуващите страни да са се съвзели напълно от ужаса на стихията и продължи да бяга. Накрая се прикри зад ръба на голямата пирамида.

Изпитваше угризения за това, че бе изоставил Скъли. Сега тя бе пленник на майор Джейкс и екипа му или, по-точно, се намираше „под неговата защита“. Но тя му бе викнала да бяга, да се спасява. Последните ѝ думи още звучаха в ушите му. Чу ги добре въпреки грохота и тътена и сякаш нещо се бе скъсало и освободило от онова, което го дърпаше назад. Само да можеше да разреши загадката, да намери отговорите на въпросите, които търсеха и партизаните на Барехо, и американските войници. Може би тогава ще ги използва като разменна монета срещу свободата на Скъли?

Сега имаше само един път, за добро или лошо. Разбираще отлично, че сам човек, невъоръжен — тъй като Джейкс му бе отнел пистолета — едва ли може да направи много срещу две враждебни бойни единици. Надяваше се да пристъпи към основния проблем от друг ъгъл, да намери друг път към него и може би и неочекваното му решение?

Трябваше да разкрие тайната на голямата пирамида на Кситаклан. Как не му бе хрумнало по-рано? И какво бе намерила Касандра Рубикън там?

Земетресението премина без изригване на лава и пепел. Напредвайки към стръмния ръб на жертвения кладенец, той рязко спря и загледан надолу, замръзна в страхопочитание.

Нейде дълбоко в земните недра нещо бе разкъсало дъното на кената и съдържанието му се бе изсипало във врящия вулканичен казан — студената, тиха и мътна вода с всичко в нея. Водата, в чиито дълбини бяха висяли подутите останки на американските археолози и пребитото тяло на Владимир Рубикън. Спомни си ясно, че докато тичаше бе зърнал гъбоподобния облак на експлозията от врялата пара да изригва към небето, като че се бе пръснал огромен котел...

Сега образуванието зееше празно, изцеждаха се последните струйки вода, нещо пращеше и съскаше като от гигантска бездънна и широко разтворена паст. Варовиковите стени бяха все така хълзгави и неравни. Тънки струйки пара се виеха нагоре, наоколо смърдеше на вулканични газове с горчиво-лютив привкус.

Мълдър се взря в тази потръпваща и стенеща гърловина — същински вход към преизподнята, подобно на легендарната пропаст към земята на Хадес от древногръцката митология. Дълбоко, много дълбоко долу забеляза слабо сияние. Мъгливо, светлеещо, не като огън, и не като тлеещата жар на вулканична лава. Това бе студена светлина, блясък, който потрепваше и пулсираше като безмълвен зов за помощ.

Скъли му разказващ за сходни наблюдения по време на спускането си в кладенеца. Говореше за далечно светлеене, много по-дълбоко от мястото, където бе открила труповете. Теорията й беше за фосфоресциращи водорасли, недокосвани от слънчевите лъчи. Сега Мълдър гледаше слабия, примигващ светлик втренчено и не вярваше на научните изводи на партньорката си. Този пулсиращ, макар и слаб блясък, сякаш включван и изключван от някаква непонятна сила, бе прекалено равномерен. Тук имаше някаква схема на поведение... нещо като сигнал.

Внимателно беше слушал твърденията на майора, че развалините на Кситаклан са източник на мистериозен шифрован сигнал. На предполагаемо предаване, чийто код не са могли да разшифроват дори елитните военни служби на САЩ... Ами ако предаването няма никакъв код или шифър, а е просто на език, който хората, респективно военните специалисти и Джейкс не знаят? Защото чисто и просто никога не са го изучавали!

Владимир Рубикън любезно бе смъмрил Мълдър за богатото въображение при тълкуването на барелефите на върха на пирамидата.

И по-точно за тезата, че мъдрият бог Кукулкан, пристигнал в сребрист кораб с огнена опашка, би могъл да бъде астронавт от древността, извънземно същество, дошло на Земята в зората на човешкото развитие. Сега обаче, като гледаше неземния блясък дълбоко долу в изпразнения кладенец, Мълдър беше повече от сигурен, че феноменът е някакъв фар, изпращащ сигнали за помощ.

Агентът видя завързаните за околните дървета дебели въжета. Те все още висяха в празната зейнала яма и бяха в сравнително добро състояние. Огледа и неравностите по стените. С помощта на въжетата, завързаните по тях възли и издутините по варовиковите стени можеше да се спусне в кладенеца. Може би.

Тази светлина го викаше. Трябваше да слезе долу. Нямаше никакво съмнение за това.

Опипа въжетата. Бяха влажни и топли, пък и малко хълзгави. Бяха едва ли не сварени като зеленчуци в отровните пари, излезли от жертвения кладенец. Все пак изглеждаха достатъчно здрави. Вероятно щяха да издържат тежестта му... поне се надяваше.

Задърпа яко, за да провери възлите. Държаха. После бавно се заспуска надолу, намествайки пети в подходящи дупки и грапавини по варовика. Както и очакваше, намери достатъчно опори за спускането. То обаче изглеждаше безкрайно — целта бе нейде долу, доста далече.

Напрягаше мускулите на ръцете и постепенно увеличи скоростта. Пък и самочувствието му нарасна — вече по-леко намираше ръбове и прескачаše от един на друг. Държеше се за въжето, но то бе само помощна опора, главното му средство бяха дупките и ръбовете по варовиковите стени.

По едно време усети, че главата му се замайва от зловредните изпарения под него. Сякаш усещаше зловонния дъх на дракон. Не можеше да знае истинската дълбочина на ямата. Не можеше и да си я представи. За щастие пулсиращото сияние не бе в незнайното дъно, което дори не се виждаше, а само някъде може би по средата на пътя, малко по-надолу.

Отгоре отново се чу стрелба. Мълдър се сепна и доколкото можеше, се притисна към стената. Залепи се в мрака на неголяма вдълбнатина под по-широк ръб, а отгоре отекваше ехото от изстрелите. Разбра, че едва ли някой стреля именно по него. Най-вероятно

престрелката се бе възобновила, когато скритите нападатели възвърнаха увереността си след края на трусовете.

— Май ще тряба да увеличи темпото — рече си тихо той. Няма да позволи нещо тъй дребно като второстепенна централноамериканска революция да му попречи да научи истината, за която бе тръгнал! Каза си това с усмивка, слезе още един ръб надолу. Стоп! Тук цветтът на варовика се променяше: от бледо бял ставаше потъмен, кафеникав, напоен с някаква слузеста утайка. Всъщност бе слязъл под бившето ниво на водата.

Отгоре прозвуча още един изстрел. Чу и гласове на испански или по-скоро гърления диалект, който говореха местните индианци. Дали пък не се бяха завърнали Фернандо Агилар и неговите помагачи? Да се намесят в конфликта...? Или може би Агилар се бе съюзил с Барехо и неговия Либерасион Кинтана Роо?

Увеличаваше се броят на заподозрените в убийство. Той и Скъли ще тряба да разследват и тази вероятност. Възможно беше Барехо и групата му революционери да бяха решили да убият американските археолози, посегнали на националните им съкровища. Така и така обичаха насилието. Пък и такава бе цената на революцията.

Но... ако теорията на Мълдър за фантастичния произход на този древен град на маите се окаже вярна, значи реликвите на Кситаклан са международно достояние! Никоя нация не би могла да твърди, че има право върху тях.

Винаги го бе озадачавало едно: защо маите бяха решили да напуснат това прекрасно, изолирано място, пък и повечето от големите си градове? Защо Кситаклан по начало бе построен именно тук? Далеч от търговските маршрути, от реките и пътищата? Каква бе причината за процъфтяването на Великата империя Майя? Защо у маите се бяха развили такива интереси и знания за астрономията, календарните цикли и планетните орбити?

Маите са имали специален, дори прекален интерес към времето и звездите, към пътя на Земята около Слънцето. Методично бяха държали сметка за продължителността и последователността на дните и месеците, като дете, което отмята датите в календара в очакване на рождения си ден.

Имаше твърдото усещане, че всички отговори са там долу. Откъдето идваше сиянието.

Под бившето ниво на водната повърхност стената се променяше: ръбовете и издатините бяха по-дебели, по-валчести и, естествено, не така засегнати от времето. Продължаваше да се спуска, а сърцето му заби по-бързо, любопитството му направо пламна.

И тогава... въжето свърши.

Погледна разръфания му край, отправи очи нагоре към ръба на кладенеца. Нямаше друг избор, освен да продължи надолу без помощта на въже.

Сега сиянието бе по-силно и някак по-хладно. Мълдър започна да се поти от вулканичната температура и от струйките пара. Чувствуващ се като в природна сауна, създадена от плътните изпарения в естествения цилиндър на кенота. Светлината обаче заблестя по-силно — в синкаво-бяло, вибрациите в скалата също се усилиха. Като че стените едва удържаха излъчващата се енергия.

Накрая, преодолял последните метри, с подути от напрежение и от хълзгавите ръбове пръсти, Мълдър запъхтяно застана на широк бордюр със сводест отвор... разкриващ гладък метален правоъгълник.

Високо горе престрелката продължаваше, но Мълдър вече дори не я чуваше.

Металната сплав бе корозирана и напластвана с варовикова утайка. Същевременно учудващо чиста след векове, прекарани под водата. Нямаше съмнение: формата и вида на порталния вход говореха ясно. И Мълдър протегна ръка, за да го докосне с треперещи пръсти.

Металният правоъгълник бе някакъв вид врата.

Братата на кораб.

28

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, СРЯДА, 02.15 ЧАСА

Древният метален люк се отвори с продължителен съсък. Изравняваше се въздушното налягане. Без да знае защо, Мълдър си представи пернат змей, съскащ по същия начин точно преди да нападне жертвата си...

Въпреки глождещото го любопитство, Мълдър извърна глава и задържа дъх. Знаеше, че в тази камера може да вдиша бог знае какви токсини! При друго разследване си бе изплатил само от изпарената отровна кръв на разлагашо се извънземно същество.

Каквото и да лежеше под развалините на Кситаклан, то бе прекарало векове наред погребано на това място. Нямаше начин той да знае какво го очаква в този отдавна изоставен... апарат?

Очите му още смъдяха от вулканичните пари на бездънния кенот. Надяваше се, че не предстои поредният земен трус. Поне не веднага.

Чу далечните изстрили, звучащи тук долу като машина за пуканки, и това му напомни, че няма време. Нито време, нито енергия да се беспокои за собствената си сигурност. Трябаше да получи нужните отговори и да спаси Скъли.

А за тази цел трябваше да влезе вътре.

Направи съдбоносната крачка напред, прекрачи прага и усети солидния, стабилен под. Входният коридор бе компактен като утроба. Стените бяха метални, гладки и силно полирани, погълъщаха светлината и след това я отразяваха отново. Не видя източника на светлината, но тя бе ослепителна до неудобство за нормално човешко зрение. Явно бе приспособена за очи, привикнали към друго слънце, помисли Мълдър.

Знаеше, че майте никога не са били добри леяри и металурзи. Всъщност не са разполагали с пещи за топене на метал и в никакъв случай не биха могли да произведат материалите, които виждаше около себе си. Пристъпи напред по коридора, като че го теглеше

невидима сила. Стените пулсираха и бръмчаха настоятелно и пронизително. Звукът не бе висок по тон, но той го усещаше дълбоко в костите, в зъбите, в тила. Поиска му се да говори с някого, да сподели удивлението си. Но това щеше да почака, докато отново се озовеше навън.

Припомни си доста интересен епизод от близкото минало. Случило се бе на състезателната писта до главното управление на ФБР, където той тичаше редовно за поддържане на формата. Там един ден, след дълго и изтощително бягане, той срещна човека, наречен покъсно от него „Пестеливият източник“. Знаейки, че човекът има специализирана информация, Мълдър го разпитва за извънземното присъствие на Земята и за премълчаните и заключени в тайни правителствени сейфове, факти. „Пестеливият източник“ даде обичайните си кратки отговори, които фактически не бяха отговори.

— Те са тук, нали? Тук са? — упорито питаше изпотеният от тичането Мълдър.

Със спокойна, скромна усмивка и многозначителен тон „Пестеливият“ повдигна вежди:

— Г-н Мълдър, та те са тук отдавна, много отдавна...

Дали с „отдавна“ искаше да каже хиляди години?

Сега Мълдър закрачи бавно по металния коридор, оглеждаше онова, което смяташе за древни останки на космически кораб. Кораб на извънземен посетител, кацнал — а може би катастрофирал — на полуостров Юкатан преди много векове и то точно тук — в родното място на цивилизацията на маите.

Ха, рече си той, нали ставаше дума за незаконно проникване на чужда земя!

Пред него се откри кръстопът: в различни посоки водеха извити коридори с врати към полуразрушени камери или стаи също с метални стени. На места металът бе силно корозиран и огънат, на други имаше дупки и те бяха запълнени с каменни късове с барелефи. Изглежда, че от истинския кораб бе останало малко. Може би основният скелет и обвивка, закърпена с варовикови блокове.

Мълдър си представи как жреците влизат в „свещената“ пирамида години, векове наред след като извънземните посетители отдавна вече не са били тук. Опитвали са се да поддържат кораба, но не са знаели как. Поколения и поколения от замръзнали в

страхопочитание посетители са минавали оттук, та чак подът се е износил от стълките им.

Може би липсващата техника и част от носещата конструкция са били свалени от корабния скелет, за да станат сърце на друга пирамида? Или унищожени? Или отмъкнати от иманяри? Или пък захвърлени бог знае къде от религиозни фанатици като отец Диего де Ланда.

Удивен и впечатлен от видяното, със силно туптящо сърце, той продължаваше да върви и оглежда. Досега не беше виждал толкова убедителни доказателства за извънземно присъствие, пък и толкова внушителни останки от неземна техника.

Коридорите в кораба отговаряха точно на лабиринта в пирамидата над него. Там, където предния ден Мълдър бе търсил Владимир Рубикън и изследвал тунелите, докато бе стигнал до тайнствено преграденото място и до онова, което бе успял да зърне през тесния процеп в каменните късове. Може би там се намираше друг вход към погребания кораб?

Дали корабът се бе разбил и изровил кратер в джунглата? А когато местните неуки хора дошли да разберат какво става, „мъдрият бог от звездите“ на име Кукулкан ги научил на толкова много неща? Предал им огромни знания, поощрявайки развитието на една голяма цивилизация?

Мълдър поглади стената, докосна дупките в нея и полирания варовик. В момента повече от всичко му се искаше Владимир Рубикън да бе доживял до сегашния миг, за да зърне всичко това.

Хилядолетия наред майте, а вероятно по-късно и различни иманяри и обикновени крадци, бяха отнасяли парче по парче всичко ценно от кораба, оголвайки го постепенно, за да остане само скелетът. Но и той е достатъчен като неопровержимо доказателство, практически си каза агентът.

Да можеше сега да доведе скептичната Скъли, тя да види с очите си!

Нешо го бодна в сърцето, когато помисли за нея. Дали бе жива и здрава? Надяваше се, че майор Джейкс ще я защити от бунтовниците, ако не за друго, то поне като заложничка!

Дали ще успеят да се измъкнат живи оттук? Спомни си нейни думи преди време, когато при радиотелескопа в Аресибо, Пуерто Рико,

се намираха на косъм от смъртта. „Мъртвите не говорят... и не дават показания“ — му каза Скъли тогава.

Стигна до рампа, откъдето коридорът се извиваше спираловидно нагоре. Продължи по него, а стените все така сияеха и пулсираха. Нямаше и най-малка представа на каква дълбочина се намира.

Удивлението му се удвои, когато се качи на следващото ниво. Беше стигнал залата с източника на сигнала. Трябваше да закрие очи от нетърпимо ярката светлина: заболя го главата. „Тук трябва да е командният пункт“, помисли си Мълдър. Бавно огледа цялата зала, като криеше очи от блясъка.

Всичко беше останало здраво. Странните и сложни издатини по стените — дали това бяха уреди, машини?! — явно продължаваха да функционират. Агентът усети, че именно това място е имало огромно религиозно значение за майте.

Но какво е това? Замръзна, стомахът му се сви... Съседната камера бе пълна с непозната полупрозрачна субстанция, сякаш безплътен гел, в който тъмнееше някаква сянка... очертания или по-точно силует на човешка фигура. Висяща неподвижно, като че безпомощно, с разперени ръце и леко разтворени крака, фигурата изглеждаше слаба, стройна, почти скелет, но очертанията бяха разкривени от мъгливата субстанция.

Нещо привлече Мълдър неудържимо към нея. Като нощна пеперуда към пламък той се втурна през командния пункт към тесния вход на камерата. И тогава ясно видя, че потопеният в желатиноподобната материя силует е млада жена с напълно човешки черти и дълга коса.

Поколеба се, а сърцето му заби още по-силно. Здравият разум му подсказваше, че това не е сестра му. Не е неговата сестра. Не е... невъзможно беше да е тя.

Застанал неподвижен пред фигурата, примигващ, присвиващ очи от нетърпимия блясък, той изпиваше с очи жената, увисната като замразена в субстанцията. Като насекомо, уловено в кехлибар в капана на времето.

Напрягаше се да различи по-добре чертите ѝ. Забеляза, че лицето ѝ носи израз на изненада, устата беше полуотворена, очите пък — широко. Като че някой внезапно бе запечатал чертите ѝ в образа на фотографска снимка. Желатиноподобното вещество постепенно

просветна. Изглежда действуващо невидима енергия. Мълдър различи много повече подробности: зеленикаво-кафеникавите очи и дребната ѝ фигурка, която имаше размерите на използвания от Скъли водолазен костюм. Дълга коса с цвят на канела, яркочервени драскотини на едната бузя.

От всичките чудеса, които откри на този разбит кораб, това бе най-голямото!

След дни на напрежение и търсения, накрая бе открил Касандра Рубикън.

29

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, СРЯДА, 02.33 ЧАСА

Майор Джейкс нареди на Скъли да залегне и тя нямаше друг избор, освен да се подчини.

После даде отривисти заповеди на командосите за тотален контраудар. Стрелците от джунглата бяха счупили и трети, набързо пуснат в действие прожектор, но сега американците изстреляха поредица осветителни ракети, чиято ослепителна фосфорна светлина напълно компенсира предишните източници. Стана светло като ден, а експлозиите и престрелката май че се усилиха.

Двамина от хората на Джейкс прибягаха до брониранието всъдеходи и донесоха малка ракетна установка, а веднага след това и минохвъргачка. Скъли запуши уши, когато командосите буквально засипаха джунглата с тежкокалирен огън.

Дървета избухваха с трясък и се обръщаха в гигантски факли, детонации здравата разтресоха гъстата гора и храсталака. Обърканите бойци от Либерасион Кинтана Роо отначало отговориха със спорадичен огън, но после Скъли чу викове на болка, паника и страх.

Някой от джунглата откри огън с тежко автоматично оръжие. Двамина от американците бяха улучени. Единият рухна и застена. Другият падна като сноп и замъркна завинаги.

— Прикрий се! — изрева Джейкс и желязната му ръка натисна главата на Скъли надолу. Сякаш патетичния заслон на палатките бе никаква преграда за куршумите.

Джунглата наоколо пламна. Раненият, който действуваше с ракетната установка бе заменен от друг. Още четири ракети засвистяха към мястото, откъдето долитаха най-много партизански куршуми. Командосите вече се ориентираха за местоположението на врага. Детонациите бяха по-силни от неотдавншните вулканични тътени.

Партизанският огън отново затихна. Въпреки прашенето на горящите дървета, отсреща долетяха отдалечаващи се гласове.

Бунтовниците започваха отстъпление или прегрупиране. Ракетите в небето създаваха истински парад на сенки.

Към тях хукна задъхан млад войник с почернено за прикритие лице. Прилякаше и рязко променяше посоката на тичане, за да не го улучат. Скъли гледаше младото, приятно лице с пълни, закръглени бузи и си мислеше, че вижда момче на не повече от двадесетина години. Но отблизо зърна студените очи и ожесточеното лице, оstarели, сурови — не за годините му.

— Изглежда врагът отстъпва, сър — докладва младежът. — Временно, поне.

Майорът кимна:

— Превъзходящата огнева мощ винаги плаши некадърния войник. Дай преценка за загубите!

— Мога да докладвам по предварителни данни, сър! — незабавно отвърна войникът. — Най-малко четирима извън строя, трима фатално, четвъртият... хм, изглежда доста зле, сър!

Джейкс изглежда прие новината тежко: сякаш получи силен удар и не му достигаше въздух. После въздъхна и ноздрите му се разшириха.

— Остават шестима — прошепна той.

Приближи се друг войник — отляво на гърдите му кървеше силно. Но се държеше като че не беше ранен.

— Вражеските сили се скриха в гората, сър! — докладва и той.
— Вероятно се прегрупират и ще нападнат отново.

— Знаят, че в бой са по-слаби — коментира майорът. — Вероятно ще ни изчакат в засади.

— Заповядвате ли да навлезем в джунглата и да ги подгоним, сър? — попита войникът и, без да иска, постави ръка върху раната в опит да спре кръвоточението.

Майорът поклати глава:

— Имаме ли данни за лидера? Човекът, който поставяше условия?

— Неокончателни, сър — отвърна командосът. Отдалечи ръка от раната и опъна окървавени пръсти. Скъли видя разкъсаната плът, обгорена от преминалия куршум. Войникът отправи очи към влажната кръв по ръката, после нехайно отри длан в защитното облекло. Като че изтриваше размазано насекомо.

— Според нас той също е потърсил прикритие. Мислим, че не е ранен. Забелязан е да бяга към онази цитадела в развалините — войникът посочи към пирамидата Кукулкан. — Вероятно там е тяхно укрепление или помощен оръжеен склад. Това е и първоначалната ни мишена.

— Но това е археологически, а не военен обект — намеси се Скъли и застана на колене, като се отдръпна от Джейкс. Беше бясна в този миг. Толкова разрушения и напразни убийства! Ненужно изтребление, причинено и от партизаните на Барехо и от американските командоси. — Там има само древни развалини от времето на маите, не виждате ли сами? Нищо повече!

— Всички сведения сочат противното — възрази Джейкс с каменно лице. — Ако Кситаклан е просто обект с исторически интерес защо тази банда бунтовници го защищава със смъртоносни оръжия? — Обърна се към ранения си подчинен, който чакаше заповеди. — Продължаваме операцията! Нужни са ми още две минохвъргачки, готови за стрелба до десет минути.

— Слушам, сър! — Войникът се втурна към всъдеходите, като правеше обичайните движения за прикритие, макар че никой не стреляше.

— С какво право идвate тук, нападате суверенна страна и се опитвате да унищожите обект с уникална археологическа стойност? — остро се сопна Скъли. — Тези развалини са на хиляди години и досега не са проучвани от науката. Какви доказателства имате, че там са скрити оръжия или база на революционери? Нищо нямате, вятър!

Майор Джейкс извади отнетите ѝ служебно удостоверение и значката на ФБР от широкия джоб на защитния комбинезон. Огледа ги пак и ѝ ги върна.

— Много добре, специален агент Скъли от федералното бюро за разследвания. Сега аз ще ви покажа моите доказателства. Тъй като сте вече обект на ограниченията за сигурност на нашата мисия, попадате под ударите на закона за тайната и наредбите за строго секретна информация. Разбирате ли какво казвам?

— Имам нужните разрешения, както и достъп до поверителни данни, така че зная как да си държа устата затворена — тръсна се Скъли. — Само че къде са вашите доказателства? Нищо не виждам!

— Елате с мен, моля — ето там в първия всъдеход. — Джейкс се затича, без да я чака, с обичайните прибягвания, приклякания и смяна на посоките. Скъли побягна след него, стараейки се да подражава на предпазните движения. В този миг в паметта ѝ отчетливо изникнаха подробности от подготовката, която бе преминала в Куантико. Удиви се как опасността опреснява човешката памет.

Тази операция, обаче, бе по-различна от престрелка със заподозрян и преследван обект. В Кситаклан започна ожесточена война. За щастие, снайперистите не подновиха стрелбата. Двамата стигнаха до машината без всякакви усложнения. От затворено със специални механизми скривалище майорът извади тънка папка, съдържаща досиета: снимки и документи, разпечатани на тънка, разтворима във вода хартия. Силните му пръсти отделиха две големи, малко извити черно-бели снимки, очевидно правени от спътник. Бяха леко замъглени, като преснимани на факс повече от веднъж.

— Първата снимка показва какво е останало от вилата крепост на Ксавиер Салида, един от големите центральноамерикански наркобарони — обясни Джейкс. — Тя е била охранявана много добре и още по-добре снабдена с необходимите за това оръжия. От известно време следяхме незаконната му дейност. Агенцията за борба с наркотрафика работеше с местната мексиканска полиция. Правени са опити да го уличат, дори да го подведат с фалшиви доказателства. Но всичко е било неуспешно — Салида бе недосегаем. Поради корумпираните политици, които е държал в джоба си. Това е постоянният проблем с тукашните наркобарони.

— Ако сте работили с местни полицаи като Карлос Барехо, мога да разбера защо — кисело рече Скъли и се приближи, за да разгледа снимките. — Но защо ми показвате кратер? Сигурно вие сте „отстранили“ наркобарона, както обичате да се изразявате? Вашият екип го е „изнесъл“, защото не можете да го екстрадирате по законен път, нали? И тук — в Кситаклан — ли възнамерявате така да постъпите? Да оставите един голям кратер?

— Не — спокойно отвърна Джейкс, незасегнат от сарказма ѝ. Забеляза, че дори и ожесточената престрелка не промени каменното му изражение. Раната на рамото му спря да кърви. — Ние нямаме нищо общо с показаното на снимката. Кратерният радиус, състоянието на повърхността, измерените стойности на сейзмична активност и

сравнително слабото атмосферно светлинно излъчване, регистрирани едновременно от наш сателит, водят до едно заключение: снимката показва резултатът от тактически ядрен удар.

— Ама вие ми разказвате, че някой му е подхвърлил атомна бомба? На този мексикански наркобарон ли?! — Скъли го изгледа като побъркан.

— Цялата информация недвусмислено и категорично доказва това, агент Скъли. Нищо друго освен ядрен удар, и то от тактическо оръжие, не би могло да освободи толкова много енергия и топлина в един, единствен взрив.

— Но как? — пак се опъна Скъли. — Значи някой от съперниците му се е добрал до бойна глава?! И откъде?!

Джейкс кимна съсредоточено, сви устни.

— Ето ви един сценарий: по време на разпадането на бившия Съветски съюз определено количество ядрени оръжия са изчезнали, отклонени по някакъв начин и скрити. Възможно е някои от тях да са попаднали в ръцете на терористи. Тези идиоти умеят да се изтребват един друг много по-сполучливо, отколкото ние — да намираме нужните доказателства за ареста им.

Скъли пак се вгледа в снимката:

— Да се избиват с ядрено оръжие! Това не е ли малко преувеличено?

Майорът пренебрегна последната реплика.

— Знаем още, че революционната групировка на име Либерасион Кинтана Роо — това са господата, които стреляха по нас тази нощ — събира от известно време оръжия за безнадеждната си борба срещу централното мексиканско правителство. Опасяваме се, че едно или повече от липсващите тактически ядрени оръжия може да са попаднали в ръцете на тези бунтовници. Смятаме, че партизаните няма да се въздържат от употребата на тези оръжия дори и в гъсто населени райони.

Скъли бавно кимна. Разсъждаваше върху мотивите зад драстичните действия, предприети от майора и командосите му, и се тревожеше. Присви устни, а мислите й побягнаха назад към събитията: дали убийствата на археолозите имат нещо общо с трафика на пушки за бунтовниците или с продажбата на ядрени оръжия за наркобароните? Възможно ли бе нелегалната революционна

групировка да е използувала Кситаклан за тайна база? И всичко е било наред, докато не са дошли любопитните американски учени, които са си пъхали носа навсякъде?

Това обаче едва ли би могло да помогне вече на Мълдър, който се бе затичал към пирамидата още преди няколко часа. Боже, дано не са го пленили революционерите! Дано не е убит!

— Мисля и все пак не разбирам каква е ролята на Кситаклан? — заговори тя. — Защо точно тук? Тези изолирани развалини не са били докосвани от векове. Няма пътища, няма удобства, няма ток — очевидно не може тук да се намира секретна инсталация. Няма нищо. Защо ще нанасяте специален удар по нищото, в пустошта?

Този път Джейкс посегна към командното табло на всъдехода. Включи плоскоекранната мрежа и тя засия в сиво и синьо-сребристи тонове, а после показва целия полуостров Юкатан и в средата му линеарна топографска карта на тяхното местоположение. Джейкс натисна няколко клавиша и картата се сви в по-малък и още по-малък мащаб, показвайки по-подробна топографска картина на местността около тях. И в центъра ѝ трептеше пулсираща светлина — като сонарен сигнал.

— Това предаване се излъчва оттук, агент Скъли. Сигналът бе засечен от нашите военни монитори още преди удара срещу крепостта на Салида. Струва ни се, че е кодиран. Не можем да определим нито произхода, нито смисъла му, но вярваме, че е свързан с дейността, за която вече ви говорих. Впоследствие моят екип получи заповеди да унищожи тази изолирана база в джунглата, преодолявайки всякакви прегради и защитни съоръжения.

Скъли удивено гледаше пулсирация сигнал, хипнотично пробляскуващ на екрана.

— Откъде правите заключението, че това е военно предаване? Ако кодът е неразбираем за вас, пак няма причина да смятате, че то носи някаква заплаха. Не виждам логиката ви.

Майор Джейкс остана загледан в екрана, черните му очи изглеждаха озадачени.

— Нашето разузнаване го определи като военна заплаха.

— Кое разузнаване? — недоочу Скъли, опряла се на всъдехода.

После се досети за какво става дума и запита: — И какво знаят хората от разузнаването, което аз не знам? Какво не ми казахте?

— Не е моя работа да поставям под въпрос преценките им, агент Скъли — замислено отвърна Джейкс. — Моята работа е само да познавам мишената и задачата. Екипът ми има за цел да изпълни заповедите, а не да ги обсъжда. От дългогодишен опит знаем, че така е най-добре за всички, които имат отношение към даден проблем.

Раненият войник се върна при тях. Беше запъхтан. Скъли забеляза, че тясната и дълга рана се е отворила и кървеше обилно. — Заповедта е изпълнена, сър! Подразделението е готово за стрелба!

— Много добре — огън! — Джейкс се изпъчи и скръсти ръце на гърдите. Не се обърна към Скъли и отбягна погледа й.

— Хайде да срутим тази пирамида!

Скъли погледна към грамадата, чийто силует изпъкваше на фона на горящите дървета. Питаше се дали Мълдър е намерил някъде убежище?

— Огън! — извика младежки глас някъде наблизо.

Ужасена, Скъли стоеше безмълвна докато войниците засипаха развалините с поредица от силно разрушителни мини.

30

В ИЗОСТАВЕНИЯ КОСМИЧЕСКИ КОРАБ — КСИТАКЛАН, СРЯДА, 02.41 ЧАСА

Мълдър отстъпи крачка назад, преодолял първоначалния шок от откритието си: Касандра Рубикън в изоставения космически кораб, уловена като муха в мрежата на паяк. Пое дълбоко дъх няколко пъти, за да се успокои; сега трябваше да се съсредоточи, да проучи всички подробности. Не бива да върши нищо прибързано.

Пристъпи пак към висящата в желатинообразното вещество фигура, застана максимално близо, без да го докосва. Как да постъпи? Не бива да рискува да повреди нещо тук... пък и може да попадне в капан, като младата жена преди това.

Всичко бе просто невероятно!

С усилие на волята се отдръпна и се огледа. Търсеше нещо, за което да се залови. Някакви помощни улики. Изненадано видя, че в съседство има още подобни камери, като тази в която бе затворена Касандра. Празни ниши, някои от тях в стените... празни, но с изключение на една! И в нея имаше нещо. Нещо друго.

Преодолявайки вътрешния подтик да не се отдалечава от Касандра, Мълдър тръгна към другата заета камера. Страхуваше се от онова, което би могъл да намери там.

Вдъхвайки си смелост, той се пошегува на глас:

— Хайде сега да видим какво се крие зад врата номер две!

Фигурата, която видя там, бе като пречупена кукла, разпарцалена, с изсъхнала плът, като че гръм я бе ударил и изгорил точно на това място. Мумифицираните, втвърдени останки бяха разкривени като плавей, изхвърлен на брега и изсъхнал. Нищо повече от втвърдени като желязо парцали и тъкан, която обвиваше разпадащите се кости.

От пръв поглед не можеше да се каже дали това бяха човешки останки. Мълдър бе виждал такива трупове в гроб до една гимназия в Орегон, в един зарит фургон в Ню Мексико, при работа по други

случаи. Изсъхнали останки, може би от извънземен произход, а може би не.

Удивен и с никаква смътна надежда, той се питаше дали пък тази смачкана фигура не принадлежи на някой от космонавтите на изоставения кораб. Някой от боговете на майте? Самият Кукулкан?

Скъли никога не би приела такава версия. Не и преди да извърши аутопсия. Обаче имаше и други достатъчно здрави доказателства — заровеният кораб и предметите в него, барелефите на майте с подобните на астронавти фигури, пернатите змейове. Така че този отдавна загинал обитател на кораба би могъл да убеди и най-закоравелия скептик. Дори самата Скъли.

Мълдър се върна при камерата с Касандра и се замисли. Огромна бе разликата между двата... почерка. Касандра висеше перфектно съхранена в този ковчег от вкаменена светлина и за нея времето като че бе спряло. А другият? Сякаш времето го бе прегазило и изоставило на земята като жертва от пътен инцидент. И все пак изсъхналият труп принадлежеше на същество, което наистина бе претърпяло сериозен инцидент. Какъв ли е бил той, се питаше Мълдър.

Не му се влизаше в нишата с останките. Поне не още. Стените наоколо продължаваха да пулсират с особената си светлина и звук, който болезнено отекваше в главата и костната му система.

Послание ли бе това? Съобщение, което някой сравнително от скоро бе започнал да изпраща до получатели, спрели да слушат вероятно преди хиляда години.

Остави засега Касандра и изсъхналия труп и отиде да огледа варовиковите стени на местата, където металът бе паднал. Навсякъде имаше множество дълбани с длето образи, подобни на видяните от него на върха на пирамидата. Но тези тук не бяха толкова стилизираны и изглеждаха доста по-реалистични.

Доколкото Мълдър успя да схване, сцените показваха висок силует, богоподобна форма или фигура. Приличаше му на извънземен посетител, заобиколен от индианците, които му се прекланяха... или се страхуваха от него. Божественият образ — дали това бе Кукулкан? — бе заобиколен от няколко чудовищни пернати змея.

Тръпки полазиха по гърба му. Пред очите му стояха много реалистично представени образи на онова същество, което бе зърнал в

огрените от лунни лъчи сенки преди две нощи. Хълзгаво, лъскаво... неземно.

Продължи да оглежда барелефите: импресии на майте, строящи храмове, градове в джунглата, прекланящи се със страхопочитание пред древния астронавт. Във всяка сцена посетителят бе или обърнат с гръб, или с високо вдигната към небето глава, така че лицето му да не се вижда... сякаш очаква някой да дойде. Може би помощ?

Но защо „Кукулкан“ се бе върнал в кораба? Нарочно ли? Защо бе влязъл в една от тези ниши... за да умре ли? Всички тези въпроси се въртяха в главата на Мълдър и не му даваха мира.

Освен ако е имало някакъв инцидент, нещастен случай?

Пак се върна пред камерата с младата жена. Напрегна очи, за да провери дали не се е помръднала: мигнала с клепачи, поела дъх... но не, нищо не се бе променило.

Все пак Касандра не изглеждаше мъртва в „кехлибара“. Лицето ѝ бе приятно розово — видно от приток на кръв, пресните на вид драскотини по бузата бяха като на жив човек, ударен от дребни отломки или трески. Косата като че леко влажна от пот, кожата прашна, вероятно от работа в лабиринта на пирамидата над тях. Изглеждаше много изморена, възбудена, уплашена...

Но не и мъртва. Мълдър бе виждал достатъчно трупове и разбираще от тези неща.

Ако това наоколо е истински космически кораб защо пък Касандра да не се намира в състояние на стаза, или летаргия, сън със забавени функции на организма в подходяща физиологическа среда — като тази камера? Нали астронавтиката използва подобна техника, където времето фактически спира за изследователи на изключително дълги пътувания в космическото пространство. Малко ли научнофантастични филми бе гледал! Но Мълдър отдавна знаеше, че извънземните имат такава техника.

Огледа стените около камерата, но не видя нито контролно табло, нито индикатори, никакви бутони или клавиши, които биха дали някаква идея как да се „размрази“ субстанцията около Касандра.

Тогава сам протегна ръка да докосне студения и мътен гел. Представи си, че подава ръка на Касандра и й помага да излезе от този прозрачен ковчег. Също като принцът, който разбужда Спящата красавица...

Поколеба се, преди да пипне субстанцията. Ами ако тя го всмукне в себе си като някакъв извънземен подвижен пясък със специални свойства? Бе чел за подобни феномени. Ще станат две тела в една камера. Майтап. Но не можеше да не го направи. Трябваше! Необходимо бе да рискува. Потопи ръка, преди опасенията му да бяха надвили.

И тогава... студената желатинообразна маса се пръсна, изпуквайки като сапунен мехур. Навсякъде потече хълзгава, летлива течност — на пода се образуваха големи локви.

Поемайки си истерично дъх, със задавена кашлица Касандра се бутна в него, затичана вече, сякаш се бе пробудила по средата на панически бяг. От нея течеше същата летлива течност. Ужасена, тя изпищя пронизително, когато се сблъскаха с Мълдър. Младата жена вдигна ръка да се защити, после го бълсна на пода и немощно го заудря със слабите си юмрукета.

— Не, не! — пищеше тя. — Оставете ни на мира! — Грабна тежкия фенер, който висеше на колана ѝ, и замахна с него като с метална палка.

Мълдър вдигна ръка да се предпази, но малко закъсня. Знаеше достатъчно хватки от бойните изкуства, но приложи отбранителните варианти: хвана китката ѝ, с другата си ръка изтръгна фенера, захвърли го, после закопча и двете ѝ ръце заедно във въздуха. — Спокойно, спокойно! Аз съм от ФБР, тук съм, за да ви помогна!

Тялото ѝ потръпна, после застина, но се сви на кравай и започна да трепери като лист.

— Някой стреляше... после избухна ослепителна светлина... — Тя сб огледа диво, замъглените ѝ зеленикави очи не можеха да се фокусират. Изтри лице с длан, трепереща и замаяна. Изглежда, че идваше на себе си, говореше свързано, после отново изпадаше в нещо като транс, като че мозъкът ѝ още не бе „размразен“.

Мълдър седна до нея, наблюдаваше я внимателно. Каза си, че сигурно самият той изглежда ужасно — окалян от слизането в кладенец, потен от дългото пътешествие през джунглата. Обаче младата жена изглеждаше по-зле, както все още си бе омазана в летливата, лигава материя.

Изтупа ризата си и се прокашля:

— Значи вие сте Касандра Рубикън? — Когато тя кимна утвърдително Мълдър продължи: — Вие и вашият екип изчезнахте преди две седмици.

Тя се закашля неудържимо и с отвращение избърса длани в панталоните: — Невъзможно... няма и два-три дни откакто сме тук... — подуши блузата си и запита: — Какво е това вещество?

Мълдър поклати глава:

— Баща ви ни се обади преди седмица, във вторник. Партиорката ми и аз дойдохме заедно с него тук в Кситаклан, за да ви търсим. — Поколеба се малко, но реши, че е по-добре тя да знае. Погодбре е да ѝ съобщи всички лоши новини наведнъж. После пак се разколеба — не можеше да се реши да ѝ каже и за баща ѝ. — Страхувам се, че колегите ви са мъртви — намерихме ги в кладенеца, застреляни, след това хвърлени във водата.

Касандра примигна и се огледа, закашля се пак. Гласът ѝ бе мелодичен, сега в него прозвуча повече гняв, отколкото уплаха:

— Онези мъже... с пушките — задъха се тя: — Копелета. Копелета гадни. Какво искат те? Кои са?

— Мисля, че са част от революционна групировка. Имахме сблъсък с тях тази нощ.

Касандра погледна пръстите на ръцете си. Примигваше и изглежда не виждаше добре. За нея всичко се бе случило само преди минути.

— Ами аз? Аз как съм успяла да избягам? — Скръцна със зъби и изсъска: — Копелета!

— Намерихме другите четирима, но вас ви нямаше — продължи Мълдър. — Току-що ви намерих тук, и то случайно. Бяхте уловени в... и аз ви освободих от него... няма значение от какво — онова, в което бяхте попаднали.

Касандра се изправи и се опита да си избърше очите. После загледа металните стени наоколо. Но зрението ѝ очевидно бе нарушено. — Това вещество ми смъди в очите... не виждам достатъчно добре...

С края на ръкава си Мълдър избърса лицето ѝ. Тя продължи:

— ... избягах в пирамидата, за да се скрия от тях... загубих се... попаднах тук. После какво е станало — не зная. Светлина ме обля,

това го помня... сякаш се удавих в нея, беше студена, сияйна. — Седна на пода до Мълдър, дълбоко озадачена: — Аз да не съм ви наранила?

Мълдър поклати глава:

— Добре е, че не сте изучавали карате — пошегува се той, разтривайки ударената ръка. Нещо се въртеше в главата му, но не можеше да се досети...

Изведнъж разбра: пулсиращите сигнали бяха спрели! Още от момента, в който я бе освободил от камерата. Неприятната светлина, излъчваща се от стените, започна да тъмне. Сигналът бе спрял и сега изоставеният кораб изглежда изчакваше... или се отпускаше за дълъг сън?

От зачервените, възпалени очи на Касандра рукаха сълзи.

Мълдър пак ѝ избърса лицето и реши, че ще ѝ дойде прекалено много, ако обясни къде се намират. В изоставен кораб, извънземен космически аппарат, заровен под пирамидата на Кситаклан. И другото му предположение: че тя се е натъкнала случайно на космическа спасителна лодка, където автоматични системи са я поставили в състояние на стаза. Без да иска, самата Касандра е активирала тези системи.

Мълдър се изправи, помогна и на нея. Тя се протегна, изпъна ръце да провери как са мускулите ѝ. Студеният и влажен гел започна да засъхва по дрехите и кожата ѝ във фина коричка. Жената залитна, почувствуваща световъртеж, после пое дълбок дъх.

Агентът се огледа и ослуша. Не, сигналът не се подновяваше. Запита се дали действията на Касандра не бяха включили сигнал за бедствие, някакъв маяк, викащ помощ и указващ местонахождението? Може би другият, в съседната камера бе опитал същото нещо, но не бе успял поради повреда в неговата лодка...

Мълдър реши, че е време да тръгват.

— Благодарение на вашите изследвания знаем, че има тунел до нивото на пирамидата. Добре дошло за нас сега — подхвърли той. — Защото не мога да си представя да се качваме по стените на кладенеца точно сега.

— Все още не виждам ясно — Касандра тръгна плътно след него. Излязоха от голямата зала и тя запита колебливо: — Баща ми... той дойде ли с вас?

Мълдър преглътна, нещо го бодна в сърцето. Коридорите ставаха все по-тъмни. — Да, дойде с нас. Опитахме се да го убедим да ни изчака в САЩ, но не искаше и да чуе. Настояваше лично да ви помогне. Но доктор Рубикън... той стана жертва на хората, които се опитаха да убият и вас. Много съжалявам.

Касандра се закова на място, залитна и се облегна на неравната стена, там където металът бе заменен с варовикови блокове. Цялата посивя, сякаш Мълдър току-що я бе ударил в стомаха.

Нищо не каза, но се свлече на пода и седна с гръб към стената. Сви се, притисна колене към гърди и се втренчи в мръсните си ръце.

Мълдър наведе глава, погледна я. Отлично разбираше какво ѝ е в този миг. Прокара пръсти през косата си и леко я докосна по рамото. Знаеше, че тя има нужда да остане сама.

— Ще продължа малко напред, за да огледам пътя — тихо каза той. — Вие не бързайте.

Касандра кимна, чувствуваща се невероятно изморена. Мълдър ѝ хвърли кос поглед и пое нагоре по склона. Сърцето му биеше силно, мъчно му бе за младата жена, а огромните впечатления, получени за кратко време в кораба го изпълваха с противоречиви чувства, най-вече удивление. Същевременно се опасяваше за онова, което вероятно го очакваше горе — битката, снайперистите, взривовете. Най-вече се тревожеше за Скъли. Дали бе оцеляла?

Коридорът стана съвсем тъмен, а стените вече бяха само от добре полирани камък, същинско стъкло. Металният под се замени с добре трамбован варовиков път. Мълдър знаеше, че фактически е вече в пирамидата, извън кораба. След малко разпозна същия район, където бе търсил Владимир Рубикън. Само че сега бе от другата страна на естествената преграда от срутени каменни късове. Обзе го радостно чувство. Свободен, на път за дома!

Изведнъж сви в остьр завой и застана пред Карлос Барехо. Фенерът на полицейския началник прониза мрака и лъчът му се спря точно в гърдите на Мълдър. Прикова го като молец с карфичка. Барехо държеше и никелиран револвер, насочен право в него.

— О, агент Мълдър — рече той и устните му се разтегнаха в нерадостна усмивка. — Тъкмо си мислех, че ще ви намеря в пирамидата. За съжаление не мога да ви пусна да излезете оттук жив.

31

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН. ПИРАМИДАТА КУКУЛКАН, СРЯДА, 03.27 ЧАСА

Мълдър отстъпи назад. Но там изход за бягство нямаше.

Полицейският револвер в ръката на Барехо сочеше в него и не трепваше. Мълдър не виждаше пръста му върху спусъка. Нямаше как да забележи кога полицаят ще започне да го свива. Нямаше да чуе и ехото на изстрела.

Мълдър изруга наум, задето Джейкс бе отнел пистолета му.

— Нека позная — рече агентът, за да отвлече вниманието на полицая и направи още една незабележима крачка назад — дали вие не сте отговорен за убийствата на археолозите? — Внимателно отстъпи още малко.

Барехо, чиито очи блестяха като на попаднал на добър дивеч ловец, пристъпи пък напред — по него. Отговорът му беше потайна усмивка, а големите мустаци се свиха в гънките на мазните му бузи.

Мълдър продължи настоятелно:

— Значи вие отначало оставихте археолозите да намерят нови нещци за вас — безценни предмети от предколумбовия период — които носят много добри пари на черния пазар, нали?

Барехо сви широките си рамене:

— Либерасион Кинтана Роо се нуждае от тези пари.

Мълдър отстъпи пак. Фенерът на полицая го заслепяваше, а самият Барехо се забавляваше от опитите му да избяга.

— Предполагам, че Фернандо Агилар ви намираше клиенти, нали? — подметна Мълдър. — И той е в играта, няма как без него!

— Дотолкова, доколкото да забогатее — изръмжа Барехо. — Тъжно е да гледаш човек, чийто единствен стимул в живота е собствената му алчност.

— Е, да, а вие сте много по-достоен за възхищение, нали — ухапа го агентът.

Наклонът тук бе обратен. Мълдър отстъпваше по малко, слизаше надолу и не преставаше да говори. Барехо пристъпваше след него, уверен, че жертвата му влиза в капана все по-здраво и по-здраво.

— А защо трябваше да убивате археолозите? — продължи Мълдър. — Сами насочихте вниманието към себе си. Те бяха на посещение по покана на мексиканското правителство.

Барехо отново сви рамене. — Правителството нехае за проблемите на Кинтана Роо. Ние си имаме наша, собствена земя, наша история. Полага ни се да имаме отделна държава, като Хондурас, като Ел Салвадор, като Белиз...

— Спестете ми дългата реч, Барехо. Нямаете ли нещо по-кратко да прочета, брошура например?

— Възнамерявахме само да вземем американците като заложници. Това е всичко. Политически заложници.

Мълдър повдигна вежди:

— А те се опитаха да избягат и бяха застреляни при опит за бягство, нали? Неизбежно в гърба. А и после нямахте друг избор, та ги хвърлихте в кенота!

— Някои от нашите революционери все още вярват в жертвоприношенията пред древните богове — рече Барехо и вдигна пистолета по-нагоре. Насочи лъча на фенера право в уморените очи на Мълдър. Агентът примигна и вдигна ръце да се предпази от болезнения блясък. И пак отстъпи назад към завоя.

— Всички трябва да правим жертви — добави полицаят.

Мълдър влезе в завоя. Вече не разбираше защо Барехо продължава да го разиграва. Полицаят го последва и още повече скъси разстоянието, ухилвайки се хищнически. Мълдър разбра, че наближава краят — времето му изтичаше...

В мига, когато едрият мъжага зави към ъгъла, от сенките излезе Касандра Рубикън. Тя държеше голямо метално парче, останка от стените на кораба. Вдигна го високо над главата си и с все сила го стовари върху черепа на Барехо. Фуражката му се килна и падна наляво, тялото му тежко се строполи надясно.

Тя очевидно все още не виждаше добре. Огледа се, учудена от собствената си постъпка и захвърли на пода парчето; то иззвънтя силно. Карлос Барехо изпъшка — бе замаян, в шок. От болката се сви

и се опита да стане, опирачки се на стената, но залитна силно. Не бе мъртъв, не бе дори в безсъзнание, само зашеметен.

Мълдър не пожела да рискува в опит да му отнеме револвера. Сграбчи примигващата Касандра за ръката и я повлече след себе си. — Хайде, давайте — трябва да избягаме! — извика той. — Този е един от хората, които стреляха по вас. — Тя затича след него и двамата се отправиха обратно към кораба.

— Той ли уби Кейт и Джон, Кристъфър и Кели? — изпъшка Касандра с омраза.

— Да, страхувам се, че е така — отвърна Мълдър.

— Трябваше да го ударя по-силно! Следващия път ще види... — закани се тя.

Затичаха. Мълдър ѝ помагаше по хълзгавия наклон. Малко по-късно след тях се втурна Барехо, който ревеше като разярен бик. Стреля два пъти, а куршумите просвистяха в мрака и изрониха дупки в стените.

Задъхана, тя извика:

— Хора с пушки... те стреляха. Затова се скрих тук долу. И още не виждам... очите ми!... те горят!

Влязоха в тунела, чиито стени все още слабо сияеха, но и тази светлина постепенно гаснеше. Корозириалият, полуразпаднал се метал и оголените кристални връзки зад него контрастираха с блоковете с йероглифи: символи, добавени от древните жреци на маите с надеждата да заменят разрушението или откраднати от изоставения кораб предмети.

Мълдър я водеше след себе си. Насочваше я с думи, защото зрението ѝ се възстановяваше доста бавно. Заведе я зад доста голям метален блок:

— Останете тук! — прошепна той.

— Имате ли план? — попита го тихо тя. — Или просто бягаме?

— Бягането ми се стори добра идея за момента — прегълътна Мълдър и продължи. Намираха се в просторната зала на командния пункт.

Почти веднага след него във внушаващото страхопочитание помещение се втурна Карлос Барехо. Не се държеше много стабилно на крака, очите му не бяха фокусирани, примигваше и прегълътваше, като че да спре звънтящия шум в ушите си. От главата му струеше

кръв. Косата му бе зацепана, кръвта минаваше покрай ухото и бавно пълзеше по едната вежда и бузата. Полицейската фуражка очевидно бе останала назад — в тунела, паднала при удара на Касандра.

Вече скрил Касандра с надеждата, че зренето ѝ малко по малко ще се възвръща, Мълдър бе по-спокоен и отстъпи тихо в друга посока. Барехо обачеолови движението със замъгленото си зрение и изстреля няколко куршума напосоки. Мерникът му бе лош: куршумите рикошираха в металните стени, а един удари спасителната лодка, където лежаха мумифицираните останки на съществото, което Мълдър все още смяташе за Кукулкан.

— Къде сте? — изхриптя Барехо и избърса кръвта от очите си, размазвайки я по бузите. Без да иска, докосна раната и изрева от болка.

— Какво е това място тук? — Все още зашеметеният полицай не различаваше добре обстановката в непознатото за него помещение. Мълдър реши, че има сътресение на мозъка.

Барехо залитна напред и пак откри сляп огън, размахвайки револвера насам-натам като пиян. Куршумите зачаткаха по метални форми и кристали. Летяха искри, а на някои места от метала изскачаха ледени огънчета в синьо-зелени тонове.

С надежда да отвлече вниманието на полицая по никакъв начин Мълдър взе парче отчупен отнякъде кристал и се прицели в главата му. Но не улучи. Барехо усети полъха на въздуха край лицето си и се извъртя по посока на звука — кристалът удари стената в тясната ниша — камерата, където Мълдър бе намерил Касандра. Полицейският началник се втурна натам с размахан револвер като заслепен бегач на къси разстояния.

Стреля още веднъж и налетя право в камерата на спасителната лодка.

Внезапно го обля поток от ярка светлина, същински водопад от светковици.

Мълдър инстинктивно закри очи с ръце.

Барехо размаха юмруци, панически подаде ръце извън камерата. Очите му бяха широко отворени, гледаха диво и все така нефокусирано, челюстите му бяха здраво стиснати. Искрящ, безпъттен гел внезапно се сгъсти около него, сякаш се материализира направо от въздуха. Ноздрите му се разшириха, после замръзна в същата поза,

прикован от автоматичната система на спасителната лодка. Бе вече в състояние на стаза. „Кехлибарът“ се втвърди.

Сега полицаят висеше неподвижен, като експонат в музей. Бе застинал точно в онази поза, в която го беше уловил гелът: поемаш си дъх, с разярени, макар и невиждащи добре очи, леко замаян, кръвта започнала да се съсира по лицето му.

Мълдър усети с цялото си тяло познатото до болка пулсиране. Сигналът звучеше отново от изоставения кораб: SOS, SOS, SOS... зовящият, насочващ маяк бе реактивиран и предаваше пак.

Но на кого? Мълдър нямаше и най-малката представа.

Касандра излезе с пъшкане иззад блока. Оглади дрехите си, изглежда остана доволна. Разтърси глава, сякаш да възвърне паметта си. Бавно пристъпи напред и застана до светещата камера. Присви очи.

Мълдър се приближи с разтуптяно сърце и също се взря в нишата.

Младата жена кимна и спокойно му се усмихна:

— Е, този път съм отвън. Така ми харесва повече — измърмори тя.

32

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, ПИРАМИДАТА КУКУЛКАН, СРЯДА, 03.51 ЧАСА

Мълдър вдигна глава — някъде отгоре се чуха гръмотевични експлозии. Таванът на командната зала се разтресе, започнаха вибрации. Тътнежът се повтори, силно отеквайки в стените. Помисли, че в Кситаклан отново започват вулканични трусове. Но този път бе хванат в капан, в изоставен, полуразпаднал се кораб, който едва ли щеше да издържи на земетръс.

Приклекна след поредния силен, но далечен трясък. Отгоре се посила прах.

— Взривове... — рече Касандра и се приведе до него.

— Да — съгласи се Мълдър. — Избухват бомби или мини. Мисля си, че майор Джейкс се е развишил... а не знае дали тази развалина ще издържи на неговите бомбардировки. Не ми харесва мисълта да бъдем заровени живи тук. А на вас?

Касандра пребледня и поклати глава.

— О, не ми се иска да ставаме обект на изследване на бъдещи археолози... едва ли това е житетската ми цел.

— Хайде да опитаме да се измъкнем по същия път — поведе я Мълдър обратно. — Оттук ще излезем в горната пирамида. Щом Барехо е влязъл, значи коридорът е отворен.

— Поне засега... може би — поправи го Касандра.

Заедно тръгнаха по наклона, оставяйки свирепия полицай, замразен в сияен ковчег. Ако всичко мине добре, мога да се върна и да го арестувам, помисли си Мълдър.

Касандра водеше, косата ѝ се вееше. Агентът запали фенера, когато коридорите съвсем притъмняха — след като излязоха от металните стени и навлязоха във варовиковия лабиринт с барелефите.

Тя бързаше, искаше ѝ се час по-скоро да се измъкнат. Изпревари Мълдър на отсечката, която водеше до задръстения с паднали камъни

тунел. Масивният Барехо беше разчистил дупка, достатъчна да се промъкнат и двамата.

Младата жена се покатери по блоковете и се пъхна в прашния отвор. Мълдър подпра петите ѝ отдолу да ѝ помогне. Мускулестата археоложка се върна и му протегна ръка. Той се учуди на удивителната сила, скрита в крехката ѝ на пръв поглед ръчица, която го повлече нагоре. Без усилие прехвърлиха голям къс и след малко се озоваха в горните коридори на пирамидата Кукулкан.

Мълдър се огледа и се изтупа от прахта.

Някъде отвън пак се чуха експлозии. Сега звучаха доста по-близо. Агентът насочи лъча на фенера към тавана: оттам като ситен снеговалеж се стелеше гъст прашен облак. Една от носещите греди започна да пращи от напрежението.

— Хайде да побързаме преди тук да е станало прекалено горещо — обади се Касандра. Затичаха по извиващия се тунел, минаха между поредица изльскани като от стопяване блокове. Бяха във вътрешния храм, който обвиваше заровения кораб като олтар.

— Момент! — Касандра бръкна в пазвата и извади смачкано парченце разграфена хартия, на която бе начертан пътя и находките ѝ в по-долните нива на пирамидата. — Чакайте да проверим къде сме. Вие разчитайте — аз все още не виждам много добре — каза тя.

— И аз стигнах до тук преди два дни — каза Мълдър, припомняйки си, че Скъли го повика веднага, когато бе намерила тялото на Владимир Рубикън в кенота. — Не продължих... понеже се наложи да свърша нещо друго...

Касандра не усети мрачния нюанс в гласа му. Тя нервно облиза устни и посочи с ръка:

— Сякаш беше преди час, два. Такова усещане имам. Мисля, че бе оттук — и сви в друг, по-различен коридор, който водеше нагоре.

Отново чуха експлозия — още по-близо. Подът и каменните стени на пирамидата се разтресоха. Варовиковите блокове с барелефите затракаха като човешки зъби.

— Силно гърми — обади се Касандра. — Трябва да сме съвсем близо до изхода.

— Надявам се — отвърна Мълдър, после чу свистенето във въздуха и поредния тъп звук на удар, последван от мощна детонация.

— Това вече съвсем ясно е минохвъргачка. Някой здраво стреля с

мини. — Преглътна с мъка, като си помисли за Джейкс, чиято заповед бе „Да се намери и унищожи!“ — Мисля, че целта им е да срутят пирамидата.

— Никакво уважение към старините — ядно подхвърли Касандра.

Свиха зад поредния ъгъл и зърнаха изхода към широкия площад. Нощта отвън бе осветена от горящата джунгла и трепкащите по-малки огньове на догарящия фосфор от ракетите.

— Не мисля, че е добра идея да излизаме навън. Наведете си главата — посъветва я Мълдър.

В същия миг забеляза кратко проблясване, чу свистене и инстинктивно дръпна Касандра към себе си. Хвърли се към стената, прикривайки я с тялото си. Мината удари някъде по стъпаловидната фасада и избухна с чудовищен трясък, бълвайки огън и дим. Наоколо се разхвърчаха разбити каменни късове. Ударната вълна ги оглуши.

Истинска лавина от отломки и всякакъв боклук се изсипа върху изхода и мигновено го затрупа. Ниският надвиснал таван на тесния коридор се сгромоляса, но Мълдър навреме успя да дръпне Касандра навътре в тунела, макар че и двамата бяха зашеметени и заслепени от силния блясък на експлозията.

Задъхваха се от изгарящата дробовете им смес на горещи газове и варовиков прах. Давеха се и кашляха, залитайки назад по пътя, по който бяха дошли.

— Положението е абсурдно — изхриптя Касандра. — Ние никога няма да излезем от пирамидата.

— Има една възможност — кладенецът — прошепна Мълдър. — Ще опитаме входа, през който проникнах.

* * *

Мълдър намираше пътя благодарение на великолепната си зрителна памет. Помагаха и собствените му стъпки, отпечатани на влизане в наслоения прах на отдавна опустелите коридори.

— Този тунел води към кенота — обясни Мълдър. — Като стигнем там обаче, ще трябва да се катерим по стената с помощта на дупките и издатините в нея. С ръце и крака.

— Кенотът ли? — учуди се Касандра. — Та ние трябва да сме под водното ниво в него. Ще плуваме ли? Или какво? Е, поне ще измия цялата мръсотия по мен.

Мълдър я изгледа:

— Разбира се, забравих да ви кажа. Жертвеният кладенец сега е само една голяма празна дупка... След последното земетресение.

— Земетресение ли? Какво земетресение?

— Доста неща се случиха по време на дългия ви сън в онази камера.

Стигнаха древния вход — металния люк, до който Мълдър бе слязъл по стените на кладенеца. Застанала в тайнственото предверие на изоставения кораб, Касандра като хипнотизирана се взря в цилиндричното гърло на кенота, пробито сякаш от гигантски свредел. Ръбестите стени все още бяха влажни, остро миришеше на сернисти вулканични газове.

— Чувала съм легенди за археологически обекти на недокоснати древни паметници, които се разрушават веднага, след като на тях пристигнат външни хора — археолози, изследователи. Загивали, защото чужди хора ги осквернявали — така се говори поне — промълви Касандра. — Но това тук прилича на ужасен кошмар.

Високо горе небето присветваше от пожарите и поредните експлозии на мините.

— Внимавайте! — Мълдър я хвана здраво за ръката, когато стъпиха на хълзгавия от водораслите варовиков ръб. — Някъде до средата ще трябва да се катерим самостоятелно, с ръце и крака. После ще си помагаме с въжетата.

— Въжета ли? За какво са ви били въжета?

Мълдър преглътна:

— Моята партньорка — агент Скъли използва вашия водолазен костюм и се спусна под водата, за да изследва кладенеца. Там откри труповете на колегите ви... аз пък използвах въжетата, за да извадя тялото на баща ви. Намерихме го във водата.

Касандра сви устни, пребледня и наведе глава. После се стегна и кимна:

— Благодарна съм ви, че сте направили това... преди да се отвори дънното на кладенеца. Макар че... едва ли мога да си представя по-подходяща гробница за ветеран археолог като него.

Мълдър тръгна пръв. Катереше се предпазливо. Намираше изкачването не толкова страшно, колкото слизането. Гледаше нагоре и виждаше целта си. По-окуражително от трудния път надолу по хълзгавите стени на бездънната яма.

Гъвкава и жилава като дива котка, Касандра намираше опори в мънички цепнатини и ръбчета, които Мълдър не смееше да използва. Катереха се бавно, като променяха ъгъла по обиколката — избраха пътя според възможностите, които предлагаше стената. Докато стигнаха височината, откъдето можеха да си помогнат с увисналите разръфани въжета.

Долу, дълбоко долу, продължаваше гъргоренето на земната паст. Сякаш земята стенеше, изхвърляйки вулканична пара и газове. Мълдър смяташе, че трусът не е стигнал апогея си, а само набира инерция за втори път.

Единият му крак се подхълзна и той политна, сграбчвайки въжето с все сила, но с една ръка. Пръстите на Касандра се стрелнаха мълниеносно като нападаща змия и се обвиха около другата му китка.

— Благодаря! — отдъхна си Мълдър.

— Няма защо — усмихна му се тя и се пошегува: — Очаквам същата услуга при нужда.

Агентът възстанови равновесието си и двамата изкачиха последните няколко метра до върха. Излязоха на ръба на кенота — където упоените жертви са били хвърляни в ужасната паст, погълща ги за хиляди години.

Мълчаливо, с очи се разбраха какво да правят. Без да се изправят, надникнаха над ръба на кладенецца. Силуетът на пирамидата Кукулкан се открояваше на фона на пожарите.

Едната ѝ страна почти липсваше. Грамадата изглеждаше като накълцана с нож там, където взривовете на мините бяха издълбали дълбоки кратери, съсипвайки безценните барелефи и йероглифите. Мълдър забеляза бягащи хора по площада, сенки търсещи прикритие.

И двете възпоменателни колони бяха повалени. Едната от палатките все още си стоеше. Напрягайки очи, Мълдър успя да различи хора в защитни костюми и една друга фигура, облечена по-различно, с къси панталони. Скъли!

Тъкмо се канеше да излезе от прикритието, когато от джунглата долетяха викове. Този път ясно разпозна диалекта на стария език на

майте. Автоматен огън затрака високо, отчетливо, като шевна машина. Прегрупиралите се партизани започваха нова атака иззад дърветата. Стреляха по шепата останали командоси, които яростно отвърнаха на огъня.

Шумът бе оглушителен, към небето се носеха отчаяна гълчка от разнообразни трясъци. Още две осветителни ракети се плъзнаха нагоре и надвиха мътната светлина на лунните лъчи.

Мълдър остана на място, замислен за относителния покой в изоставения космически кораб.

33

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, СРЯДА, 03.26 ЧАСА

Скъли запуши уши с длани, когато поредната мина полетя към полуразрушената пирамида. Потръпна и се сви, войниците наоколо също запушиха уши и се приведоха.

Мината попадна точно в целта — основата на каменната грамада. Последва експлозия, огън, пушек и шрапнели във всички посоки, заедно с разбитите останки на каменните блокове. След този удар по стъпалата се появиха видими пукнатини — същите стъпала, по които тя се изкачва само преди ден-два към върха, откъдето се откриваше великолепна панорамна гледка над вечната джунгла.

Обстрелът продължаваше вече почти час, но древната постройка издържаше на яростния барабанен огън на майор Джейкс.

Издържаше, но засега.

Скъли беше уговоряла Джейкс вече няколко пъти. Да спре огъня и унищожението на безценната археологическа старина. Но най-вече я мъчеше мисълта за Мълдър. Не знаеше къде точно бе отишъл, но това нямаше значение. Дългогодишният ѝ опит показваше, че той неизменно ще се озове там, където стават най-важните неща. И най-опасните.

— Докога ще продължавате тази дивотия? — изкрещя Скъли, накрая напълно загубила търпение. Сама не чуваше гласа си, ушите й бучаха. — Може в пирамидата да има хора!

— Неизбежни загуби — лаконично и бездушно отвърна майорът.

— И наистина ли не ви пuka? — тя го хвана за ръкава като настойчиво и напълно безпомощно дете. — Не разбирате ли какво правите?

Джейкс извърна лишените си от изражение очи към нея и я изгледа втренчено, продължително. Неестествената светлина наоколо хвърляше странни сенки върху тъмната му кожа.

— Не, агент Скъли. Не. Не ми пука. Не ми е разрешено да ми пука. Това е опасно в моята професия.

— Значи по този начин успокоявате съвестта си и обръщате гръб на неразумните действия, така ли? Никога ли не мислите за последствията?

Майорът дори не помръдна.

— Главният ми инструмент е мозъкът. Той е способен да се справи с невъзможни на пръв поглед задачи — но това е само защото никога не си позволявам да се отклоня от заповедите, които имам. Прекалено многото мислене създава объркане, съмнения, двусмислие, извъртане. Множество пъти съм бил направо в пъкъла, агент Скъли, на адски места. По картите ги наричат Босна, Ирак, Сомалия, но положението беше все едно — смъртно опасно — сега за пръв път в очите му се появи нещо като емоция. — Ако само за миг си бях позволил да изпитам угризения, сега да съм или луд, или мъртъв.

Скъли преглътна, а майорът се обръна към останалите му живи бойци.

След десетките точни и преки попадения от минохвъргачния огън пирамидата изглеждаше на път да рухне. Тежки блокове бяха унищожени или висяха накриво от места, където бяха прекарали векове. Други бяха частично разбити, липсваха уникатни барелефи, скулптури и йероглифи. Колоните на върхната храмова платформа бяха повалени до една, статуите на пернатите змейове — взривени на пух и прах. От източната страна на огромната сграда започна каменна лавина, търкаляща се с рев надолу по стръмните стъпала. Шумът от нея се присъединяваше към невъобразимата обща олелия. Истински кошмар!

— Почти сме свършили — отбеляза Джейкс. — Още няколко преки попадения и мисията е завършена. Приберете телата. След малко се изтегляме.

— Не! — отново изкрещя Скъли. — Не можем да оставим Мълдър! Трябва да го намерим. Той е американски гражданин, майор Джейкс! Поради вашите действия той принудително попадна в центъра на незаконна военна операция. Лично ви държа отговорен за неговата безопасност!

Джейкс пак я изгледа с безучастните си черни очи.

— Агент Скъли, мен изобщо ме няма тук. Моите хора дори не са стъпвали тук. Нашата мисия не съществува. Официално ние не можем да носим отговорност нито за вас, нито за който и да е друг.

В същия миг в лявото рамо го удари куршум. Майорът се завъртя от силата на удара и се бълсна в Скъли. И двамата се изтърколиха на земята. Въпреки явно силната болка той само изръмжа.

— Снайперисти пак на позиция! — извика един от командосите.

Другите се разбягаха, за да се прикрият и минохвъргачката остана сама на площада. Огънят от джунглата се засили. Партизаните ревяха закани на своя си неразбираем език.

Също заели позиции, командосите отвърнаха на огъня свободно, като стреляха по припламващите в джунглата огънчета. Партизаните от Либерасион Кинтана Роо започваха нова атака.

С лека въздишка, подсказваща болката, майор Джейкс се надигна от Скъли. Изправи се и стисна рамото си. По униформата му бликна кръв. Погледна към Скъли и видя червени петна и по нейните дрехи.

— Извинявам се, че кървя върху вас — каза той и й протегна ръка.

Войникът, залегнал най-близо до минохвъргачката, подскочи като опарен, после тежко се захлупи по очи, а главата му се обля в яркочервена кръв.

— Още един убит — издума Джейкс и огледа кървящото си рамо. — Екипът ми се стопява много бързо.

— Значи трябва да се изнасяме оттук час по-скоро — почти изкрештя Скъли и стисна зъби. — Да намерим Мълдър и да потегляме.

— Мисията все още не е завършена — лаконично констатира майорът.

Насърчени от успеха, партизаните дръзко излязоха от прикритията и продължиха да стрелят в движение, прави. Ответният огън на командосите не секна, макар и отбраната им явно да се разпадаше. Военна граната полетя към групичка бойци на Либерасион Кинтана Роо и избухна право в средата ѝ. Разлетяха се трупове и части от хора попаднаха в съседните храсти и дървета, където отново избухнаха огньове от добавъчния ефект на гранатата.

Разрушителната ѝ сила поразколеба бунтовниците. Джейкс сграбчи Скъли за ръката.

— Хайде, трябва да ви отведа до палатката. Там ще се прикриете, а аз ще реорганизирам от branата.

— Няма да ходя в никаква палатка — дръпна се Скъли. — Трябва да остана навън и да си потърся партньора.

— Няма да останете навън — изръмжа Джейкс. — Изпълнявате моите заповеди! И толко!

— Ама вие защо си въобразявате, че тази палатка изобщо може да ме предпази от нещо? — сопна се Скъли, силно ядосана.

— Тя е достатъчно прикритие — върази Джейкс. — Защото нападателите не ви виждат. Няма да сте мишена. Това е най-доброто, което мога да направя в сегашната ситуация.

— Не съм искала нищо да правите за мен...

— Не е вярно! Казахте, че съм лично отговорен за сигурността ви. Следователно искам да ми се махнете от главата, за да не става нужда непрекъснато да се грижа за вас. И непрекъснато да слушам неподчинението ви.

Със здравата си ръка той я натика в отвора на палатката. Скъли се опита да се бори и когато той я пусна се извърна и с все сила изкрештя:

— Мълдър!

— Не може да ви помогне, където и да е сега — настоя Джейкс.

— Само се опитвам да ви предпазя, госпожо.

Тя впери разярени очи в него:

— Той трябва да знае къде съм аз!

— Госпожо, просто се приберете в палатката!

Тя направо побесня:

— Не ме наричай „госпожо“!

— Не ме принуждавайте да бъда груб!

С мъка понасяйки унижението и безпомощността си в средата на това истинско бойно поле Скъли пропълзя в тъмната и тясна палатка и се сви в одеялата. Джейкс пусна брезентовата вратичка след нея.

Чувствуващо се като в платнен гроб. Външните шумове позагльхнаха. Лунната светлина проникваше слабо през дебелата материя, примесена с проблясъците на ракетите, отделните изстриeli, спорадичния огън на минохвъргачката, далечните експлозии.

Заслуша се в хаотичните звуци на битката и клекна върху одеялата. Провери под възглавницата да няма скорпиони.

Престрелката не секваше, шумът сякаш се усили и стана почти заглушителен. Чу изпъшкане от посоката, където смяташе, че се намира Джейкс, последва шум от тежко падане. На фона на светлината й се мърнаха силуети, сенки на фигури, после куршум разкъса брезента и изсвистя на няколко сантиметра от главата ѝ. Излезе от другата стена, оставяйки две малки дупки с обгорели ръбове.

Тя се захлупи по очи, опита се да се слее със земята под нея и наостри уши: битката навън продължаваше.

34

ПОЛЕСРАЖЕНИЕТО ПРИ КСИТАКЛАН, СРЯДА, 04.06 ЧАСА

Мълдър помогна на Касандра и двамата прекрачиха платформата на ръба на кладенеца. Той се протегна, раздвижи ръце и крака: макар и уморен, беше доволен отново да бъде на твърда земя. Замисли се каква посока да хванат. Къде беше най-малка вероятността да бъдат убити?

Направо му прилоша докато гледаше безмилостното разрушение на археологическото съкровище. Предметите, които се намираха в изоставения кораб и останалата част на пирамидата щяха да отговорят на куп въпроси, задавани от археолозите в течение почти на век. Всяко поредно попадение унищожаваше, изтриваше всички следи и доказателства за извънземно влияние върху културата на маите. А отговорите на загадките лежаха, превърнати в купчини каменни развалини.

Двамата с Касандра ту спринтираха, ту прибягваха крадешком по периметъра на пирамидата, прикривайки се доколкото можеха от случайните куршуми и отломки. Агентът мислеше, че е най-добре да се доближат максимално до лагера на площада. Там най-сигурно щеше да намери Скъли, въпреки че откритото пространство бе опасно от всякаква гледна точка. Това бе задача номер едно за него сега... и чак тогава идваше другата — да останат живи.

Още една мина изsviri във въздуха и тупна като вестител на разрушението върху най-горната платформа, където древните жреци бяха правили кървавите си жертвоприношения. Колоните, поддържали деликатния Храм на Пернатия Змей, се превърнаха в куп отломки.

Касандра потри очи и загледа потресена, лицето ѝ се разкриви от гняв.

— Първо екипът, после баща ми, сега... това, това... светотатство. — Тя изплю думите, озъбена, като ръмжащо куче, изправи се в целия си ръст и раздруса юмрук. — Не можете да правите това! — изкрешя тя в ношта.

Докато викаше избухна следващият взрив — сякаш да я предизвика още по-нагло. Ударната вълна отнесе каменните отломки от стъпаловидната тераса, която бе точно над главите им. Заваля истински дъжд от камъни.

— Внимавайте! — Мълдър скочи към Касандра, но закъсня. Отломките се изсипаха върху нея. Ръбат каменен къс, на който се виждаше част от йероглиф, я перна по главата и отвори рана. Тя изстена от болка и се свлече на земята с окървавена канелена коса.

Мълдър седна до нея и взе главата ѝ в скута си. Паднаха още няколко къса, но като по чудо агентът се отърва само с голямо охлуване на едното рамо и прорезна рана на десния крак.

Едната страна на голямата пирамида се свлече към основата ѝ като внезапно стопен лед.

— Касандра? — викна Мълдър, навеждайки лице към нейното. — Касандра! Чувате ли ме? — Кожата ѝ бе придобила сивкав цвят, а на челото ѝ изби пот.

Младата жена изпъшка и се надигна, но остана седнала на земята, зашеметена и примигваща. Поклати глава и направи гримаса от болката:

— Точно в целта — изхриптя тя и притисна длани към слепоочията. — Ооох... главата ми!

Мълдър внимателно опира черепа ѝ, опитваше се да определи колко сериозен е ударът. Макар че кървеше доста, изглежда раната бе повърхностна. Все пак се разтревожи: тя сигурно имаше сътресение на мозъка, а възможно и спукан череп.

— Не можем да останем тук, Касандра — загрижено обясни Мълдър. — Трябва да намерим някакво скривалище или след няколко минути ще си имаме далеч по-сериозни проблеми.

Огледа се, опита се да се ориентира в несигурната светлина на ракетите. А мракът сякаш се бе сгъстил.

— Ако успеем да намерим партньорката ми — Скъли, тя ще ви окаже първа помощ.

Впери очи в площада, зърна някакво движение, фигури, огънчетата на изстрелите, които разцъфваха в нощта като смъртоносни светулки. Изведнъж различи висока фигура да бута по-дребна — очевидно женска — към палатката. Та това бе Скъли! Изглежда

двамата спореха, а после мъжът я тласна вътре, пусна вратичката и застана сякаш да пази отвън.

Каква беше тази охрана? Дали за приятел или... пленник? Мълдър не бе сигурен дали човекът е от командосите или от бунтовниците на Карлос Барехо.

— Хайде с мен, Касандра — рече Мълдър, преметна ръката ѝ през рамото си, повдигна я и я поведе. Жената изохка, очите ѝ се затвориха, отвориха — нефокусирани, зениците силно разширени. Все още кръв се стичаше по лицето ѝ.

— Аз мога да вървя — обади се тя, но гласът ѝ трепереше, като на дете, което се опитва да се покаже пред баща си. Мълдър отпусна ръката ѝ, но Касандра започна да се свлича към земята.

— Май е по-добре да продължа да ви помагам — успокоително каза агентът и я обгърна с едната си ръка. Двамата тръгнаха към площада, залитайки леко. Мълдър не изпускаше от очи фигурата, която бе застанала до палатката.

Престрелката продължаваше, нямаше изгледи и за миг спокойствие. Откъм джунглата започнаха откоси силен автоматен огън, който заглуши останалата пукотевица. Командосите отново се разпръснаха, търсейки сигурно прикритие, но застаналата до палатката фигура не успя да се прикрие достатъчно бързо. Пред очите на Мълдър тежкокалибрените куршуми почти я разрязаха на две. Няколко куршума засегнаха горната част на палатката, опъвайки плата като дебели игли за замрежване на кръпки. Мълдър молитвено вдигна очи към небето: „Боже, дано Скъли не е засегната!“

— Трябва незабавно да отидем там — посочи той настойчиво и тревожно. Касандра залиташе, той я подкрепяше и се стремеше двамата да не представляват много голяма мишена. Всеки миг очакваше да го улучат.

Малко по-малко стигнаха до по-далечния от двата вече повалени възпоменателни стълба. Отдолу, под тях, големите площи бяха също начупени. Част от отломките бяха паднали върху покритите с платнището трупове. Слава Богу, на тях им е все едно, мина през ума на Мълдър.

За щастие Касандра бе още зашеметена и изглежда не забеляза нищо. Агентът я настани до каменните късове.

За негово учудване почти веднага след това престрелката изведнъж секна. Бойното поле затихна, настъпи потискаща тишина... сякаш вълшебник бе размахал магическата си пръчка над Кситаклан. Мълдър прилекна безшумно до облегналата се на къс от колоната Касандра и внимателно изпъна врат, за да огледа терена. Минутите минаваха и тишината стана непоносима. После започна нещо съвсем необикновено.

Мълдър усети тръпки, а космите по кожата и особено на тила му настръхнаха. Приближи се още повече до Касандра и се сви. Някаква сила във въздуха го принуди да погледне нагоре.

Тогава видя светлината да извира от небето.

Не от небето, а от вътрешността на огромен съд, увиснал високо горе в ноцта. Агентът видя всичко това само за секунда, но въображението му добави всички необходими подробности. Това горе беше огромна конструкция, необхватна за човешките сетива грамада от светлини и сенки, ъгловати и заоблени форми в геометрична конфигурация, която земен архитект едва ли би моделирал. Около съда гореше нетърпим за очите блъсък, същински ореол. Той правеше подробностите неразличими за човешкото око.

Кораб.

Знаеше, че това трябва да е кораб. Попадайки случайно в спасителната лодка, Касандра Рубикън трябва да е задействувала сигнал за бедствие, онова пулсиращо предаване, отправено към безбрежния космос и нещата в него... фар, зовящ през невъобразими разстояния.

И помощта бе пристигнала!

Пред очите му изникнаха мъгливите образи на Кукулкан по стените на заровения под земята команден пункт: високата фигура на извънземния гост, загледан с надежда в небесата. Но спасителният кораб се бе озовал на сигналите за помощ с хилядолгодишно закъснение.

— Касандра, погледнете нагоре! — Мълдър я хвана за рамото и я разтресе. — Само погледнете!

— Много блести — изпъшка тя и примигна безпомощно.

Мълдър отново погледна нагоре. В мига, когато блъскавият апарат се доближи до частично разрушената пирамида, от долната му част изблизнаха дълги спнопове болезнено силна светлина. Те

заблестяха напрегнато, сякаш дърпаха невидими кабели. Мълдър изохка и закри очи от нетърпимия блясък.

Под тях земята затрепери, напъна се и се раздра като тънък метален лист, привличан от неимоверно силен магнит. От върха на пирамидата полетяха огромни блокове. Камъкът се пръскаше и летеше във всички посоки. Около тях като метеори заваляха каменни отломки.

Мълдър отново се опита да погледне нагоре, но пак бе заслепен и се наложи да покрие очи. Сега чуваше, по-скоро долавяше с логиката си, че космическият апарат или астронавтите в него дълбаят. Без да ги е грижа за тайната мисия на американските командоси, централноамериканските партизани или агентите на ФБР. Мощните лъчи унищожиха пирамидата и изпепелиха блоковете, събаряха платформа след платформа, ниво след ниво, като дете, което събира направената от кубчета къща.

Сега всичко се изясни. Мълдър можеше спокойно да твърди, че предположенията му са били точни. Кукулкан не е бил спасен, защото механизмите на спасителната му лодка не са задействали по някаква причина, но инцидентът с Касандра бе станал причина за повторен зов за помощ към звездите.

В момента спасителният кораб просто разкопаваше изоставената космическа машина.

Земята се гънеше и виеше, а блестящият извънземен апарат разрушаваше последната част от пирамидата, като оставяше само рзвалини. От джунглата долетяха викове на ужас и паника. Не по-малко уплашени бяха и американските командоси.

— Моля ви се, не я унищожавайте — изпъшка Касандра.

Мълдър не знаеше какво точно вижда или разбира тя.

— Аз едва ли мога да ги спра, Касандра — рече Мълдър, като се опитваше отново да различи нещо през полуразтворените си пръсти. Блясъкът се увеличи още повече, стана горещо, нещо изсъска в търбуха на надвисналия кораб. Още няколко лъча изскочиха оттам. Мълдър погледна и се задави от страхопочитание, изпивайки подробностите с очи.

Накрая вътрешната пирамида бе оголена — това бе първоначалната, оригинална структура, обграждаща изоставения кораб. Внезапно притъмня. Мълдър загуби представа за нещата, но май корабът все още висеше отгоре... Той реши, че извънземната

машина сондира или сканира нещо, но светлината изведнъж лумна пак. Титанични сили затресоха околността, изхвърляха земна маса и камъни, за да разкрият скелетоподобните останки на древния кораб на Кукулкан.

Земята се тресеше, а кората ѝ се пукаше. И ето — накрая с гръмотевичен тръсък ослепителните лъчи от надвисналото чудовищно тяло освободиха катастрофиралия апарат. Ударната вълна захвърли Мълдър настрана и го залепи за плочите, а в същия миг изпод онова, което бяха наричали голямата пирамида на Кситаклан, се показваха големи метални колони и греди, подобни на ферми, заедно с част от обшивката и корпуса на кораба. Рискувайки да ослепее, Мълдър се опита да гледа — все едно силно слънце с незащитени очи — докато спасителният апарат повдигна кораба на Кукулкан и го извади от земята, подобно на жрец на майте, изтръгващ сърцето на жертвата си.

Земя и камъни се посипаха наоколо. Мълдър се сви и се огледа, но неясните сенки го объркваха. Очите го боляха и горяха.

Сякаш присмивайки се на земното притегляне старият кораб се издигна във въздуха, а бляскавият спасителен апарат набра височина с удивителна скорост, като повличаше останките със себе си. От небето пак заваляха камъни и пръст.

Мълдър отчаяно се загледа след отдалечаващите се тела. Преглътна, но нямаше какво, устата му бе суха: горе в небето, заедно с корабите, изчезваше и последната надежда за неопровержими доказателства и улики... завинаги извън обсега му. Спасителната мисия се бе появила като войник, изпратен да пресече противниковите линии и да донесе у дома телата на загиналите. Мълдър нямаше никаква представа къде отива или откъде идва апаратът и къде потомците на Кукулкан ще се преклонят пред тленните му останки.

Очите му запариха от бликналите сълзи, но той продължи да гледа към светлинките, които бавно се смаляваха докато съвсем изчезнаха в пространството. Не, не изчезнаха, а сякаш се сляха с една бляскава звезда някъде далеч горе в небосклона, оставяйки го долу, тук, с цветни образи, които играеха в заслепените му очи и зашеметено съзнание и пречеха да се ориентира какво става около него.

Изведнъж се стресна: та полицейският началник Барехо бе останал в камерата на спасителната лодка! Може би Барехо ще оцелее? Или бе загинал още по време на изваждането на старата развалина?

Както и да бе — в крайна сметка извънземният апарат бе взел със себе си лидера на земните революционери.

Мълдър си каза, че едва ли този случай на отвлечане ще го накара да съжалява или тъжи. Нито пък някога ще си направи труда да разследва. Погледна огромната зееща, димяща яма и си каза: „По дяволите, прав му път!“

35

РАЗВАЛИНИТЕ НА КСИТАКЛАН, СРЯДА, 04.19 ЧАСА

Чувствуващ се безпомощна, попаднала в клопка. Гушеше се във въображаемото прикритие на палатката и слушаше пукотевицата отвън... унищожителните шумове, които сякаш предвещаваха края на света. Или нещо като последните дни на Помпей, но в древната обител на майте.

После Скъли чу силните експлозии и трошенето на каменните блокове. Усети, че те не са от мини. Командосите се бяха укрили в миша дупка и минохвъргачката бе затихнала — това поне разбираше. Още няколко пъти куршуми профучаха през горната част на палатката, оставяйки дупки, през които проникваше лунната светлина. Повече не видя, нито чу майор Джейкс, нито пък някой от оцелелите командоси.

Опитваше се да реши дали да не излезе и побегне? Защо не? Ненавиждаше сегашното си положение. Затворена така унизително! Като принцеса, държана под ключ в кулата на някой замък. Джейкс я беше набутал в задушната палатка, само защото е жена, при това — цивилна гарга. Обаче тя добре знаеше, че шансовете ѝ да оцелее тук съвсем не бяха подобри, отколкото да пробяга през площада и да се опита да намери заслон в развалините, в джунглата. Да намери Мълдър!

— Достатъчно висях тук! — реши тя. — Излизам! Веднага!

Рязко отметна платнената вратичка и изпълзя навън. Залепи се към плочите, огледа се. Дали пък някой от войниците няма да я вика насила обратно? Ядосаният Джейкс дори можеше да я прасне по главата с приклада на автомата си, помисли си Скъли. Просто да ѝ покаже, че той командава парада за „собственото ѝ добро“.

Обаче никой не направи нищо. Приклекна до палатката, готова да залегне. Но изстРЕЛИ нямаше.

Изправи се на разтрепераните си крака, огледа се, примигвайки в недостатъчната светлина от горящата джунгла. Кситаклан бе в агония.

Намери майор Джейкс там, където бе паднал. Тежкокалибрени куршуми бяха разкъсали гърдите му. Той лежеше в локва от собствената си кръв, обагрила тежките плохи на площада. Като жертва на древните богове на майте, помисли Скъли. Лицето му бе безизразно дори и в смъртта. И в небитието бе останал верен на любимата си роля.

Към нея се затича обезумял войник. Той автоматично заобикаляше падналите камъни и изкоренените дървета. Защитното му облекло беше разкъсано и цялото в кървави петна, автоматът висеше на рамото му, очевидно без патрони. Всички места по колана му бяха празни: свършил бе и пълнителите и гранатите, липсваха и специалните ножове на командосите.

— Нападат ни от небето — изграчи войникът. — За бога, никога не съм виждал такава атака — но не можем да се съпротивяваме повече! Пирамидата вече е унищожена. — Лицето му беше мокро от пот, очите — широко отворени, побелели.

Тогава забеляза окървавения труп на майор Джейкс. Наведе се и от устата му се изтръгна: — По дяволите, ох, да му... — вдигна очи към нея и изпъшка извинително: — Прощавайте, госпожо...

— Не ме наричайте „госпожо“ — промърмори Скъли и си спомни как бе реагирала на думите на Джейкс. Но не можеше да очаква младият войник да разбере това.

— Внимавайте, оттегляме се! — извика той високо, обръщайки се вероятно към живите си другари. После я погледна, в очите му имаше и шок, и ужас: — Госпожо, най-добре е самостоятелно да се изтеглите оттук и от джунглата, преди корабът да се е върнал. Можете да се обърнете за помощ към всички компетентни власти. Нашият екип, обаче, няма тази възможност. Ако ни хванат — мъртви сме! Останахме само трима.

Без повече приказки военният се втурна обратно през площада към дърветата, като държеше ненужното си оръжие в ръце, насочено. Скъли се обърна към голямата пирамида на Кситаклан и зяпна... там сега имаше само зеещ кратер.

— Боже мой! — успя само да издума със страхопочитание и понечи да се прекръсти. Наоколо се търкаляха хиляди отломки, купчини камъни и пръст, массивни блокове, захвърлени от титанична

сила на стотици метри. Наведе очи към безжизненото тяло на Джейкс.
— Мисията ви е изпълнена добре, майоре!

Въпреки това дълбоко в себе си усещаше, че този огромен кратер не е резултат от минохвъргачния огън на военните. Никакви мини, нито пък гранати биха могли да разрушат вековните постройки така безпощадно и изцяло. Спомни си думите на войника — атака от небето? Друг военен отряд? Самолети? Бомбардировки?

Чакай! Да не става дума за друго тактическо ядрено оръжие?
Атомна артилерия вероятно?

— Скъли! — викът прозвуча като музика в ушите ѝ. Мълдър! Тя светкавично се обърна по посока на гласа му. — Скъли! Тук сме!

Зърна партньора си — окалян, изтощен да подкрепя залитаща жена. Двамата бавно се тътреха през площада към нея.

— Мълдър, жив и здрав! — затича се лудо към него.

— Само да не правим прибързани заключения — предупреди той. Лицето му бе зачервено, очите му изцъклени като в шок. — Скъли, ти нали видя? Не видя ли нищо? — Той неистово замаха с ръце към кратера, където някога се бе извисяvalа гордата пирамида.

Скъли отрицателно заклати глава. — Почти нищо не съм видяла. Не знам — обясни тя. — Бях заведена принудително в палатката. Майор Джейкс е мъртъв. Както и повечето от неговите хора. Казаха ми да изчезвам, колкото се може по-бързо. Сега сме само ние, Мълдър. Други няма.

Откъм джунглата прозвучаха единични изстрели, колкото да опровергаят думите на Скъли. Тя се почувствува още по-зле. Тримата командоси се бяха изтеглили преди минути, отпращвайки с голяма скорост с мощния всъдеход. Без поглед назад, без да чакат други оцелели.

— Ранена е — прекъсна мислите ѝ Мълдър. Сочеше жената с червеникавата коса, която подкрепяше. — Камък я удари по главата, по време на бомбардировките... но тя поне е жива.

Скъли се загледа в раната на непознатата. Кръвта започваше да се съсира, спичайки косата точно върху наранената кожа. И се усети:

— Мълдър, това да не е Касандра?! Къде я намери, за бога?

— Дълго е за разказане, Скъли, пък и ако ти кажа точно сега, едва ли ще повярваш. Тя обаче е тук, живо доказателство.

Преди да продължи земята отново започна да се гърчи. Тежките плохи се раздвижаха, сякаш чутовен титан се опитваше да напусне долния свят, като разтроява препятствията по пътя си с тежък чук. Явно подземното напрежение нарасна толкова, че площадът се разцепи по средата и образува голяма пукнатина. Тя се проточи като змия до игрището и едната иззидана стена буквально се изсипа в кратера на бившата пирамида.

— Районът тук е достатъчно нестабилен — обади се Мълдър. Той разклати глава, сякаш по този начин можеше да прогони световъртежа. — След всичките тези взривове, не след дълго Кситаклан ще бъде само нещо от миналото.

Кратерът на мястото на пирамидата изплю високи струи от серен прах. Нещо заклокочи и нагоре се устреми гореща лава и дим, после с гъргорене огненото чудовище „прибра главата си“. Варовиковите скали запукаха и се подпалиха като обикновен восък за свещи. Земята наоколо започна да се срива надолу, ямата се разширяваше. Стените на изпразнения и съскащ кенот също се срутиха.

— Помниш ли разказа ми за новообразувания през 1948 година вулкан Парикутин? — обърна се Мълдър към колежката си. — Според мен тук започват изригвания, които ще продължат докато всичко наоколо се промени и на картата ще трябва да се нанасят корекции. — Агентът помогна на Касандра да се изправи. — И ако не възразяваш, Скъли, лично аз не настоявам благодарните потомци да изпишат имената ни на мемориал, който сигурно ще издигнат тук след време... Хайде да се изнасяме по най-бързия възможен начин!

Повече изстrelи не последваха. Бунтовниците явно се бяха оттеглили в полуизгорената джунгла, сега, когато вече буквально целият Кситаклан бе разрушен.

Скъли посочи изоставения всъдеход.

— Не можем ли да се възползваме от тази машина? Ще се движим с по-голяма скорост през джунглата? Само че в коя посока трябва да тръгнем...

— Като начало където и да е — само не тук — одобрително възклика Мълдър. — Но можеш ли да го подкараш това чудо?

Скъли го изгледа:

— Мълдър, Мълдър! Ние сме интелигентни хора. Няма начин да не се оправим с всяка техника. — Но май сама не си повярва.

— Не бъди толкова сигурна — упрекна я агентът. — Там са използвани само авангардни военни технологии.

Подкрепяйки отпадналата Касандра Рубикън от двете ѝ страни, те се затъриха към всъдехода. Пътят им осветяваха бълбукащата в кратера лава и горящите дървета.

36

ДЖУНГЛАТА, ЮКАТАН, СРЯДА, 05.01 ЧАСА

Зад гърба им оранжеви струи лава литнаха в небето и с пълтен плясък паднаха обратно. Мълдър отчаяно се опитваше да овладее всъдехода.

— Побързай, Мълдър, трябва да изчезваме — отсече Скъли. Лицето й бе зачервено и напрегнато.

Настани Касандра Рубикън на една от седалките. Поглеждаше към ранената млада жена и същевременно хвърляше погледи през рамо към пожара и гъргорещата огнена маса с отвратителни серни изпарения.

— Аз открай време си карам форд под наем — пошегува се Мълдър. — Това тук е доста по-голямо предизвикателство.

Двигателят на бойната машина запали с известно кихане, но после мощно зарева. Мълдър започна да пробва педалите и скоростите и изведенъж се понесоха напред със скоростта и лекотата на устремил се към полет самолет. Той успя да влезе в утъпкания от командосите път. Тежките гуми се търкаляха без усилие върху гъстия храсталак и продължаваха да доотъпкват тръстиката и изпречващите им се клони.

Скъли внимаваше за полууприпадналата Касандра и я придържаше на седалката. Беше прегледала раната на главата ѝ, попиваше кръвта със съдран от дрехите парцал. — Какво е това, което е полепнало навсякъде по нея? — попита тя.

Младата жена се сгърчи и направи опит да се измъкне от ръцете на Скъли.

— Добре съм — изхриптя тя и с въздишка се отпусна назад.

Навлизаха все по-дълбоко в гората, но темпото на придвижване оставаше влудяващо бавно. Налагаше се Мълдър да заобикаля повалени дървета и скали, да прекосява плитки потоци и дерета.

Зад тях пламъци осветяваха джунглата. Земята бълваше кипяща магма от разкритата си пасть. Огромният кратер, откъдето извънземният

кораб бе измъкнал апарата на Кукулкан, зееше като рана.

Въпреки силното бучене и къркорене, както и непрестанният съсък на продължаващото изригване, Мълдър долавяше странични шумове, макар и много по-тихи. Стори, че в гъстия храсталак зърна тичащи силуети. Вероятно бяха бягащи бунтовници или оцелели войници от групата на Джейкс.

— Тази жена се нуждае от медицинска помощ — обади се Скъли. — Но за сега ще издържи... няма нищо сериозно, само е ударена силно. Не видях стари рани, всичко е скорошно. — Изгледа Мълдър с любопитство: — Къде е била през цялото време?

— Беше попаднала в капан долу в пирамидата.

Скъли го погледна скептично:

— Няма вид на човек, който е бил затворен дни наред. Не виждам следи от продължителен глад, нито пък на физическо изтощение.

Мълдър, зачервен от силни емоции й хвърли поглед, изразяващ цялата буря в душата и съзнанието му.

— Всичко ще ти разкажа, само да се измъкнем оттук живи и здрави.

Скъли взе в скута си полюшващата се глава на Касандра, за да не се удря в стените на всъдехода. Далеч отзад се чу мощна експлозия, коя ли поред? Нощта се озари в червено от бликналата лава и нагорещената прах високо в небето. Искрящи огньове се разсипаха във всички посоки. Мълдър се стресна и примигна, но не намали, а се опита още повече да увеличи скоростта на тресящия се всъдеход.

Машината се бълсна в едно превито дърво наляво от просеката. Агентът рязко сви вдясно и успя да овладее ревящото чудовище. Междувременно загуби утъпканата следа. „Ще спра на следващата бензиностанция, за да ме упътят“, помисли си и се усмихна.

Присви очи, за да вижда по-добре и се напрегна да избере път през буйната растителност. — Само да не се загубим тук в пустошта за цял живот — възклика шеговито той. — Че имам билети за мачовете на „Редскинс“ до края на сезона.

Погледна сложното командно табло пред себе си.

— Я виж в жабката, Скъли. Може да има карта на Американската Асоциация на Автомобилистите.

Скъли се наведе и се взря в еcranите. Всички бяха последна дума на високите технологии.

— Знаеш ли, майор Джейкс ми показва досие със сателитни снимки, имаше една с огромен кратер — на мястото, където се намирала вилата на местен наркобарон. Предполагат, че е резултат от поражение с тактическо ядрено оръжие. Ти сигурно ще кажеш, че е някоя извънземна бомба. Майорът имаше дисплей с точни карти на джунглата в района, с топографски контури и компютърни програми за детайлно изображение. — Огледа всички екрани и уреди, въздъхна разочаровано: — Сигурно са били в другата им машина.

После размисли, протегна ръка и натисна бутон. Включи се плоскоекранен модулатор на таблото. Екранът веднага показва светеща карта на Юкатан с дигитален компас. — Късмет — виж тук! Няма запалка за цигари, ама това ще свърши работа.

Мълдър въздъхна с огромно облекчение.

Внезапно от джунглата изскочи стройна жилава фигура и се изпречи на пътя им. Човекът явно беше изморен, потен, елекът му бе разкъсан на няколко места, а оцелотовата шапка — загубена някъде из джунглата. Обаче черните очи святкаха с жесток, фанатичен блъсък и той беше насочил срещу тях злокобен на вид автомат, вероятно взет от бягащите командоси.

— Как предпочитате: сега ли да ви застрелям, или после? Веднага спрете, ясно ли е? Веднага! — нареди Фернандо Викторио Агилар, а пръстът му на спусъка бе побелял от натиска.

37

ДЖУНГЛАТА НА ЮКАТАН, НЕДАЛЕЧ ОТ КСИТАКЛАН, СРЯДА, 05.26 ЧАСА

Мълдър си поигра с лоста за скоростите и педалите, но изпълни заповедта. Всъдеходът рязко спря. Оръжието в ръцете на Агилар бе отлично средство за убеждение.

Агентът не посмя да форсира двигателя в опит да ускори и смачка дългокосия водач. Растителността бе гъста, дърветата прекалено близо едно до друго, множество провиснали клони и лиани пречеха на видимостта. Нямаше инерция, нито увереност като водач на мощната, но и извънредно деликатна за управление машина. Ако събъркаше в нещо, Агилар спокойно щеше да отскочи и да стреля почти от упор. Нямаше право да рискува живота на Скъли и Касандра Рубикън.

Касандра се размърда, изпъшка и почти дойде на себе си. Взря се в Агилар и очевидно го позна: — Ето го този... — викна тя. — Копеле! Изостави ни... — после падна назад, сякаш това усилие бе изчерпало всичките сили и енергия, които бе успяла да възстанови.

Агилар явно се стресна, но заплашително размаха автомата:

— Къде намерихте дъщерята на археолога? Хората на Барехо я търсиха дни наред, но само се губеха из пирамидата.

— Беше си намерила чудесно скривалище — спокойно рече Мълдър. — Всъщност сеньор Барехо попадна на същото място, но едва ли ще го видим вече някога...

— Толкова по-зле. Той така или иначе оглуляваше с политиката — Агилар насочи автомата точно между очите на Мълдър. Агентът виждаше черната дупка на дулото. А то сякаш се готвеше да потъне в челото му.

— Какво искаш, Агилар? — попита Скъли.

Водачът завъртя дулото към нея. Мълдър забеляза, че конската му опашка е разпусната и черната коса виси на мазни, усукани кичури чак до раменете. Агилар се ухили на Скъли.

— За момента ми трябват заложници, а и това превозно средство, сеньорита. — Потърка бузите си сякаш току-що поникналата четина го дразнеше. Всичките му планове се бяха провалили, но сегашната ситуация изглежда го забавляваше.

— Късно е да ви уверявам, че никой няма да пострада, ако изпълнявате наредденията ми, но повярвайте... Либерасион Кинтана Роо наистина възнамеряваше да извърши всичко по мирен начин. На мен ми бяха нужни само антиките, на тях — политически заложници. Можехме да минем без жертви, но уви! Обстоятелствата не позволиха да стане така. Заради американските войници и собствения ви инат...

Мълдър чу, че някъде над тях изпращаха клони и погледна нагоре. Агиларолови движението и пак рязко насочи оръжието към агента.

— Не мърдай дори мускулче, защото...

Мълдър послушно застина, макар че продължаваше да чува шумолене и пълзене в клоните високо горе. Тръстиките зад Агилар също се раздвижаха, но водачът бе съсредоточил цялото си внимание върху хората във всъдехода.

— Ние намирахме различни ценности в неизвестни руини на маите — започна Агилар. — *Нашите руини!* Е, вие може да го наричате кражба, но никой не страдаше от това. Никой нищо не губеше. Bueno! Джунглата ги крие тези неща вече векове, а после ние припечелвахме по малко от тях!

— Барехо пропиляваше своя дял от печалбите по разни политически фантазии за независимост и всички останали дивотии, които вървят с тях. Аз обаче използувах парите за луксозни неща, за да се чувствувам по-добре, поне веднъж в живота си. Аз, агент Мълдър, съм отрасъл по улиците на Мерида — изръмжа той. — Майка ми беше проститутка. От осемгодишна възраст живея сам, зная какво е да бъркаш в кофите за боклук, да крадеш от туристите, когато вали дъжд, да се криеш под сандъците на пазара. Благодарение на Кситаклан, обаче, успях да стана относително заможен човек. При това, без да вредя на никого... докато се намериха разни хора, прекалено много хора, които си завряха носовете там, където нямат работа! — Заклати заплашително глава. — Местните знаеха достатъчно и не пипаха развалините. Американските археолози трябваше да се досетят... както и вие!

— Нали вече си решил да ни убиваш — сряза го Скъли. — Какво сега се опитваш да ни се харесаш?

Агилар сви рамене. Дулото на смъртоносното оръжие подскачаше ту нагоре, ту надолу.

— Всеки желае да бъде разбран — рече той нехайно. — Такава е човешката природа, нали?

Тогава клоните отгоре изпращаха и се разчуриха. Мълдър зяпна — оттам се спусна гигантска, змиевидна форма, нещо като лъскаво пипало, навита на спирала маса мускули.

Агилар вдигна очи и изпища. Опита се да стреля, прекалено бавно, прекалено късно.

Блеснаха полуопрозрачни зъби, дълги като стилети, остри като игли. Изфучаха мощнни ноздри, разкри се широка, стръвна паст. Пероподобни люспи се разпериха като корона над костни черепни израстъци. Приличаха на ковано желязо, по-скоро на някакъв скъпоценен метал. Чудовището беше бързо като светкавица.

Под тежестта му Агилар се просна на земята. Злокобното влечучо обви тялото му и се стегна около жертвата си като стоманена пружина.

— Боже мой! — ахна Скъли.

Агилар закрещя неистово от болка, а и от ужас. Автоматът падна в храсталака. Опита се да се бори: риташе и дращеше гъвкавото, бронирано тяло на пернатия змей. От устата му бликна червен фонтан — това бе кръвта му, която змеят изстискваше от тялото като от сюнгер.

Водачът викаше сърцераздирателно, а костите му пращаха и хрущяха като че ли някой чупеше сухо дърво. Изведнъж чудовищното влечучо се шмугна заедно с начупената си жертва в околните храсталаци. За секунди обилната растителност скри и плячката му.

Агилар изпища още веднъж-дваж, после се чу само силно гъргорене... Нищо повече освен звуците, които подсказваха, че се трошат кокали и се разкъсва месо.

Скъли седна до Мълдър, вцепенена, пребледняла, с широко отворени очи. Устните ѝ трепереха, безкръвни, сивкави.

— Мълдър... аз...

Касандра се изкашля немощно и промълви хрипкаво: —
Кукулкан...

Нешо се стрелна през оплетените клони и храсталаци от другата страна на всъдехода. Нешо много бързо, прозрачно, разлято, воднисто... Движеше се светкавично и Мълдър не можа да го види добре. Провря се между тръстиките и лианите, на вси страни се пръснаха листа и покрити с мъх клончета. После впери очи в тях.

Друг пернат змей, дори по-голям от първия — се изправи и изпъна пред машината като кобра пред змиеукротител. Оголи дългите си зъби и засъска зловещо — бе само на сантиметри от тях.

— Мълдър, какво е това? — попита Скъли, а гласът й бе тънък и проточен.

— Виж, номерът е да не мърдаме — успя да процеди през зъби агентът.

Издълженото тяло се клатеше напред, назад, люлееше се като дебело въже на вятър, огромно, заплашително. Бе по-едро и от най-големия крокодил. Подобните на пера люспи стърчаха на всички страни като шипове. Вдишваше и издишваше в безкраен остръ съськ, сякаш бойлер изпуска пара.

— Какво иска?

Всички цветове на дъгата пробляскаха по призрачното, разлято като масло тяло, а то се местеше като оптическа илюзия, като подвижен пясък. Сякаш бе създадено за друг вид гравитация, за съвсем различна околнна среда.

Мълдър не можеше да мръдне. Просто гледаше звяра втренчено и се надяваше, че няма да го уплаши или разяри.

А чудовището ги фиксираше с очи като горящи перли и в тях прозираше неизмерима и неразгадаема интелигентност. Какъв ли бе мозъкът на това същество? Вероятно нещо неразбираемо и много далечно, извънземно...

Мълдър напрегна паметта си: представи си барелефите, скулптурите, възпоменателните стълбове, образите на Кукулкан в дълбоко заровения кораб. Тези змиевидни същества са били вероятно домашни любимци на извънземните космонавти... или просто спътници. А може би нещо съвсем друго...

Макар самият Кукулкан да бе умрял преди много векове и мумифицираният му труп да не бе нищо повече от вкаменени кости с

изсушени парчета пълт по тях, първите пернати змейове изглежда бяха просъществували чрез потомството си.

Изоставени на чуждо място, далеч от родната планета, през вековете може би се бяха заселили в централноамериканската джунгла, за да оцелеят скрити в най-гъстите й места.

Съществото пред тях ги гледаше втренчено и постепенно се накланяше напред. Времето сякаш спря...

— Мълдър, какво да направим? — прошепна Скъли.

Мълдър се взря в горящите опалови очи. Опита се да надникне в тези дълбоки като кладенци очи и да разгадае мисълта, която таяха. Гледаша се така известно време и сякаш между тях прехвръкнаха искрици на разбирателство и разум. Макар и да ги делеше пропаст, далеч по-широва от всяка друга между обикновените видове.

Агентът изведнъж усети, че е задържал дъха си.

Скъли седеше до него с широко отворени очи и стиснати една в друга ръце. Кокалчетата й бяха побелели. Без да знае, ги бе притиснала към седалката. Касандра Рубикън изпъшка. Гледаше чудовището смяяно.

Изведнъж, съвсем необяснимо, напрежението секна. Като че се изпари във въздуха. Пернатият змей се отдръпна и се хълзна в шубрациите. Изчезна така бързо, както се бе и появил. Зад него останаха само разчупени и шумолещи клончета.

Гората затихна съвсем.

— Мисля, че повече няма да ни беспокоят — прошепна Мълдър.

— Надявам се да си прав, Мълдър — отвърна Скъли и прогълътна.

— Но хайде да се разкараем оттук, преди някое от тези същества да си промени решението.

38

МАЯМИ, БОЛНИЦАТА „ДЖАКСЪН МЕМОРИЪЛ“, СЪБОТА, 11.17 ЧАСА

Обръснат, с чисти дрехи, отпочинал през нощта, Мълдър беше направо нов човек. Влезе в болницата „Джаксън Мемориъл“ в Маями. Отиваше при Касандра Рубикън, която се лекуваше там. Имаше чувството, че посещава роднина.

Сега, когато бе отново в цивилизацията, преживяното в гъстата джунгла му се струваше като сън за някакъв далечен свят с бублечки, скорпиони и змии. Макар че бяха минали само два дена, откакто се бяха завърнали.

С помощта на компютърната карта във всъдехода той и Скъли успяха да намерят пътя на изток към едно от павираните шосета в щата Кинтана Роо. После подкараха бързо по него, като стряскаха всеки срещнат: ранобудните пастири, пешеходците, чернокосите индианци в колоритните обяди на маите. В очите на тези хора всъдеходът бе някаква ексцентрична приумица на богати чудаци.

В машината Скъли намери чанта с медикаменти за първа помощ и направи необходимото за раните на Касандра: дезинфекция, обезболяване. Друго и не можеше, преди да са се озовали в истинска болница.

По едно време ги спря мексиканска патрулна кола. Полицайтe искаха да знайт къде отиват и какво търсят в американска военна машина. Скъли учиво ги помоли да ги отведат в най-близкото официално американско представителство или в посолството.

По време на уморителното пътуване през джунглата намериха пакети с готова храна и минерална вода. Касандра бе застинала в унес: замаяна, безмълвна. Мълдър се съмняваше дали по-късно ще си спомни преживяните изпитания, дали ще потвърди теорията му за спасителната мисия на извънземния космически апарат. Което важеше с еднаква сила и за оцелелите командоси. Скъли и Мълдър бяха

похапнали от военните провизии и по време на задържането им вече бяха в относително добра форма.

Касандра получи допълнителна помощ в мексиканска болница. В същото време Мълдър се обади, където трябва, а Скъли написа исканите от тях дълги показания. Когато пристигнаха в Маями, веднага отведоха Касандра в „Джаксън Мемориъл“ за изследвания и възстановяване. Младата жена бе толкова отпаднала след всичките си страдания, че прие болничното легло с облекчение.

Сега Мълдър вървеше по покрития с плочки коридор и се чудеше, дали тя ще го познае. Самият той изглеждаше доста по-различен — спретнат, бързнат, освежен. Тя не го бе виждала в стандартната „униформа“ на ФБР — тъмен костюм, бяла риза и официална вратовръзка.

Натисна бутона на асансьора и влезе. Солидните врати се затвориха и той остана сам в малката кабина. Тя го понесе нагоре и неочеквано изпита странно усещане: нещо като страх при мисълта за затворения в спасителната лодка Карлос Барехо на борда на разбития кораб... отнесен нагоре, в пространството и оттам към далечни звезди.

За щастие асансьорът спокойно и кратко разтвори врати след малко и усещането изчезна.

Касандра полулежеше, полуседеше сред блъскави бели чаршафи с превързана глава. Взираще се в екрана на окачения високо телевизор. Изглеждаше еднакво отегчена и развеселена от следобедното предаване за домакини. Водеше се разгорещена дискусия на тема: „Жени, които твърдят, че са омъжени за извънземни пришълци от космоса“.

— Трябаше да настроя видеокасетофона си за автоматичен запис на това предаване — съжали гласно Мълдър. — То ме интересува.

Касандра обърна очи към него, видя го застанал на прага и лицето ѝ светна.

— Има доста неща, които не ми липсват в джунглата — усмихна се тя и загаси телевизора с дистанционното. Образът избледня и изчезна със слаб съсък.

— Как сте? По-добре, нали? — попита той като се доближи до леглото.

— Много по-добре — отвърна Касандра. — Ама и вие изглеждате различен.

Мълдър погледна към подноса с храната. Всичко стоеше недокоснато.

— Трябва да се храните. Виждам желатин — той е много полезен след глада и напрежението в джунглата.

Тя му се усмихна, малко насила. Превръзката на главата скриваше по-голямата част от канелената ѝ коса.

— Е, археологията не е за слабаци, г-н Мълдър.

— Моля ви, наричайте ме просто Мълдър — предложи той. — Все си мисля, че г-н Мълдър е обръщение към баща ми.

При споменаването на думата баща лицето на младата жена помръкна.

— Трябва да ви попитам нещо, Касандра — тонът на Мълдър стана сериозен. — То има голямо значение за мен тъй като всичко, което видяхме, бе унищожено без всякакви следи. Дали някой от вашия екип не е изнесъл било записи, било снимки, нещо, което да представлява твърдо доказателство за същността на обекта Кситаклан?

Тя поклати глава и примигна от болката, която ѝ причини движението.

— Не, нищо. Нямаше как. Всички загинаха там: Джон и Кейт, Кристъфър и Кели... всички са мъртви... Собственият ми баща бе убит заради мен, заради Кситаклан. — Касандра преглътна и обръна глава към телевизора, сякаш да избяга от мислите си и от разговора с Мълдър. — Не, Мълдър. Всичко е унищожено, дори и дневниците ни. Единствено са останали спомените ми..., пък май и те не са толкова ясни...

Мълдър стоеше до нея, без да знае какво да каже. И той се загледа в празния телевизионен екран, сякаш очакваше той да му подскаже подходящи слова.

Касандра се замисли дълбоко, затвори се в себе си, като че търсеше някакъв вътрешен източник на сила. Изведнъж заговори и агентът се сепна:

— В Юкатан все още има поне хиляда неизследвани места. Може би когато се оправя, ще организирам нова експедиция. Кой знае какво още можем да открием?

Мълдър неволно се усмихна:

— Вярно. Кой знае?

39

АНАПОЛИС, МЕРИЛЕНД, В ДОМА НА СКЪЛИ, НЕДЕЛЯ, 13.07 ЧАСА

Кученцето ѝ кротко спеше, свито на канапето. Скъли включи компютъра и седна на бюрото. Въздъхна дълбоко, с облекчение. Вкъщи бе съвсем друго.

По-различно от това да се губиш из дивата, населена с какви ли не същества джунгла на Централна Америка, рече си тя.

След като се прибра у дома, трябваше да се настрои и да седне да пише официалния си доклад за Кситаклан, да свърже всички обяснени и недообяснени неща заедно, та цялата картина да стане ясна и точна. Имаше и други случаи, други разследвания... други досиета X. Трябваше да приключи с това и да се залавя със следващите.

За няколко часа, без никой да я беспокои, в собствения си апартамент може да отхвърли натрупаната писмена работа от заминаването им за Мексико досега. Боже, колко е хубаво да се завърнеш в цивилизацията.

Прехвърли крак върху крак, облегна се удобно на стола и нагласи тетрадка с разграфени страници на коляното си. Първо ще нахвърли някои бележки, преди да започне да пише доклада на компютъра. Надраска набързо няколко заглавия, изложи идеите си, като ги категоризира и дефинира.

Изричната им задача бе издирането на изчезнали безследно американски археолози. Тя бе изпълнена. Можеше да напише „ПРИКЛЮЧЕНО“ върху официалната бланка на делото. Е, поне в техническо отношение. Заместник-директорът Скинър ще бъде доволен от това.

Написа имената на четиридесетте убити членове на археологическия екип върху същата бланка. Добави всички подробности за това как бе открила телата им, потопени в кенота. Как тя и Мълдър ги бяха вадили от водата. Описа официалната причина за смъртта — огнестрелни рани, пречупени прешлени на гръбначния

стълб и/или удавяне. Заключението бе, че Кейт Барън, Кристъфър Порт, Кели Роуън и Джон Форбин — всички заедно — са били убити от членове на партизанска организация *Liberacion Quintana Roo*.

Не знаеше какво да пише под „Касандра Рубикън“. Тя беше намерена жива, макар и Скъли да не разбираще как бе станало така. Все още нямаше задоволително обяснение за изчезването на младата жена, както и за губещите се две седмици от живота ѝ. Дали не се бе скитала в джунглата в момент на психическо разстройство или се бе крила в развалините, докато колегите ѝ са лежали мъртви в жертвения кладенец? Скъли не можеше да използва в доклада брътвежите на Мълдър за заровен космически кораб!

В допълнителен меморандум обясни с няколко изречения, че след случилото се в Кситаклан и провала на тайната военна операция на САЩ, мексиканското правителство бе изпратило достатъчна военна сила да разгони партизанските части. Мексиканските военни бяха конфискували незаконните оръжия и арестували оцелелите революционери из съседните села.

Бунтовническото движение Либерасион Кинтана Роо беше разгромено, формалният му лидер, полицаят-ренегат Карлос Барехо оставаше на свобода с неизвестно местонахождение. Мълдър поддържаше собствено твърдение за случилото се с него. Въпреки уговорките на Скъли колегата ѝ не се бе съгласил да даде други подробности, които тя да счете за допустими в официалния доклад, фантазиите на Мълдър не можеха да бъдат взети предвид в един заключителен документ, който щеше да остане към делото.

За тактическото ядрено оръжие, което се цитираше като предполагаема причина за унищожената крепост на Ксавиер Салида. Техните собствени изследвания не бяха довели до улики за продажба на този тип въоръжение на черния пазар, нито пък за отклонени ядрени технологии, попаднали в ръцете на центральноамерикански престъпници. Във всеки случай, ясно беше, че търсенето ще продължи с помощта на други федерални институции като ЦРУ и Държавния департамент.

Под „Владимир Рубикън“ Скъли резюмира фактите около убийството му: ударен по главата от Фернандо Викторио Агилар, защото старият археолог го бе заплашил, че ще предаде по радиото данни за ставащото в джунглата и ще изиска правителствена помощ.

След известни колебания добави бележка, че техният водач Агилар, убиец на Рубикън, е бил разкъсан в джунглата от „диво животно“.

Преглътна и започна да отлага останалото... поигра си с молива, стана да си направи кафе.

Трудната част бе обяснението за чудовищните пернати змейове. То я мъчеше, затова се мотаеше насам натам. Тяхното присъствие в иначе напълно рационалното и логично изложение на доклада... Как да ги обясни?! Но пък ги бе видяла със собствените си очи! Не можеше да ги пренебрегне.

А Мълдър ѝ бе разказал и за предходната си — фактически първа — среща с тези неземни змиевидни същества. Това бе станало на слаба лунна светлина и тя реши, че тези неща са му се привидели. Възможна бе и игра на въображението или оптическа измама. Но тя лично бе зърнала — и то отблизо — огромното, навито на спирала чудовище с дълги, отразяващи цветовете на дъгата люспи и закривени зъби.

Накрая събра сили, седна отново на бюрото и хвана молива. Без повече да мисли, написа собственото си обяснение. Това бе най-доброто, което можеше да направи.

Тези пернати змейове вероятно принадлежат към голям, непознат и неописан вид влечуги, може би на изчезване вече, писа Скъли. Те са били многобройни в различни исторически периоди, което се потвърждава от изображенията им по сградите и предметите на маите. Тя разбираше, че Мълдър е прав: техният образ съпровожда толкова много йероглифи и възпоменателни стълбове, че изглежда маите наистина ги бяха срещали в реалния живот. Мълдър дори бе предположил, че тези хищни змейове са истинската причина за толкова много безследно изчезнали хора в района около Кситаклан.

По-нататък в доклада Скъли коментира гъстотата на централноамериканската джунгла, където се срещат хиляди видове. Тя направи заключението, че съвсем не е далеч от ума и здравата логика подобно голямо месоядно влечухо — при това с очевиден интелект — да е останало незабелязано от и без това малобройните научни експедиции за зоологически проучвания.

Агент Мълдър ѝ бе напомnil за образи на сходни същества в световните митологии: драконът, базилискът, крилатият двукрак змей, китайският воден дракон и прочие. И колкото повече се замисляше над

това, толкова повече вярваше, че е възможно подобни животни наистина да са съществували.

При тоталното разрушение на Кситаклан и активната нововулканична дейност там, Мълдър вече не можеше да представи никакви подкрепящи основната му теза доказателства. Извънземните предмети оставаха непотвърдени, изоставеният и заровен космически кораб липсваше. Скъли можеше да приложи разказите му на очевидец. И нищо повече, освен да ги остави да говорят сами по себе си.

Отпиваше от горчивото кафе и преглеждаше бележките отново и отново. Задраска няколко реда на формуляра, опита се да подреди мислите си на хартия и после се обърна към компютъра.

В окончателния доклад всичко трябваше да е гладко. Все пак може да се добави, че многобройните аномалии в Кситаклан остават неизяснени.

40

ФБР — ЦЕНТРАЛА, ВАШИНГТОН, НЕДЕЛЯ, 14.12 ЧАСА

В главната квартира на ФБР работата никога не секва, но в неделя следобед там бе сравнително тихо. И Мълдър се радваше на уют и спокойствие, нетипични за обичайната бълсканица през седмицата.

Светеше само една от флуоресцентните ленти на тавана. Другите угасени сивееха. Типичната за кабинетите на ФБР атмосфера царуваше и тук: хиляди разследвания, шкафове с досиета, телефони, които не спират да звънят, фотокопирни машини, тракащи по цели нощи.

Сега обаче телефонът на бюрото мълчеше. Подобна бе обстановката и наоколо. Относителна тишина се стелеше над компютрите, преградените кабинки, съседните кабинети и целия хол.

За Мълдър не бе рядкост да идва тук през уикенда. Скъли често го будалкаше за ограничения му личен живот.

В този миг седеше замислен. Беше спуснал щорите и запалил настолната лампа. Отмести купчината книги за митовете на маите и различните археологически изследвания. Потри носа си.

Пак се загледа в купчината сателитни снимки, които си достави срещу два билета за мачове на „Редскинс“. Редовно инвестираше в билети за сезонните срещи, макар че служебните му задължения рядко позволяваха той самият да стигне до мачовете. Билетите и пропуските обаче често се оказваха полезна разменна монета срещу разни неофициални услуги в бюрото.

На висококачествените снимки детайлите се виждаха отлично: няколко от тях показваха кратера, където бе изчезнала вилата на мексиканския наркобарон. С любопитство погледна следващият фотос: той разкриващ в близък план опустошения пейзаж около развалините на Кситаклан.

Вулканичното огнище вече беше привлякло вниманието на голям брой геолози, разпалвайки в тях страхотно вълнение. Точно тази част

на Юкатан би трябвало да бъде геологично стабилна, вместо да освобождава изригване, подобно на загадъчното появяване на Парикутин през 1948 година. Вече се бе оформил конусът на новия вулкан и според първоначалните геологически прогнози изригването вероятно щеше да продължи години наред.

Мълдър се запита дали е възможно да има някаква връзка между Кситаклан и Парикутин, но след малко се отказа от тази си мисъл.

Нямаше да има възможност да се завърне в Юкатан. Нямаше причина за това, тъй като изригащата лава и вулканичните трусове бяха унищожили всякакви улики и доказателства. Дори развалини вече не съществуваха. Отишла си бе древната слава на Кситаклан.

Мълдър взе в ръце скъпоценния нефрит: гладко полирания каменна форма, изваяна като пернат змей в зелено-белезникави оттенъци.

Този път почувствува странен хлад, вероятно защото бе виждал истинското същество. Пръстите му погладиха резките в статуетката, погалиха перата и зъбите в разтворената паст. Хилядолетна мистерия криеха и този предмет и мястото — Кситаклан.

Но Кситаклан бе унищожен и никой нямаше да приеме обясненията му и да им повярва. Както винаги.

Мълдър въздъхна и постави нефритената статуетка на бюрото. Можеше да я използва за преспапие.

Издание:

Кевин Андерсън

Досиета X: „Руини“

Превод от английски — Светлозар Николов

Редактор — Светлозар Бахчеванов

Художник на корица — Николай Кондев

ИК „Вадис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.